Promisiune de Lux

Åsa Hellberg

PRIETENIE ADEVĂRATĂ, HAUTE COUTURE, PINK CHAMPAGNE, DRAGOSTE, AVENTURĂ, COMPLICAȚII ȘI DEZASTRE

Pe scurt, romanul-confort, între lacrimi și hohote de râs. Patru doamne, prietene de când se ştiu, între care, aparent, nu există niciun secret. Până când Sonja dispare neaşteptat, nu înainte însă de a fi pregătit pentru Maggan, Rebecka şi Susanne un hotel de lux la Londra, un apartament cochet la Mallorca şi o carieră de scriitoare la Paris.
Şi puțină răbdare, urmează *Marele secret!*

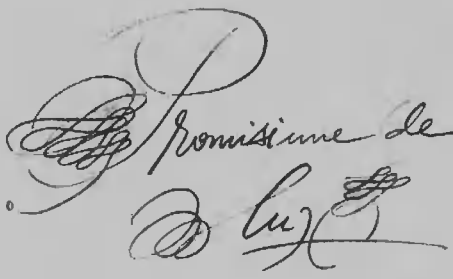

Cea mai bună prietenă a mea, cea mai bună prietenă a mea și cea mai bună prietenă a mea.
Voi trei ați devenit familia mea din clipa în care am pierdut-o pe cea naturală.
Astăzi știu totul despre prietenie, pentru că voi m-ați învățat.
Astăzi știu totul despre dragoste, pentru că voi mi-ați dat.
Astăzi știu cât de mult prețuiesc, pentru că voi mi-ați arătat.
Cât am râs și am plâns!
Cât am iubit și am urât!
Cât de multe lucruri am împărțit!

Åsa Hellberg

Promisiune de Lux

traducere din limba suedeză de
DANIELA IONESCU

CADRIL®

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Åsa Hellberg
SONJAS SISTA VILJA
© Åsa Hellberg 2012 by Agreement with Grand Agency

© Baroque Books & Arts®, 2016

Imaginea copertei: Ana WAGNER
Concepție grafică © Baroque Books & Arts®
Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HELLBERG, ÅSA
Promisiune de lux / Åsa Hellberg;
trad.: Daniela Ionescu; - București: Baroque Books & Arts, 2016
ISBN 978-606-8564-45-6
I. Ionescu, Daniela (trad.)
821.113.6-31=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Lui Jonathan

1

O femeie care zace fără suflare în faţa intrării în Åhléns[1] nu e unul dintre cele mai obişnuite lucruri, dar Sonja Gustavsson nu fusese niciodată o femeie obişnuită. Nici măcar atunci când trăise.

Plănuise să moară chiar în mijlocul centrului comercial din Farsta[2], dar dacă ar fi ştiut că asta avea să se întâmple în faţa intrării în Åhlens, n-ar fi avut, cu siguranţă, nimic de obiectat.

Pentru Sonja, moartea fusese o realitate alături de care trăise timp de mulţi ani. Doctorul o avertizase încă din 1983. Dar să nu bea, să nu fumeze şi să nu mănânce ce-i plăcea ar fi fost ca şi cum ar fi murit lent. Mult mai rău decât dacă ar fi fost ajutată de un infarct miocardic masiv să treacă repede şi fără suferinţă pe lumea cealaltă, în faţa intrării într-un magazin universal.

---

[1] Lanţ suedez de magazine universale (n. tr.).

[2] Cartier de locuinţe din Stockholm (n. tr.).

Înainte ca, la vârsta de cincizeci și patru de ani, să-și de ultima suflare, apucase să se mai gândească la testament și la inspirația pe care o avusese de a-l mai schimba încă o dată.

Această nouă variantă i se părea cu *mult, mult* mai amuzantă.

2

Pe drum către Arlanda[1], Susanne începu să-și studieze unghiile și constată că, deși aplicase cu grijă un lac de bază și două straturi de lac obișnuit, o bucată din pojghița roșie cedase. La naiba! Nu mai avea timp s-o refacă. Mijloacele de transport și lacul de unghii nu erau o combinație prea nimerită. În plus, la șase și jumătate, când se urcă în autobuz, era deja în întârziere și știa că avea să fie nevoită să alerge până la locul de întâlnire. Peste o oră tot echipajul era adunat. Trebuia să-și iuțească pașii, dacă voia să ajungă la timp.

„Dumnezeule bun, fă-l să nu fie azi acolo", se rugă ea în gând în timp ce motorul, cu un zgomot înfundat, împingea autobuzul înainte, către autostrada E4, în direcția aeroportului. Zâmbi. De câte ori nu stătuse aici și dorise cu totul altceva? Sperase că Anders va veni, chemat pentru o eventuală urgență, în cazul în care în ziua aceea nu avea programat un zbor.

Deși trecuseră mai bine de trei luni de când se despărțiseră, se ruga de fiecare dată să nu zboare cu el. Știa cât de

[1] Aeroportul principal al Stockholmului (n. tr.).

vulnerabilă era la stăruințele lui, uneori aproape agresive, atunci când călătoria includea și o noapte de cazare.

Orarul zilei presupunea un drum la Oslo și, de aceea, era extrem de important ca Anders Schultz, căpitanul, să se afle în altă parte decât în camera către care se îndrepta ea acum.

Dar Dumnezeu nu ne ascultă întotdeauna rugile. Auzi vocea profundă a lui Anders de dincolo de ușă. Susanne apucă să afișeze o mină profesională, în timp ce stomacul amenința să-i colapseze. Trimise cerului un gând de recunoștință că fusese, în orice caz, avertizată, deschise ușa și intră.

– Bună ziua tuturor. Mă bucur să vă văd. Totul în ordine? spuse ea cu voce sigură, în timp ce colega sa se ridică repede și îi veni în întâmpinare.

– Susanne, mă bucur... Nu te-am văzut de mult... Ultima dată ne-am întâlnit la escala aceea din Helsinki. Ce faci? Ai fost în concediu? Dumnezeule, ce bronzată și proaspătă ești... Cum faci să te menții așa? Eu, numai ca să deschid ochii dimineața atât de devreme, trebuie să fac niște eforturi supraomenești.

Pălăvrăgeala colegei nu cerea un răspuns și, în timp ce se prefăcea că o ascultă, îl urmărea pe Anders cu colțul ochiului. Părea mulțumit. Dacă asta era determinat de o oarecare autosuficiență sau de prezența ei în cameră era greu de spus. Susanne optă pentru autosuficiență. Era un memento efectiv al motivului pentru care o relație cu el era unul dintre cele mai nepotrivite lucruri. „Fără a mai pune la socoteală că e însurat", adăugă ea pentru sine, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai lipsit de însemnătate posibil. Dar nu era. Dimpotrivă, era decisiv.

Desigur, căsnicia lui era pe cale să se destrame, lucru pe care el îl repetase de atâtea ori, încât Susanne se întrebase dacă Anders nu avea o – chiar dacă mică – leziune pe

creier, care îl făcea amnezic. În lumea ei, o căsnicie trebuia părăsită dacă nu era vorba despre dragoste, sau măcar despre sex, dar, în cazul căpitanului, existau sute de motive de a nu schimba situația. Casă, mașini, copii, socri, săracul în sus, săracul în jos. Bineînțeles că se gândea să-și lase soția, dar nu chiar atunci. Îi spusese mereu că nu putea trăi fără ea, dar Susanne nu crezuse asta niciun moment.

– Susanne, mă bucur să te văd. Ce mai faci? întrebă căpitanul cu o clipire, apropiindu-se de ea în timp ce mergeau către avion.

– Mulțumesc. Bine. Dar tu? Ce-ți face familia? Ați avut un concediu plăcut? spuse ea cu o grimasă care voia să închipuie un zâmbet.

– Da. A fost ca de obicei. Multe activități cu copiii. Știi tu cum e. Îți povestesc mai târziu. Avem doar o seară întreagă la Oslo. E vreme bună. Ne-am putea întâlni la un pahar de vin pe Akers Brygge[1]... Mi-ai lipsit, Susanne, șopti el și o prinse de braț.

Ea se scuturã.

– Nu, nu va fi nicio Akers Brygge. Și, din păcate, eu nu ți-am simțit lipsa, spuse ea în același timp în care îi îndepărta mâna.

Mințea. Îi lipsea sexul cu el. Dar asta era tot. Nu voia sub nicio formă să mai aibă de-a face cu el, și era sigură de asta, deși corpul ei, pentru moment, voia altceva. „Acum aș avea nevoie de climacteriu", se gândi ea în timp ce parcurgea ultima parte a coridorului care ducea către carlingă. Poveștile prietenelor ei mai în vârstă despre scăderea poftei sexuale la menopauză păreau acum extrem de atrăgătoare.

---

[1] Promenadă pe malul mării în Oslo, cu multe magazine și restaurante (n. tr.).

Când *Cabin crew, disarm slides* se auzi, Susanne se conformă. Ziua fusese grea şi dorea să ajungă cât mai repede la hotel. Deoarece lucra în partea din spate a cabinei, nu avea prea mult contact cu carlinga, lucru care îi convenea de minune. Ajungea că gesturile şi semnalele corpului ei spuneau totul de îndată ce îi auzea vocea. Unii căpitani obişnuiau să folosească sistemele de amplificare, şi Anders era unul dintre ei. Susanne încercase să închidă difuzorul şi să se concentreze asupra pasagerilor şi a nevoilor lor de apă, cafea, ceai sau vin. Când zborul zilei ajungea la final, avea să primească o nouă invitaţie. Ştia asta. Simţea nevoia să nu se gândească la aşa ceva atât cât i se îngăduia.

Se săturase de relaţiile care nu duceau la nimic. Toată viaţa ei nu avusese decât asemenea relaţii. Înţelesese că, de fapt, făcea o alegere activă atunci când le accepta, aşa lipsite de sens cum erau, şi cel mai bun lucru la care această revelaţie dusese era că acum le putea evita. Bănuia că jinduia după dragoste, dar realizase că nu fusese nici măcar în apropierea ei vreodată. Două relaţii sambo[1] nereuşite nu-i dăduseră mai mult chef, şi gândul de a împărţi viata cu Anders era de-a dreptul neplăcut.

Susanne reuşise să evite încercarea lui Anders de a intra în vorbă cu ea pe drum către hotel. Ajunsă în cameră, simţi cum se relaxa. Îşi dădu jos uniforma bleumarin şi o atârnă în dulap. Scoase din valiză o bluză proaspăt călcată şi o puse pe un umeraş în baie. Cutele aveau să se netezească de

[1] Prescurtare de la *sammanboende* care înseamnă „coabitare". Relaţia „sambo" este recunoscută oficial în Suedia ca o relaţie dintre doi oameni care locuiesc împreună şi care beneficiază de aceleaşi drepturi sociale şi juridice ca persoanele căsătorite (n. tr.).

la aburul dușului. Își scoase ciorapii și desuurile de mătase și le aruncă în geantă, apoi se întinse goală pe pat. O omletă și un suc de fructe de la room service, și nu mai avea nevoie să părăsească deloc camera. Nu avea nicio problemă să-și petreacă astfel timpul până la mic dejunul de a doua zi. Mâncare, un duș și puțin televizor ajungeau cu prisosință. Iar de senzația de furnicătură pe care o simțise în pântece după întâlnirea cu Anders se putea îngriji singură.

O oră mai târziu, când se auzi bătaia discretă în uşă, era total ocupată cu sine însăși. Iar când o auzi pentru a doua oară, totul explodă și bine cunoscutul orgasm, de o forță neobișnuită, i se rostogoli devastator în tot corpul, contracție după contracție.

„Mulțumesc, bunule Dumnezeule, pentru această potrivire", își spuse ea când înțelese că Anders renunțase. *Mulțumesc, bunule Dumnezeu.*

3

„Nu mai sunt decât cinci ani, doar cinci ani", își spuse Rebecka în timp ce parca în fața biroului. Nu spera să i se facă vreo ofertă de a ieși la pensie la cincizeci și cinci de ani, dar era convinsă că, după ce împlinea șaizeci, nu aveau să mai aibă nevoie de ea. Ce avea să facă cu tot acel timp liber nu știa, și nici nu era important. Nu voia decât să scape de stres.

Atitudinea ei rezervată nu trăda ceea ce se petrecea pe dinăuntru. Dimpotrivă. Părea, ca întotdeauna, calmă și stăpânită. Părul negru, care îi ajungea până la umeri, vopsit cu grijă, deoarece albise destul de mult în ultimul timp, era strâns într-o coadă la ceafă, iar îmbrăcămintea – un

deux pieces cu fusta până la genunchi – era ireproșabilă, aproape anostă.

– Bună, salută Rebecka după ce intră pe ușa batantă și trecu prin fața recepționistei, care răspunse cu o ușoară ridicare de mână, pentru a arăta că era nevoită să vorbească la telefon.

În loc să flecărească câteva clipe, Rebecka trase adânc aer în piept, își spuse că era bine să fii pozitiv și luă liftul până la etajul al doilea, unde se aflau birourile conducerii.

– Rebecka, ce bine că ai venit. Trebuie să vorbesc cu tine.

Lena, asistenta ei, era roșie la față și părea agitată.

– Dă-mi cinci minute. Am nevoie de o ceașcă de cafea mai întâi, răspunse Rebecka în timp ce își atârna haina.

În colțul de cafea era încă liniște și pace. Unul dintre motivele pentru care era bine să ajungi devreme la serviciu. În timp ce filtrul lucra, Rebecka se gândi dacă să ia sau nu o prăjitură, dar se hotărî să se abțină. Voia să-și mențină greutatea încă cel puțin cinci ani. Apoi avea să înceapă să mănânce.

– Nu se poate, nu-mi ies rapoartele trimestriale pentru că nu mi se trimite documentația de care e nevoie.

Cu această primă plângere, Lena inițiе veșnica lamentație zilnică. Rebecka știa că vor mai veni și altele, și o asculta distrată. Se gândea la ședința care urma, cu conducerea, ceva mai târziu. Șeful de la economic îi va susține propunerea, deoarece știa unde voia să ajungă. Probabil că șefa de la marketing, o veritabilă scorpie, se va opune, dar asta făcea cu toată lumea, așa că Rebecka era pregătită. PR -ul și Aprovizionarea aveau să rămână, ca de obicei, mute și, dacă erau reprezentate în conducere, asta era doar pentru a salva aparențele. Șeful fabricii era, dimpotrivă, o persoană pe care Rebecka nu știa exact unde s-o plaseze, iar noul director

comercial avea probabil să păstreze o atitudine rezervată, lucru pentru care în ziua aceea Rebecka îi era recunoscătoare.

– Îți mulțumesc că m-ai ascultat. Mă simt mult mai bine, spuse Lena ștergându-și câteva lacrimi. La naiba, ce repede mă pierd cu firea. Chiar când m-ai sfătuit să încerc să țin capul sus. Ai avut, ca întotdeauna, dreptate, continuă ea.

Rebecka, căreia nu i-ar fi trecut prin cap să spună vreodată așa ceva, își privi uimită asistenta. Zâmbi, în speranța că asta va avea darul de a o liniști.

Rapoartele trimestriale erau un instrument învechit, dar efectiv, pentru tagma comercianților, care încă mai obișnuiau să țină conferințe de patru ori pe an. La sediul central nimeni nu se uita la cifre şi, atunci când Lena, două ore mai târziu, îi puse rapoartele pe birou, ea le trimise imediat către departamentul de vânzări. Punerea lor mai întâi pe biroul directorului era o tradiție care se perpetuase încă de pe vremea fostului șef. Multe obiceiuri rămase de atunci se practicau încă, iar Rebecka fusese silită să se concentreze pe schimbarea lucrurilor urgente, care fuseseră destul de multe de când ocupase postul de director, cu opt ani în urmă. Fostul șef stătuse în funcție un timp prea îndelungat şi începuse să nu mai vadă lipsurile care, pentru cineva din afară, erau evidente. De-a lungul anilor, concurenții învățaseră din propriile greșeli, în timp ce JH Foods se târa înainte la fel ca întotdeauna. Asta făcuse ca poziția de lider de piață, pe care firma o deținuse cu douăzeci de ani în urmă, să fie doar o vagă amintire, când Rebecka preluase conducerea.

Acum, când firma putea din nou să-și arboreze steagul, nu-i mai păsa că anumite lucruri rămăseseră neschimbate. Asta dădea angajaților o oarecare siguranță şi era ceva cu

care ea putea trăi. „Nu mai am decât cinci ani", murmură ea pentru sine în timp ce se îndrepta către sala de conferințe de la etajul de deasupra și dori să-și fi putut depune cererea de demisie chiar în clipa aceea. Dorința de a trăi altfel nu venise brusc, dar se pricepuse s-o refuleze. Ce-ar fi făcut ea, o femeie de cincizeci și cinci de ani, singură, fără copii și nepoți, cu restul vieții sale, dacă n-ar fi mers la serviciu? Ar fi făcut croitorie? Ar fi împletit pulovere? Ar fi jucat golf? Habar nu avea. Dorul de depărtări era cu mult mai rău decât un dor obișnuit și ea încerca să găsească sensul celor cinci ani rămași.

– Bine ați venit. Nu v-am trimis programul ședinței de azi, dar veți înțelege de ce de îndată ce vom începe. Lena, poți să-l distribui acum.

4

– Bunico, uită-te la mine, uită-te la mine. Mă dau în leagăn.

Bunica nu avea, de fapt, niciun chef să se uite într-acolo, dar o făcu totuși, deoarece o bunică trebuie s-o facă când nepotul dorește să i se dea atenție. Chiar dacă asta se întâmplă la fiecare al doilea minut.

– Văd, Alexander. O, ce te pricepi!

Fiica sa îi atrăsese de nenumărate ori atenția că nu era pedagogic să laude priceperea lui Alexander, și că, în loc de asta, ar fi trebuit să comenteze joaca copilului, subliniind cât de veselă părea să fie, dar bunica nu ținea cont de asta. El voia să audă că era priceput și îi dădu ceea ce voia. Cu timpul avea să fie prea mare ca să-i mai placă

să se dea în leagăn și, până atunci, avea de gând să continue să-l laude.

– Ascultă, desert al vieții mele, vino să mergem acasă și să mâncăm câte o prăjitură până nu vine mama să te ia, spuse Maggan ridicându-se de pe bancă.

– *Depende*, răspunse Alex.

– *Depende* de ce?

– *Depende* dacă ai înghețată pentru mine.

– Am întotdeauna înghețată pentru tine.

Mulțumit de răspuns, copilul blond cu ochi negri o luă pe bunică de mână și începu să meargă către casa lui Maggan.

– Bunico...

– Da...

– Ești bătrână?

– Nu, nu sunt. De ce întrebi?

– Pentru că arăți bătrână.

– Crezi? De ce?

– Pentru că ai părul alb. Și ești zbârcită la față. Când ești bătrân, mori.

– Da, mori. Dar eu sunt foarte sănătoasă și poate că nici chiar atât de bătrână cum crezi tu.

Alex tăcu și uită conversația de îndată ce zări poarta casei. Lăsă mâna lui Maggan și începu să alerge.

– Grăbește-te, bunico. Grăbește-te, înainte ca înghețata să se topească.

– Minunea ta de copil consideră că sunt bătrână, își informă Maggan fiica când aceasta sosi.

Remarca băiatului o preocupase mult după ce rămăsese singură. Bătrână era exagerat spus, dar nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă, odată cu trecerea anilor, nu-și pierduse din entuziasm.

Alex avea dreptate în privința părului. Nu și-l mai vopsise de trei ani, și acum se obișnuise cu firele albe. Îi plăcea cum arăta. Ceea ce, dimpotrivă, o deranja, erau sprâncenele. Stăteau răsfirate. Chiar dacă încerca să smulgă firele rebele, nici celelalte nu aveau niciun chef să se așeze în aceeași direcție.

Salonul nou deschis ceva mai jos, pe aceeași stradă, oferea toate serviciile posibile în materie de păr, chiar și al celui de deasupra ochilor. Maggan se hotărî să ceară o consultație. Alex nu putea cără după el o bunică care arăta bătrână.

Pentru a prinde puțin curaj în problema sprâncenelor, o sună pe Sonja, care trebuia acum să se fi întors acasă după runda de cumpărături în complexul comercial Farsta. Dar Sonja nu răspunse. Maggan îi lăsă un mesaj și scoase găleata de curățenie. Era necesar după ce îl avusese pe Alex o zi întreagă. Trei ore mai târziu încercă din nou la Sonja și, când văzu că nu răspunde nici de această dată, o sună mai întâi pe Rebecka, apoi pe Susanne. Nu dădu de niciuna.

„Dependente de muncă", mustăci ea pentru sine. „Nu-mi rămâne decât să mă apuc de cuvinte încrucișate."

5

Până joi, 14 mai 2009, la ora opt și un sfert, cele trei prietene, Susanne, Rebecka și Maggan, nu aflaseră că al patrulea membru al cvartetului nu mai era în viață.

Avocatul Andréasson şi doi dintre colaboratorii săi le telefonară în acelaşi timp la toate trei, conform instrucțiunilor primite de Andréasson de la clienta sa, Sonja Gustavsson.

Informația pe care biroul de avocatură le-o dădu era că Sonja murise, că voia ca toate cele trei prietene să organizeze o petrecere de înmormântare grandioasă și că, după aceea, trebuiau să se prezinte la biroul de avocatură pentru alte informații.

La ora opt și jumătate primiră vestea. La nouă și jumătate, două taxiuri se opreau în fața locuinței lui Maggan.

– Petrecere de înmormântare? Ce idee năstrușnică e asta, Sonja? Eu voi plânge tot timpul chiar dacă vrei sau nu, spuse Susanne smiorcăindu-se și ridicându-şi ochii în tavan de parcă Sonja ar fi fost acolo și le-ar fi privit de sus.

Rebecka, care stătea lângă ea pe sofa și care nu scosese niciun cuvânt de când sosise, cu o oră mai devreme, interveni:

– Susanne, dacă a vrut o petrecere, va trebui s-o aibă, spuse ea. Dorințele celui care a murit trebuie îndeplinite, continuă ea ca și cum ar fi vorbit cu sine însăși.

– Trebuie? Înmormântarea nu e pentru cei care încă trăiesc? Știu că Sonjei îi plăceau petrecerile, dar asta e de-a dreptul macabru.

– Avocatul a spus grandioasă? întrebă Maggan.

– Da, răspunseră Rebecka și Susanne la unison.

– Atunci așa va trebui să fie. Sunt de acord cu Rebecka că trebuie să-i îndeplinim dorința. De aceea ne-a încredințat nouă această însărcinare.

– Cui să i-o fi dat, altfel? Unui unchi de-al treilea din Herrljunga? Dar, sigur, trebuie să cedez. Două împotriva uneia.

Trei săptămâni mai târziu, aproape trei sute de persoane se adunau pentru slujba de înmormântare și, apoi, două sute douăzeci și șase la petrecerea de pe terasa Operei.

De-a lungul anilor, Sonja își făcuse mulți prieteni și încă și mai mulți cunoscuți. Cele trei amice ale sale știau asta. Totuși, se minunară de cât de mulți răspunseseră invitației. Și se bucurară. În ciuda durerii pe care o simțeau. Când, spre sfârșitul serii, râdeau amintindu-și vechi întâmplări, căzură de acord că Sonja avusese dreptate. O petrecere grandioasă era singurul fel de a-și lua rămas-bun de la ea.

În ziua următoare trebuiau să se prezinte la biroul avocatului Andréasson, fără să înțeleagă ce aveau de făcut acolo. Înmormântarea trecuse, cenușa Sonjei avea să fie împrăștiată în parcul memorial din cimitirul Skogskyrkogården și apartamentul ei avea să fie golit o săptămână după aceea. Ce vor face cu toate lucrurile ei nu știau, dar poate că întâlnirea cu avocatul se referea tocmai la asta.

Stăteau tăcute în camera de așteptare. Niciuna dintre ele nu avea nimic de spus. Petrecerea din ziua precedentă încheiase o epocă care durase mai mult de treizeci de ani.

– Domnul Andréasson vă poate primi acum, spuse recepționista.

Se luară de mână și intrară în biroul avocatului. Camera era mare și întunecoasă. Pe pereți atârnau câteva portrete mari ale unor bărbați cu mine severe. Avocatul chicoti când le văzu uitându-se uimite în jurul lor.

– Da, camera fiicei mele nu arată deloc așa, dar mie îmi plac vechile mele fotolii de club, portretele predecesorilor mei și mirosul de piele. Luați loc, luați loc, le rugă el și le arătă trei scaune care, tocmai bine, erau așezate în fața biroului antic.

Prietenele refuzară la unison invitația de a bea un pahar de vin, dar acceptară apa minerală.

– Deci, să vă urez bun venit aici. Mai întâi, vreau să vă mulțumesc pentru ieri. Sonja ar fi apreciat enorm petrecerea. Își drese vocea. Așa cum poate știți, am fost avocatul

Sonjei de când i-au murit părinții. Împlinea atunci optsprezece ani. Asta înseamnă peste treizeci și cinci de ani în serviciul ei și a fost o mare plăcere, vă asigur. A fost unul din puținii clienți pe care i-am păstrat. Pe cei mai mulți dintre ei i-am lăsat fiicei mele, care a preluat conducerea biroului. Sonja și cu mine am căzut de acord să ne continuăm colaborarea. De-a lungul anilor și-a modificat de mai multe ori testamentul și acum trei luni a scris versiunea pe care o veți afla acum. Sonja nu are descendenți direcți și pe nimeni altcineva care ar putea fi îndreptățit la moștenire. V-am chemat aici pe toate trei pentru că sunteți menționate în testament. E totul clar până aici?

Susanne, Maggan și Rebecka se uitară una la alta și apoi dădură din cap a încuviințare.

– Bine, atunci o să vă citesc. Puteți pune eventualele întrebări după aceea.

Andréasson deschise mapa care stătea în fața lui pe masă și scoase un teanc de hârtii. Își puse ochelarii, ridică foaia de deasupra, își drese vocea și apoi le provocă celor trei prietene un șoc aproape tot atât de mare ca atunci când le spusese că Sonja murise.

6

Cea mai bună prietenă a mea, cea mai bună prietenă a mea și cea mai bună prietenă a mea.
Voi trei ați devenit familia mea din clipa în care am pierdut-o pe cea naturală.
Astăzi știu totul despre prietenie, pentru că voi m-ați învățat.
Astăzi știu totul despre dragoste, pentru că voi mi-ați dat.
Astăzi știu cât de mult prețuiesc, pentru că voi mi-ați arătat.

Cât am râs și am plâns!
Cât am iubit și am urât!
Cât de multe lucruri am împărțit!

Am evitat să vorbesc despre boala mea de inimă, dar am fost tot timpul conștientă că într-o bună zi mă va ucide. Așa cum știți, voi, care mă cunoașteți, sper într-o moarte subită, și nu într-o lungă suferință care m-ar țintui la pat și care nu mi-ar da posibilitatea să mă bucur de viață. Doctorul care mă îngrijește nu poate garanta că un transplant de inimă ar duce la însănătoșirea mea și, de aceea, nu mă mai gândesc la asta. Am hotărât să-mi trăiesc viața așa cum doresc.

Asta e un lucru.

Celălalt se referă la banii mei.
Am mulți. Cât de mulți veți afla de la avocatul Andreasson după ce vă va citi acest document.
Să nu vă supărați că nu v-am vorbit niciodată despre asta. N-au fost importanți pentru mine. N-am cheltuit niciodată mai mulți bani decât voi. Erau banii lăsați de părinții mei, de care nu m-am atins. Am trăit din vânzarea tablourilor pe care le-am mâzgălit.
Dar voi știți că îmi place să mă amestec în viața voastră și văd în asta ultima mea șansă de a o face. De aceea, voi veni cu câteva lucruri destul de radicale. Desigur, aveți libertatea de a nu ține cont de propunerile mele.

Maggan, draga mea Maggan
Trebuie să încetezi să mai fii sclava familiei. Fiica ta e adultă, are un bărbat, iar nepotul tău poate fi lăsat și la ceilalți bunici câteodată. E timpul să înfloreși, să ai grijă de tine și să te simți atrăgătoare. Nu pentru a atrage un bărbat, ci ca să-ți placă ce vezi în oglindă.

Rebecka, draga mea Rebecka
N-ai muncit destul? Ştiu că mergi în fiecare zi la serviciul acela important, dar ce-ţi dă asta în afară de durere de cap şi hemoroizi? În niciun caz sex. Şi asta e tot ce ai nevoie. Mult şi neinhibat, fără grija că îţi vei şifona hainele sau că vei întârzia la vreo şedinţă.

Susanne, draga mea Susanne
Lumea e plină de bărbaţi minunaţi. Bărbaţi buni, cu care nu trebuie să te culci, ci doar să-i cunoşti şi să le devii prietenă. Există o viaţă şi în afara cabinei unui avion. Descoper-o. Descoperă-te. Lasă facebook-ul când eşti liberă. Întâlneşte-te cu prieteni din viaţa reală.

Către voi, toate trei. Ar trebui să faceţi ceva cu greutatea.
Rebecka şi Susanne, voi sunteţi prea slabe şi se pare că aţi uitat că cineva trebuie să mănânce ca să arate sănătos. Aveţi amândouă în jur de cincizeci de ani şi aţi putea arăta minunat dacă aţi pune puţină carne pe trupurile voastre ca nişte beţe. Maggan, la tine lucrurile stau invers. Trebuie să încetezi să te ascunzi în spatele kilogramelor. Eu îmi iubesc rotunjimile. Tu îţi foloseşti kilogramele ca pe o cameră blindată care te afundă tot mai mult în anonimat.

Fetelor: Cu asta vă asigur că nu veţi avea niciodată nevoie să vă mai gândiţi dacă pensia vă va ajunge sau nu. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceţi pentru a deveni bogate este să îndepliniţi condiţiile pe care le pun eu. Le scriu punctual pentru a evita înţelegerea lor greşită.

Pentru ca tot ce las după mine să vă revină vouă în părţi egale, trebuie să faceţi următoarele lucruri:

- *În trei luni vă veți îngrășa, respectiv slăbi, cu cel puțin cinci kilograme. Maggan va înceta să mai mănânce prăjituri în timp ce Rebecka și Susanne vor începe s-o facă.*
- *În trei luni veți înceta orice activitate care vă leagă de ceva. Pentru Rebecka, asta înseamnă demisia din slujba de director, pentru Susanne – din cea de stewardesă, iar pentru Maggan întreruperea posturii de bonă pentru nepotul său cele două zile pe săptămână.*
- *Peste trei luni și o zi veți primi o nouă scrisoare care va descrie exact ce trebuie să faceți în anul care urmează. Și această scrisoare va fi citită de avocatul Andreasson. Dacă pică într-o sâmbătă sau duminică, vă veți prezenta la biroul de avocatură lunea următoare după ora 14.00. Acest lucru este important pentru că inventarul trebuie semnat în timpul prevăzut de lege și după aceea va fi gestionat repede.*
- *Deci, de la data de astăzi, vor trebui să treacă un an, trei luni și o zi până veți primi întreaga moștenire. Nu aveți voie, sub nicio formă, să vorbiți cu cineva despre această înțelegere. Dacă acceptați condițiile, veți avea voie să povestiți despre anumite puncte, dar nimic despre întreaga moștenire. Deja astăzi vi se vor pune pe cont câte cinci sute de mii (500 000) de coroane și asta este tot ce veți primi dacă nu acceptați condițiile pe care le-am pus. Întreaga moștenire este în jur de trei, poate patru miliarde. Am spus că trebuie să trăiți în bună înțelegere? Niciuna dintre voi nu poate să se retragă. În cazul acesta și celelalte două vor trebui să se mulțumească cu cele cinci sute de mii pe care le primiți astăzi.*

P.S. Dacă nu veniți peste trei luni și o zi, avocatul știe exact ce trebuie să facă și oferta mea nu mai este valabilă.

Vă iubesc. Sonja

Se făcu tăcere. Nu se auzi decât scârțâitul scaunului avocatului când se lăsă pe spate după ce termină de citit. Și tot el începu să vorbească primul.

– Asta a fost. Trebuie să spun că a fost un om special, Sonja Gustavsson. Zâmbi și scutură din cap. Apoi continuă. Și suma despre care vorbim se ridică astăzi la trei miliarde, cinci sute de milioane, trei sute șaptezeci și cinci de mii de coroane. Ce ziceți? Aveți vreo întrebare?

– Trebuie să iau puțin aer. Acum. Rebecka se ridică repede de pe scaun. Sper că pot să-ți telefonez dacă vreau să vorbesc cu tine, spuse ea întorcându-se către avocat.

El dădu din cap.

– Da, nu cred că va fi nicio problemă. Înainte de a pleca, aș vrea să semnezi două hârtii. Apoi mă voi îngriji să ai banii care ți se cuvin astăzi. Asta e valabil pentru toate trei, desigur.

7

– Părea să fi dorit să moară. De ce naiba n-a avut grijă de problemele ei? Ar fi putut consulta cei mai buni doctori din lume cu portofelul ăsta. Nu înțeleg. Chiar nu înțeleg. Și de ce nu ne-a spus niciodată cât era de bolnavă? Eu îi povesteam tot. Tot.

– Și noi, Susanne.

Rebecka încerca să țină pasul cu prietena sa, dar nu era ușor, deoarece Susanne aproape că alerga cu tocurile ei înalte.

– Ai putea să te oprești puțin? Nu pot vorbi când mergi atât de repede.

Maggan le lăsă să treacă înainte. Discuția cu avocatul Andréasson o copleșise. Nu avusese niciodată atât de

mulți bani ca acum, și nu simțea plăcerea pe care crezuse că ar fi avut-o. Dimpotrivă. Avea sentimentul că furase banii și îi era rușine, chiar dacă rațiunea îi spunea că nu avea niciun motiv s-o facă. Nu pretinsese niciodată acest act de caritate și nu înțelegea cum ar fi putut să se atingă de vreun singur bănuț. Grăbi pașii și își ajunse din urmă prietenele.

– Nu știu ce simțiți voi, dar eu am nevoie să fiu singură astăzi. E ok dacă ne auzim mâine?

Rebecka și Susanne se priviră.

– Desigur, răspunse Rebecka. Du-te acasă, dar eu aș bea o cafea. Nu vreau să fiu singură. Ce spui, Susanne? Vrei să-mi ții de urât câteva clipe?

– Cu multă plăcere. Dar eu iau un pahar de vin – sau două – în Mosebacke[1].

După ce își luară rămas-bun de la Maggan în stația de metrou din Slussen, începură să meargă tăcute mai departe. Amândouă primiseră propunerea de a-și da demisia și, pentru Susanne, aceasta era o hotărâre infinit de grea. Sigur, spusese de multe ori că nu mai era la fel de plăcut ca înainte să zboare, dar în fața alternativei de a nu mai face asta niciodată, realiza că nu se simțise niciodată mai bine decât acum cu slujba sa.

– Crezi că viața are vreun sens? întrebă Rebecka. Vreau să spun precum ceva predestinat, ca o soartă?

– Nu, nu cred. Dar tu?

– Nu știu. Mi-am dirijat singură viața atât de mulți ani... Și acum moare una dintre prietenele mele și deodată mi se dă posibilitatea să renunț la tot și să-i accept condițiile. Sonja are dreptate când spune că sunt o nebună dependentă

[1] Zonă din centrul Stockholmului (n. tr.).

de muncă, care are nevoie să controleze totul, chiar dacă mi-ar plăcea să-mi am propria viață *sub* control. Ce se întâmplă dacă las totul baltă? Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Cât de plină de sens este viața mea în clipa asta?

Pe terasa din Mosebacke erau locuri libere. Orchestra își aranja instrumentele și, în câteva ore, localul avea să viermuiască de oameni care voiau să profite de seara călduță de primăvară. Cele patru prietene fuseseră acolo de multe ori împreună și chelnerul le salută, zâmbindu-le familiar când se apropie de masa lor.

– Numai voi două astăzi? întrebă el. Ce doriți?

Maggan regretă de îndată ce se urcă în metrou. Ce avea să facă acasă, singură? Coborî la Medborgarplatsen și începu să meargă cât putea de repede, cu toată durerea din picioare, către Mosebacke, unde se aflau cele care îi împărtășeau frustrarea. Bănuia că Sonja stătea pe un nor și râdea.

Intră valvârtej tocmai când lui Susanne i se aducea al doilea pahar de vin.

– Unul și pentru mine, ceru ea gâfâind chelnerului care se afla încă lângă masă, înainte de a se arunca pe scaunul de lângă Rebecka. Două zile pe săptămână cu Alexander nu mi-au îmbunătățit condiția fizică cine știe ce, spuse ea luând un șervet de pe masă și ca să-și tamponeze fruntea transpirată. Despre ce vorbiți?

Când ieșiră, începuse să se întunece. Al patrulea scaun stătuse gol toată seara şi, pentru a umple acel loc, depănaseră amintiri. Nu vorbiseră nimic despre viitor. Deocamdată. Numai când se pregăteau să plece, Rebecka le anunță că se gândea să-și dea demisia. Imediat. Voia să spună că primise o slujbă la unul dintre concurenți. Atunci JH Foods n-ar mai fi acceptat-o niciodată prin apropiere.

– Ești sigură?

Susanne părea șocată.

– Sută la sută. M-am gândit să accept condițiile Sonjei. Voi? Maggan, tu nu ai nimic de pierdut. Eziți?

– Nimic de pierdut? Aș crede că există un mare risc ca fiica mea să-mi întoarcă spatele. Avem o înțelegere. Că voi avea grijă de Alex până la clasa 0 în august, apoi tot a doua zi, după școală. Este cu adevărat o pierdere, dacă mă întrebi pe mine.

– Dar ai timp trei luni să rărești aceste ocazii și să vorbești cu Anneli. O știu pe fiica ta din ziua în care s-a născut. Crede-mă, nu-ți vrea decât binele. Și nu ți-a cerut nimeni să nu-l mai întâlnești deloc. Susanne, ce zici?

– Despre Anneli și Alex? Nu va fi nicio problemă, răspunse ea scurt.

– Nu, nu despre ei. Despre tine. Ce simți când te gândești că s-ar putea să nu mai zbori?

– Un nod în stomac. Sunt speriată de moarte. Furioasă. Ajunge?

Cele trei prietene se luară de braț și începură să meargă tăcute către Slussen, unde urmau să se despartă. Maggan trebuia să ia metroul către Farsta, Rebecka către Gärdet, iar Susanne avea să continue pe jos către strada Folkunga.

Mergea spre casă cu pași repezi și zgomotul tocurilor ei înalte răsuna pe asfalt. Voia să ajungă cât mai repede în apartamentul pe care îl iubea și să facă un duș. Deși nu fusese prea cald, se simțea transpirată și murdară. Ca atunci când petrecea câte o noapte cu Anders și, la urmă, el se grăbea să plece.

La el nu se gândise deloc în ziua aceea, și ăsta era un lucru pozitiv în tot acel tumult de întâmplări. Relația cu el nu-i făcea bine şi, indiferent ce hotărâse Sonja în

testamentul ei, nu se mai gândea să-şi facă rău singură. Nu-l văzuse pe Anders de patru săptămâni şi, de fapt, nu-i lipsea.

Obişnuia să ocolească în drum spre casă pe strada Fjäll, pentru a se bucura de imaginea Stockholmului văzut de sus, dar acum mersese mecanic direct, fără să remarce traficul, beţivii sau turiştii. Către blondina cu picioare lungi, care mergea grăbită pe strada Katarina, se îndreptau, ca de obicei, priviri pline de admiraţie şi nu doar o singură femeie putuse constata că soţul său rămăsese cu gura căscată în faţa acelei apariţii. Capacitatea ei nemaiîntâlnită de a-şi pune în valoare calităţile care o avantajau cel mai mult se perpetuase de-a lungul anilor şi, la cei patruzeci şi opt ai săi, arăta cu totul şi cu totul fantastic.

Prietenele ei nu-i mai vedeau de mult suprafaţa. Pentru ele, Susanne era prietena cu inima mare şi deschisă. Dintre ele, ea era cea cu mult temperament, care nu ezita niciodată să refuze ce nu-i plăcea, dar era şi cea care le arăta cât de mult ţinea la ele.

– La naiba, la naiba, la naiba!

Ca de obicei, broasca îi făcea probleme şi se înfuria de fiecare dată când constata că nimeni n-o reparase, în ciuda zecilor de sesizări către asociaţia de locatari. Era cât pe-aici să rupă cheia înainte de a reuşi să deschidă şi să intre. Îi mulţumi lui Dumnezeu că nu se întâmplase chiar atunci. Aruncă geanta pe scaunul din hol şi, în timp ce se îndrepta către baie îşi dădu jos hainele de pe ea, bucată cu bucată Când păşi în duş, îşi scoase şi sutienul.

Înviorată, se hotărî să facă un lucru pe care, în mod obişnuit, nu l-ar fi făcut decât dacă ar fi fost pe jumătate moartă: să-şi ia concediu medical o săptămână.

Hotărârea o făcu să se relaxeze şi, pentru prima oară de când aflase vestea morţii Sonjei, simţi că putea să respire.

Deschise fereastra care dădea către strada Folkunga și lăsă aerul și zgomotul să intre. Luă din cămară una dintre pungile cu bomboane pe care le avea întotdeauna acasă pentru cazul în care ar fi trebuit să facă vreo vizită și n-ar fi apucat să cumpere flori. Se cuibări în sofaua cea roșie, își înveli cu o pătură picioarele lungi și subțiri și începu să mănânce.

La câțiva kilometri de acolo, Rebecka stătea la biroul său și reflecta la felul în care își va formula demisia. Dacă nu mințea, era nevoită să mai lucreze șase luni, și de asta nu era câtuși de puțin interesată. Nu mai voia să dea pe la serviciu. Era uimită că sentimentul era atât de puternic, dar, ceea ce păruse inițial un simplu impuls, care apăruse în drum spre casă de la restaurant, se dovedea acum a fi o hotărâre cât se poate de serioasă. Nu se va mai întoarce niciodată la birou. Singurul lucru privat pe care îl avea acolo era o pereche de pantofi pe care se gândea să-i lase Lenei, dacă aceasta îi voia.

Rebecka îl apreciase întotdeauna pe președintele comitetului de conducere și, de aceea, îi adresă demisia acestuia. Știa că directorul adjunct, care avea să-i preia postul, se va descurca fără probleme până avea să fie numit un nou director, așa că nu trebuia să fie îngrijorată pentru firmă. Doar minciuna o făcea să ezite. Dar alternativa de a se întoarce la serviciu și a lucra încă șase luni simplifica alegerea. Să mintă era neplăcut, dar să lucreze îi dădea o senzație de greață. Cu aceste gânduri, începu să scrie.

Maggan nici nu scria, nici nu mânca. Stătea în fața calculatorului și se uita fix la monitorul cu contul său de la banca Nordea. 515 365 de coroane. Erau amețitor de mulți bani. Dacă și-ar fi cumpărat bluza pe care o văzuse

la KappAhl[1], asta n-ar fi influențat câtuși de puțin acea sumă. Nu avusese niciodată atâția bani, și, de-a lungul acelor ani în care o întreținuse singură pe Anneli, trăise la limita subzistenței.

Din fericire, Anneli era adultă când mașina care ar fi trebuit să-i dea prioritate demolase complet caroseria Peugeotului. În ambulanță se vorbise despre îngeri păzitori și că ea, în ciuda unor fractur la ambele picioare, avusese noroc. O jumătate de metru mai încolo în intersecție, și accidentul ar fi fost cu mult mai grav. Șase ani mai târziu, îi era încă greu să se gândească la el. Îi schimbase total viața.

Îi plăcuse munca sa de educatoare, făcea scurte excursii cu mașina și, în fiecare duminică, se plimba pe jos în jurul lacului Magelungen. După accident, nu mai putuse să facă nimic din toate astea. Cel mai greu fusese să nu mai lucreze. Se simțea inutilă. Până când Anneli întrebase dacă putea să aibă grijă de Alex două zile pe săptămână. Dar noua viață ca bunică activă o ajutase. Cineva avea din nou nevoie de ea și asta făcea cât toate medicamentele din lume.

De fapt, lui Maggan nu-i lipsiseră niciodată banii pe care nu-i avea și nu era câtuși de puțin deranjată când prietenele sale vorbeau despre cumpărăturile făcute la reduceri la NK.[2] Dimpotrivă, se bucura împreună cu ele, când acestea îi arătau ultimele achiziții. Știa că nu se putea măsura la înfățișare cu ele, dar în interior erau toate la fel și asta le unise și le făcuse să rămână împreună în toți anii aceștia.

---

[1] Lanț de magazine de îmbrăcăminte (n. tr.).

[2] Nordiska Kompaniet, mare magazin din Stockholm cu îmbrăcăminte de marcă (n. tr.).

Şi Maggan avea ceva care depăşea toate reducerile din lume. Avea copilul. O fiică care aproape că fusese adoptată de Susanne, Rebecka şi Sonja.

Anneli se dovedi a fi la fel de afectată de moartea Sonjei ca şi Maggan. Plânsese tot timpul cât duraseră înmormântarea şi petrecerea.

– Nu înţeleg de ce a fost nevoie de o petrecere, spusese ea.

Maggan nu încercase să-i explice cum funcţionase iubita „mătuşă" a lui Anneli, Sonja. Cât de iubitoare de viaţă fusese şi că, datorită enormului apetit de a trăi, nu refuzase niciodată ceea ce îi dădea bucurie şi satisfacţie. Pentru Anneli, viaţa în sine era încă lucrul cel mai important. Nu aşa fusese şi pentru Sonja.

Maggan închise computerul. Mâine avea să facă ceva cu sprâncenele sale stufoase.

8

Rebecka se aşteptase măcar la o mică luptă, dar aceasta nu avu loc. JH Foods o lăsă să plece cu salariu întreg pe şase luni, timp în care era nevoită să stea în carantină şi să nu înceapă o nouă muncă în aceeaşi branşă. Dacă nu respecta această înţelegere, firma avea dreptul s-o dea în judecată. Dar ea nu avea de gând să înceapă să lucreze din nou. În orice caz, nu mai dorea o slujbă cu o răspundere atât de mare precum cea de director într-o mare firmă alimentară.

I se părea de-a dreptul ciudat să mănânce prăjituri la cafeaua de după-amiază. Şi totuşi, asta făcea acum. Îşi ocupase toată dimineaţa făcând curăţenie prin dulapuri şi

plănuise să ducă totul ceva mai târziu la Myrorna[1]. Toate hainele erau în stare perfectă şi era convinsă că cei de la magazin aveau să se bucure de donaţia ei. Nu avea haine de sport şi timp liber. Două perechi de jeanşi şi câteva bluze de tenis era tot, constată ea când se uită în dulapul golit. Patru rochii, dintre care una fără mâneci, atârnau mai spre interior. Trei negre şi una gri. Toate scurte până la genunchi, măsura 36.

Se gândi la kilogramele pe care Sonja îi spusese să le pună pe ea şi se întrebă câte măsuri presupuneau. Era neobişnuit de slabă pentru vârsta sa, lucru la care ţinuse întotdeauna. De ce nu ştia, de fapt, pentru că era de părere că femeile cu forme erau mai atrăgătoare decât cele slabe. Pe de altă parte, nu ţinuse niciodată să fie frumoasă. Voia mai degrabă să se remarce prin capacitatea creierului său, dar se întreba câteodată dacă una o excludea, într-adevăr, pe cealaltă. Avea mulţi prieteni care erau deopotrivă frumoşi şi dotaţi intelectual, dar nu se gândise niciodată dacă asta era valabil şi pentru ea.

Fără să bage de seamă, înghiţi şi a doua prăjitură şi o luă pe a treia în mână. „Trebuie să caut pe Google ceva despre greutate şi măsuri de îmbrăcăminte", se gândi ea înainte de a vârî în gură prăjitura întreagă.

Aşa cum presupusese, cei din buticul Myrorna din Ropsten[2] se bucurară de hainele aproape noi şi de bună calitate. În cele din urmă, luase şi rochiile bine călcate, inclusiv pe cea pe care o purtase la înmormântarea Sonjei. Dacă avea să mai meargă la o petrecere de acum înainte, va purta altceva decât negru sau gri.

---

[1] Lanţ de magazine second hand (n. tr.).

[2] Suburbie a Stockholmului (n. tr.).

Când sosi acasă, parcă Fordul în garaj și se hotărî să facă o plimbare pe jos până în centru. Se bucura că îi plăcuse întotdeauna să aibă o mașină proprie în locul uneia de serviciu, în special acum când își dăduse demisia și trebuise să stea acasă chiar de a doua zi. Mașina nu era nouă, dar era în stare perfectă, conform atelierului care îi făcuse service-ul ultima oară.

Rebecka trecu pe lângă piața Östermalm și merse mai departe către strada Hamn. Nu avea nicio țintă. Doar se bucura de posibilitatea pe care o avea de a se mișca puțin prin oraș, la amiază, într-o zi obișnuită a săptămânii. Râdea în sinea sa când se gândea la fostele colege de serviciu care acum se chinuiau cu proiectele pe care ea le obținuse cu o săptămână în urmă. Asta o făcu atât de euforică, încât se hotărî să-și cumpere o înghețată cu multe calorii. Cu glazură. Nu mai făcuse niciodată așa ceva.

Se așeză pe singura bancă liberă de pe strada Nybro. Studie curioasă oamenii care treceau și se uitau în vitrine. Se întreba dacă erau turiști. Era greu de ghicit, dacă nu aveau un aparat de fotografiat atârnat în jurul gâtului.

Bărbatul în costum, care venea cu pași grăbiți ceva mai jos pe stradă, nu era, cu siguranță, turist. Părea că are o țintă și, de aceea, nu mică îi fu mirarea când îl văzu oprindu-se în fața ei.

– Ai ceva împotrivă dacă mă așez aici?

– Nu, dar nu prea aproape dacă nu vrei să riști să te murdărești de înghețată.

Rebecka zâmbi și se simți într-o neobișnuit de bună dispoziție, deși își pierduse una dintre cele mai bune prietene și, în plus, devenise șomeră.

– O să stau la capătul celălalt. Pare a fi bună. De unde ai cumpărat-o?

– Puțin mai sus pe stradă, aproape de hală. Ai timp de mâncat înghețată? Pari stresat.

– Da? Vezi ceva prin ochelarii aceia negri? întrebă el și zâmbi.

– Mai mult decât crezi. Încerc să ghicesc ce fac toți oamenii ăștia într-o zi obișnuită a săptămânii. În clipa asta, cred că majoritatea sunt turiști.

– Hm. Bărbatul privi în jurul său. Nu cred că m-am gândit vreodată la asta, recunoscu el.

– Pentru că te grăbești, constată Rebecka cu gura plină de înghețată.

– Și, tu nu faci asta?

Întrebarea lui era politicoasă și plină de curiozitate.

– Nix. N-o mai fac. Începând de ieri.

– Cât crezi că va mai ține zâmbetul acesta relaxat? Când vei începe din nou?

– Niciodată, se auzi singură spunând, în același timp în care constată că suna cât se poate de firesc.

Nu se va mai grăbi niciodată. Sentimentul era atât de îmbătător, încât s-ar fi putut ridica de pe bancă și striga în gura mare.

– Niciodată, spuse ea din nou, accentuând și mai mult.

– Scoate-ți ochelarii să-ți pot vedea ochii când spui asta, râse bărbatul și Rebecka îl ascultă.

Își scoase ochelarii și îl privi direct cu ochii săi albaștri, nemachiați.

– Niciodată, spuse ea pentru a treia oară.

– Ai înghețată în colțul gurii. Ești foarte dulce. Și, ai dreptate. Trebuie să fug mai departe. Succes cu libertatea.

Se ridică, se înclină ușor și dispăru.

Dulce. Pentru tot exista o primă oară. Pricepută, auzise. Înțeleaptă, de asemenea. Frumoasă, de la cineva care voia ceva mai mult decât să danseze. Dar dulce?

Mulțumită de compliment, începu aproape să alerge către NK. „Dulce" trebuia completat cu haine pe măsură. Înainte de a-și reveni, apucase să cheltuiască douăzeci și șapte de mii de coroane și petrecuse o jumătate de zi prin buticurile mici și cochete ale magazinului. Încântată, dar cu o durere îngrozitoare de picioare, ieși și făcu semn unui taxi, care o duse acasă, în Gärdet[1], împreună cu grămada de pungi.

– Ah, draga mea, eu am zis întotdeauna că ești dulce, spuse Susanne când Rebecka o sună și îi povesti întâmplarea zilei. I-ai luat numărul de telefon?

– Doamne ferește, crezi că sunt nebună doar pentru că sunt șomeră?

Rebecka râse și asta se auzi prin receptor, până în Söder.

– Ha, ha, nu... Doar puțin zăpăcită. Îmi pare rău, Rebecka, nu mai pot vorbi. Mă crezi dacă-ți spun că am cumpărat o casetă cu un serial de televiziune?

– Nu prea. Care?

– *Mândrie și prejudecată.* Sonja se uita mereu la el, l-a văzut de multe ori în zilele ei de sofa și praline. Dar nu ne-am uitat niciodată împreună. L-am găsit la Åhléns cu nouăzeci de coroane. De fapt, trebuia să fiu la Grand[2], la o prezentare de parfumuri, dar sunt în concediu medical și am de gând să stau acasă toată săptămâna.

– Ești bolnavă? Tu? Ce ai, ești răcită?

Rebecka știa că majoritatea celor care lucrau pe avion rămâneau la sol când erau răciți, deoarece presiunea din cabină le făcea probleme cu urechile și sinusurile.

– Da, asta am spus. Dar sunt sănătoasă și obosită.

---

[1] Cartier central al Stockholmului (n. tr.).

[2] Hotelul Grand din Stockholm (n. tr.).

– Fă ca mine. Dă-ți demisia, propuse Rebecka care credea că, după o zi liberă, reușise să se rupă de vechea sa existență.

– Ce-o să fac atunci cu restul vieții mele? Am patruzeci și opt de ani și aș putea zbura încă vreo douăzeci. Pentru tine e altceva. Tu ai o asigurare mare de pensie și peste câțiva ani ai fi pus punct oricum.

– Știu. Nici eu nu știu ce voi face cu restul vieții mele. Dar în clipa asta nu-mi pasă. Nu-mi pasă nici de banii Sonjei. Nu de aceea mi-am dat demisia. Dar moartea ei mi-a dat de gândit. Dacă e bine să continui să fac un lucru care nu-mi place până cad din picioare. Când a murit, Sonja era fericită. Îi plăceau viața pe care o ducea, băuturile, mâncarea, țigările sale. Nu avea nimic împotrivă să fie mai corpolentă. Ea nu se vedea așa. Înțelegi ce vreau să spun?

Rebecka se ridică din fotoliu și începu să meargă prin apartament.

– Când mă uit prin casă văd numai perfecțiune. Și mă tem că eu, toată, sunt perfectă. Să nu mă înțelegi greșit. Am și eu defecte, ca toți ceilalți, dar suprafața e fără pată. Dacă Maggan vine aici cu Alex, am mereu grijă să nu verse ceva, în loc să mă bucur că sunt vizitată de un copil de cinci ani.

Îndreptă un tablou care stătea strâmb, își conștientiză gestul și îl puse din nou în poziția inițială.

– M-am săturat de Rebecka, de cea care am devenit. Dar nu-i așa că uneori puteam fi puțin nebună?

Cuvintele ei sunau rugător și Susanne începu să râdă.

– Nu, ca să fiu sinceră, nu te-am văzut niciodată nebună. Doar veselă. După ce Robert te-a părăsit, n-am mai văzut acea strălucire pe care o aveai în ochi altă dată.

– Chiar?

Se gândi la asta. Susanne avea, poate, dreptate? În acest caz, nu mai strălucise de șapte ani.

– Nu vreau să fiu nebună nici acum, dar mi-ar plăcea să găsesc iar drumul către mine însămi, ca atunci când aveam douăzeci și cinci de ani și eram curioasă să știu unde mă va duce viața. Cu timpul, mi-am pierdut această curiozitate.

– Ți-e dor de el, încă?

– În fiecare dimineață... mă trezesc pentru că nu-i aud respirația. În fiecare zi îmi amintesc că nu trebuie să cumpăr mâncare decât pentru mine. Numai după trei ani am încetat să mai iau două cotlete. În cazul în care... țip. Tăcu. Încă nu-i era ușor să vorbească despre Robert și despre felul în care o dezamăgise. Deși, în toți anii care trecuseră de atunci, prietenii ei încercaseră s-o facă să se deschidă, ea nu putuse.

– Vino la mine, propuse Susanne. Ia hainele pe care le-ai cumpărat să mi le arăți. Ne putem uita împreună la serial. Am mâncare și vin pentru amândouă. Vino. Te rog, adăugă ea.

– Pot să vin în t-shirt și papuci de casă?

– Poți veni îmbrăcată cum vrei.

9

Trecuse o săptămână de când tunsese iarba din grădinița din fața casei, dar trei nopți ploioase o făcuseră să crească repede din nou. Plănuise să se ocupe de asta după ce își bea cafeaua. Îi făcu un semn prietenesc poștașului, care se uita întotdeauna spre fereastră în timp ce lăsa teancul de hârtii în cutie, și Maggan știu că era ora unsprezece. Era mai bine să se grăbească.

De obicei Alex era acolo în acea zi, dar, deoarece Anneli avea acum concediu, Maggan se gândise să se ocupe puțin de păr sau de sprâncene. Noul salon era atât de popular, încât trebuise să aștepte trei săptămâni pentru o programare. Acum aștepta cu nerăbdare schimbarea. În ziua în care avea să-și facă destul curaj, avea să-și epileze și părul de pe picioare. Se săturase de veșnicul ras și uneori nu folosea decât aparatul de bărbierit. Oricum, nu-i mângâia nimeni picioarele ca să le simtă asprimea. Cu o zi înainte lăsase din greșeală câteva fire la gleznă și, când se aplecase să-și lege șireturile, le văzuse și le îndepărtase cu penseta. Fără discuție, ar fi fost comod să le smulgă pe toate deodată. Numai dacă n-ar fi durut atât.

Maggan putea gestiona toată durerea psihică din lume. Avusese parte de ea. Dar de durerea fizică îi era teamă. Dacă simțea ceva în gât, era laringită sau abces. O mică durere în stomac era cancer, iar durerea de cap ducea întotdeauna la o convorbire telefonică cu o asistentă de la informații medicale. De șase ani, de la accident, valijoara sa bleumarin stătea mereu pregătită în spatele ușii de la dormitor. De fapt, atunci fusese bolnavă și avusese cu adevărat dureri. Dacă te poți numi bolnav atunci când îți fracturezi picioarele. Maggan susținuse asta, în orice caz.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că putea merge, îi spuseseră doctorii, și ea era. Chiar dacă nu avea să se refacă complet niciodată, sau să scape pentru totdeauna de dureri, nimeni nu o auzise plângându-se. Ținea pasul cu aproape oricine când era vorba de plimbări mai scurte. Mai rău era când trebuia să se așeze sau să se ridice de jos, atunci când se juca împreună cu Alex. Șchiopăta puțin, dar abia dacă se vedea. Dar nu mai putuse să se întoarcă la munca sa de educatoare și pensionarea pe caz de boală fusese de la sine înțeleasă atunci, în 2003.

De atunci, geanta era mereu pregătită. Trei perechi de chiloți, un sutien, trei perechi de ciorapi, periuță de dinți, pastă de dinți și o carte din colecția de buzunar, *La răscruce de vânturi* de Emily Brontë, pe care se gândise s-o scoată și s-o citească, dar geanta închisă era de bun augur când anii treceau și ea nu trebuise s-o folosească. Romanul fusese scris în urmă cu o sută cincizeci de ani. Câțiva ani în plus nu mai puteau influența percepția lecturii, se gândise ea.

– Ce crezi, să acoperim părul alb cu o nuanță blondă, puțin cenușie? Nu tot e alb încă.

Tonul profesional al coafezei o asigură că aceasta știa despre ce vorbește și Maggan se hotărî să accepte tot ce i se recomanda. Singură, nu avea nici cea mai mică idee despre tratamentele aplicate părului, în afară de vopsitul acasă și șuvițe cu cascheta. Așa că găsi de cuviință să se supună.

– Am încredere în tine. Fă ce vrei, și tunde cum vrei, spuse ea zâmbind.

– Chiar? O, ce bine. Mulțumesc pentru încredere. Te voi face să arăți foarte bine. Promit.

Ce repede uitase cât de minunat era când cineva se ocupa de părul ei.

Se bucură când îi fu spălat, tuns și uscat cu foenul. Se hotărâse să nu se uite decât atunci când era gata.

– Acum poți să te uiți.

Coafeza întoarse scaunul, încât Maggan să vadă rezultatul.

– Dumnezeule, e părul meu? spuse ea uimită.

Ceea ce fusese tăiat drept până la umeri era acum tuns în scări. Bretonul îi cădea moale peste ochiul drept și tot ce fusese alb era înlocuit de un ton blond-cenușiu, pe care îl avusese când era mai tânără. Scutură ușor din cap, își plimbă degetele prin breton și zâmbi mulțumită.

– Acum sprâncenele? Poți să-mi vopsești și genele?

Când ieși din salon, își făcu o poză cu telefonul și i-o trimise lui Anneli. „Arată-i-o lui Alex", scrise ea.

10

– Cum putea să aibă un bloc întreg de locuințe, fără ca noi să știm? întrebă Susanne când vârî cheia în broasca ușii din Torsgränd.

În spatele ușii se aflau mormane de reclame. Cineva de la firma de avocatură trecea pe acolo în fiecare zi și avea grijă de poștă. Aceea nu era decât recolta ultimelor două zile.

– Da, chiar. N-am întrebat niciodată, răspunse Rebecka și se aplecă pentru a lua tot ce era pe jos.

Puse teancul de hârtii pe scăunelul din hol.

– Nu, sigur că n-am întrebat. Cunoști mulți oameni care sunt proprietarii unui bloc întreg în Vasastan[1] și care locuiesc într-un apartament de trei camere la parter? spuse Maggan.

Intră în camera de zi pentru a deschide ușa de la balcon. Aerul era stătut. Nimeni nu mai aerisise de două săptămâni. Îi strigă Rebeckăi să deschidă fereastra de la bucătărie, să se facă puțin curent.

– Aici nu mai vin facturi, nu-i așa? strigă Susanne din cealaltă cameră, care fusese atelierul Sonjei.

Rebecka se duse la ea.

– Cred că nu. Andréasson a aranjat probabil asta.

Se apropie de unul dintre tablourile care stăteau rezemate de perete, se lăsă pe vine și-și trecu încet palma peste pânză.

---

[1] Zonă centrală a Stockholmului (n. tr.).

– Nu mă pricep deloc la pictură, dar nu-i așa că e foarte frumos? o întrebă ea pe Susanne, care începuse să tragă sertarele unui birou vechi.

– Da, pe atât de frumos pe cât e de urât biroul acesta. În sertare sunt teancuri de scrisori, unele nedeschise. Ce-o să facem cu ele?

Privi curioasă plicurile albe și văzu că erau trimise de la Londra și de la Paris. I le arătă lui Maggan, chiar atunci observând că prietena sa arăta neobișnuit de proaspătă.

– Maggan, ce-ai făcut? Rebecka, uită-te, avem o nouă prietenă. Ce frumoasă ești! Ce bine îți stă cu tunsoarea asta! Ce s-a întâmplat cu părul alb?

Rebecka nu spuse nimic. Mai întâi se uită la Maggan dintr-o parte, apoi din spate și, după ce se roti în jurul ei, o luă în brațe.

– Maggan, ești *drop dead gorgeous*, șopti ea.

Maggan se eliberă jenată din brațele Rebeckăi și luă cutia de carton pe care o așezase pe podea.

– Pune-le acolo până una, alta. Am făcut trei ca să punem toate scrisorile și hârtiile.

– Perfect. Se vede că ești expert în sortare. Și încă unul arătos, zâmbi Susanne. Ne trebuie un plan. Cum să facem cu toate lucrurile de aici. Mașina e comandată pentru poimâine și, până atunci, trebuie să hotărâm ce aruncăm, ce donăm și ce păstrăm. Propun să începem cu montatul celorlalte cutii de carton.

Pentru că în atelier nu erau multe mobile, hotărâră să-l golească la început și apoi să-l folosească pentru lucrurile împachetate.

Muncira intens. Cutie după cutie se umplu cu fotografii, scrisori, schițe și alte lucruri care le treziseră curiozitatea. Pe acestea voiau să le cerceteze în liniște ceva mai târziu.

– Dacă apartamentul tot nu va fi închiriat, putem lăsa lăzile aici.

Susanne stătea cu un album de fotografii în mână și, când îl deschise, văzu că erau din anii optzeci. I-ar fi plăcut să se cufunde în vechile amintiri, dar acum trebuiau să se concentreze pe altceva. Camioneta pe care o închiriaseră trebuia umplută cu toate lucrurile netrebuincioase, destinate stației de gunoaie. Puse albumul deoparte.

– De unde știi că apartamentul nu va fi închiriat? Așa s-a hotărât? întrebă Rebecka care ținea în mână o statuetă indecentă de porțelan înfățișând un bărbat cu penisul în erecție și o femeie cu picioarele desfăcute. Se scutură și o puse în sacul de gunoi.

– Ce se va întâmpla cu apartamentul se va hotărî când va fi gata inventarul, spuse Susanne care îl întrebase pe avocat același lucru.

Lucrurile rămase în urma Sonjei. Inventarul. Niciuna dintre ele nu-l pomenise și nu vorbiseră despre asta din ziua în care auziseră ultima dorință a Sonjei din gura avocatului. Totuși, fiecare făcuse câte un pas care arăta că avea să accepte condițiile.

Rebecka, care împacheta îmbrăcată în vechii ei jeanși, trebuise să-și desfacă nasturele, deoarece o strângeau. Iar Maggan refuzase o prăjitură când își băuseră cafeaua.

Susanne era cea care părea neschimbată, dar în ea se desfășura o activitate febrilă care avea de-a face cu slujba. Putea să se îngrașe. Nu era la fel de important ca perspectiva de a nu mai locui niciodată într-un hotel din Dubai. Nu se gândise niciodată că putea locui acolo pentru tot restul zilelor sale dacă accepta condițiile Sonjei. O nouă viață nu era, pur și simplu, posibilă, deși făcuse totul să gândească altfel. Îi era frică. Era mai sigur să se sprijine de cea pe care o cunoștea. Mai avea două luni de gândire și

știa că, în curând, Rebecka și Maggan aveau s-o întrebe ce hotărâse înaintea întâlnirii cu avocatul Andreasson.

– Atunci, să le lăsăm aici. Să ne întâlnim într-o seară și să triem cu atenție ceea ce păstrăm acum. În plus, sunt curioasă ce conțin scrisorile. Unele nu sunt nici măcar deschise. De ce le-a păstrat dacă nu avea de gând să le citească? se întrebă Maggan.

– Și eu m-am întrebat asta, dar Sonja ne-a făcut atâtea surprize după moartea sa, încât nu m-aș mira dacă scrisorile ne-ar dezvălui și alte secrete. Susanne zâmbi. Poate că are o grămadă de palate în toată Europa și administratorul lor îi scrie și îi raportează despre ferestre cu vitralii sparte.

Celelalte îi cântară în strună, completându-i fanteziile și, înainte ca ziua să se apropie de sfârșit, îi dăduseră Sonjei, în afară de palate, câte un iubit în fiecare țară. Ajunseră la concluzia că o femeie ca Sonja, cu un asemenea apetit de viață, nu se putea mulțumi doar cu Karl Andréasson, pe care știau că îl întâlnea regulat. El nu le fusese prezentat niciodată. Sonja nu lua niciodată cu ea vreun bărbat la petreceri sau la alte întâlniri, dar dacă ar fi fost să-i dea crezare, Andréasson era un amant mărinimos, care îi adora formele.

– Ca să revenim la realitate, trebuie să ne amintim că Sonja nu călătorea prea des. În Franța de câteva ori și o excursie îngrozitoare în Cipru, când a fost atât de cald, încât a stat mai mult în casă. Asta e tot ce știu, spuse Maggan, care nu fusese decât în două călătorii charter în toată viața sa.

Și una cu trenul. Atunci când se îndrăgostise.

– Asta e ce știm noi, da. Dar nu cred că îi putem deschide scrisorile. Nu sunt proprietatea noastră.

– Ba da, sunt. Tot ceea ce se găsește în apartament e al nostru. Ar trebui să fie incluse și scrisorile, nu?

Rebecka părea sigură de spusele sale, dar, pentru siguranță, voia să-l sune pe avocatul Sonjei și să primească confirmarea de la el.

– Deci, ce spuneți? Ne vedem aici într-o seară săptămâna viitoare și deschidem scrisorile?

– Da, eu aș putea. Susanne, tu?

Ea nu răspunse. Tocmai primise un sms de la Anders. Își părăsise soția.

11

În timp ce pregătea salata, Maggan se gândea la ce dorea fiica sa. Când o sunase și îi spusese că vrea s-o întâlnească, Anneli avusese un ton grav. Maggan era neliniștită, ca întotdeauna când era vorba despre fiica sa și familia ei.

Cea mai mare dorință a sa era ca Anneli să trăiască fără griji. Primii optsprezece ani trecuseră cu bine, în ciuda absenței unui tată. Acum Anneli era adultă și își putea purta singură de grijă, lucru pe care Maggan nu-l acceptase. Se amesteca în tot ce n-o mai privea. Când întrecea măsura, Anneli se zbârlea și, de obicei, lucrurile ajungeau destul de departe înainte ca Maggan să înțeleagă că acum fiica ei putea să-și poarte singură de grijă. Tânăra îi propusese de mai multe ori să iasă în oraș, la restaurante, să întâlnească lume și să-și facă rost de o companie masculină, deoarece avea o nevoie atât de mare să îngrijească pe cineva. Dar Maggan refuza vehement. Se simțea bine singură.

În timpul copilăriei lui Anneli, avusese două relații. Ambele fuseseră destul de plăcute timp de câteva luni. Apoi Maggan se plictisise. Până la acea dată când luase

hotărârea dureroasă de a renunța la singurul bărbat de care fusese îndrăgostită vreodată, nu simțise niciodată nevoia unei relații mai stabile.

În ultimii ani se dedicase îndeletnicirilor de bunică, cum era aceea de a coace plăcinte cu scorțișoară sau de a dezlega cuvinte încrucișate. Pentru plăcinte, dăduse vina pe Alex. Adevărul era că pe cele mai multe le mânca singură. Sonja avusese dreptate când spusese că se ascundea în spatele kilogramelor, dar acum avea să se termine cu asta. Noua tunsoare avea să fie asortată cu un corp nou, mai suplu. Bicicleta de antrenament pe care o cumpărase după accident fusese mult timp abandonată, dar acum era folosită în fiecare zi, de când fusese la avocat. Slăbise deja cele cinci kilograme, așa cum îi ceruse Sonja, dar avea încă vreo zece de dat jos. Nu avea de gând să înceteze să mai mănânce, dar se hotărâse să nu mai invoce plictiseala ca scuză pentru mâncarea în exces.

– Mama, ne mutăm.

– Ce bine! Ați găsit, în sfârșit, o casă? întrebă Maggan bucuroasă și văzu deja cum își va ajuta fiica cu grădina și cusutul perdelelor.

– Da. E frumoasă. La marginea Östersundului[1].

– Unde ai spus?

– Östersund.

– Nu Stockholm?

– Nu, mamă, în Jämtland[2].

Maggan se ridică de pe scaun atât de repede, încât simți o durere bruscă în piciorul drept. Se îndreptă

[1] Oraș în nordul Suediei (n. tr.).

[2] Partea de nord a Suediei, în care se află orașul Östersund (n. tr.).

șchiopătând către chiuvetă și dădu drumul la apă. Controlă cu degetul dacă era suficient de rece şi apoi îşi umplu un pahar mare pe care îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

– Vrei și tu?

– Nu, mulțumesc.

Puse geanta jos și se întoarse din nou.

– Şi eu?

– Ce vrei să spui, mamă?

– Ce-am să fac? Nu mi-l poți lua pe Alex în felul ăsta. Acum ne întâlnim în fiecare zi. Nu te-ai gândit la el, că n-o să-și mai întâlnească bunica?

– Ba da, m-am gândit la el. Şi m-am gândit și la tine. Vă veți vedea. Doar că nu chiar atât de des. Voi avea întotdeauna nevoie de tine, mamă. Dar trebuie să-mi pun familia pe primul plan. În special acum, când va crește.

Zâmbi cu lacrimi în ochi.

– Ce vrei să spui?

– O să fii bunică din nou. În martie.

Tăcu și aștepta reacția mamei.

– Aha, răspunse Maggan. E bine pentru voi.

– Pentru noi? Dar pentru tine?

– Eu nu voi vedea copilul, în orice caz.

Maggan pusese în funcție vocea de martir, cea pe care o folosea atunci când nu i se dădea voie să hotărască într-o problemă, și Anneli știa că era imposibil să vorbească cu ea când era în această dispoziție. Dacă Maggan ar fi știut cât de mult semăna cu propria sa mamă, când încerca să-și strunească fiica, poate că s-ar fi gândit încă o dată, dar, când o născuse pe Anneli, uitase ceea ce o ducea la disperare.

La vremea aceea înghițise tot ce se putea înghiți. Mama sa nu fusese deloc bucuroasă când Maggan, la nouăsprezece ani, îi spusese că era gravidă, chiar dacă şi ea, la rândul ei, crescuse un copil fără ca tatăl să fie prezent.

– Eu aveam treizeci de ani și eram pregătită. Tu nu ești decât un copil. Cum te vei descurca să crești și să educi singură un copil?

Maggan nu putuse să răspundă, nu știa. Ceea ce știa era că nu putea să facă avort. Nu știa nici ce avea de spus tatăl copilului. Se hotărâse să nu-l mai întâlnească niciodată.

Dragostea și instinctul de protecție erau la fel de copleșitoare atunci ca și acum.

– Nu e vorba de copil, ci de copii, mamă. Și când vei înceteta să-ți mai plângi singură de milă, sună-mă, să-ți povestesc despre casă și despre gemenii din burta mea.

12

Înainte de a o pătrunde, încet, ea îl implorase fără cuvinte, de mai multe ori. Gemu lung când, în sfârșit, o umplu.

– Sărută-mă, șopti ea și, în timp ce limba lui se juca atunci cu a ei, corpurile li se mișcau ritmic împreună.

Ea se lipea de el tot mai mult și îl incita, pentru a-l face să ejaculeze. Își plimbă mâinile pe spatele lui transpirat și, când se opriră pe fesele lui, simți cum mușchii lucrau pentru a intra și mai mult în corpul ei. Nu-l simțise niciodată mai întărit și mai hotărât, și asta o excita și mai tare. El îi luă mâinile și i le prinse deasupra capului, apoi ieși încet din ea, fără să-i pese că ea nu voia asta. Ea voia s-o posede cu brutalitate, cu hotărâre. Când își eliberă mâinile, îl împinse la o parte în pat și se așeză deasupra lui. Voia să aibă orgasm. În clipa aceea.

– Ești mai minunată ca niciodată, spuse Anders când își recăpătă suflul, stând lângă ea cu mâna pe abdomenul ei.

Ai făcut ceva cu sânii? Parcă sunt mai tari decât ultima dată când ne-am întâlnit, continuă el în timp ce își plimba buzele de pe abdomen către unul dintre sâni. Prinse sfârcul între degetul mare și arătător. Uite ce am, zâmbi el când se întări din nou și lui Susanne nu-i mai rămase decât să fie de acord.

Putea. Știa exact ce anume o excita.

Ea trase plapuma de pe el și îi privi corpul gol, întreg, de la chipul bărbătesc, de-a lungul pieptului, păros atât cât trebuia, până la picioarele lui musculoase. Întâlnise bărbați care își rădeau părul de peste tot, dar nu considera asta atractiv. Anders era perfect. Degetele lui erau în continuare ocupate să-i frământe unul dintre sfârcuri, în timp ce gura i se lipise de celălalt.

– Uite aici, simte cât de mult te doresc, șopti el ducându-i mâna în jos. Vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea, să-ți mângâi formele fantastice și să-ți dau tot ce vrei să ai, continuă el în același timp în care îi săruta ceafa sensibilă.

O întoarse, așa încât să stea diagonal în pat, îi dădu părul la o parte și continuă să-i sărute gâtul. Limba lui se mișca încet sub urechea ei și Susanne începu să geamă, schimbându-și poziția pentru ca el să poată să vină și s-o posede din nou.

Era pregătită, și nu spusese nimic de când el intrase pe ușă, cu o oră mai devreme.

Răspunsese sms-ului pe care îl primise, și în care el îi spunea că își părăsise soția, numai după ce ieși din apartamentul Sonjei. Îi scrisese că îl aștepta în aceeași seară. Și el răspunsese direct: „Vin peste două ore."

Susanne știa exact ce voia. Că nu îl chemase să stea de vorbă cu el.

Când el sunase la uşă, ea deschisese îmbrăcată într-un capot lung de mătase. Îi aruncase o privire grăbită şi plină de înţeles şi începuse să meargă către dormitor. Nu ştia că el fusese surprins când o văzu dându-şi jos capotul de pe scară, dar, când o lipi de perete şi ea îi simţi sexul în erecţie, ştiuse că şi el voia exact acelaşi lucru.

Susanne fusese întotdeauna mulţumită de corpul său şi, când prietenele îi povesteau despre complexele lor, ea nu se recunoştea în ele. Nu fusese niciodată timidă şi nici nu-i era teamă să ia iniţiativa. Dacă voia un bărbat, avea grijă să-l aibă, chiar dacă numai pentru o noapte.

În timp ce Maggan şi Rebecka stăteau tăcute, Sonja şi Susanne vorbiseră fără nicio reţinere timp de şase ore.

– Uf, nu vreau să mai aud, putea Rebecka să spună scuturându-se, deşi era uşor să ghiceşti că zicea asta mai mult pentru că acest scurt enunţ devenise un fel de tic verbal.

Susanne cunoştea arta de a deosebi sexul de dragoste şi folosea toate tertipurile posibile pentru a-l obţine pe primul. Dragostea era altceva. De multe ori crezuse că le avea pe amândouă, pentru ca, scurt timp după aceea, să înţeleagă că se înşelase.

Aşa fusese şi cu Anders. Nu ştiuse că era căsătorit până când o colegă o informase, o lună după prima lor întâlnire. Susanne se înfuriase. Totuşi, nu suficient de mult pentru a o rupe cu el. Dar nu-i mai scrisese acele scurte mesaje pe care i le trimitea adesea, pentru că crezuse că îl iubea. Refuzase să mai fie accesibilă de câte ori dorea el şi începuse să-l întâlnească numai atunci când voia ea. În cele din urmă, rupsese relaţia cu el, pentru că nu mai dorea să fie amanta unui bărbat căsătorit. Dacă se despărţea, ar fi acceptat să-l ia înapoi.

Când îi răspunsese la sms, nu intenționa decât să facă sex cu el. Nimic altceva.

Când avu orgasm în duș, în timp ce Anders dădea la o parte săpunul de pe corpul ei, era cu siguranță pentru a zecea oară în răstimp de trei ore, când se simțea mulțumită.

Acum el trebuia să plece. Ea spuse *asta* cu voce tare, clar și hotărât.

13

Nou dobândita libertate a Rebeckăi începea să fie chinuitoare. Dacă avea să supraviețuiască, era nevoită să găsească ceva util de făcut. Ceva interesant, captivant, cu care să-și treacă timpul. Existau, desigur, multe opțiuni, când locuiai într-un oraș ca Stockholmul. Numai că ea nu era obișnuită să profite de ceea ce avea orașul de oferit și în cele din urmă deveni incapabilă de a acționa, mai degrabă decât plină de inițiativă.

Nu era mai mult de nouă, dar Rebecka era deja îmbrăcată, și singurii care lipseau pentru plimbare erau pantofii. Alesese în ziua aceea o rochie tăiată sub bust. Variantele mai mulate, pe care le achiziționase de la NK, fuseseră returnate. Nu se mai simțea confortabil în ele acum, când pusese pe ea câteva kilograme, dar aceasta îi venea perfect. Rochiile, în special cele în stil romantic, erau un lucru nou pentru ea, dar îi plăcuseră de îndată. Părul ei închis la culoare, tuns paj, contrasta fermecător cu drăgălășenia rochiei, și, pentru prima dată, se simți frumoasă, chiar dacă foarte plictisită.

Odată ieșită pe ușă, nu știu exact unde să meargă. Cu o zi înainte se plimbase, ca de atâtea alte ori, prin

Djurgården[1] și simțea că acum cunoștea perfect acea parte din oraș. Se îndreptă fără țintă către Östermalm[2]. Putea să privească vitrinele înainte de a se întoarce și de a se uita la încă un episod din show-ul lui Oprah Winfrey. Era dependentă. Când toți ceilalți vorbeau despre Oprah, Rebecka n-o văzuse decât în fotografii. Acum, când avea timp, vedea show-ul în fiecare zi. Episoadele în care era vorba despre durere și iertare erau cele pe care le prefera.

Rebecka pusese un capac peste durerea sa, după ce Robert o părăsise. Nu se gândise niciodată să-l ierte pentru dezamăgirea pe care i-o provocase. O impresionase puternic acel episod în care Oprah spusese că iertai pentru tine însuți, pentru a te elibera și a porni mai departe în viață.

În timp ce își îndreptă pașii către Robert's Coffee de pe strada Humlegård, se gândi cât de puțin știa, de fapt, despre psihic. În special despre al său.

Comandă un caffe latte care avea un gust minunat, ca întotdeauna. Era ocupată să rupă plăcinta cu scorțișoară în bucăți mai mici, când auzi lângă ea o voce care spuse:

– Ne întâlnim întotdeauna când ai ceva în colțul gurii.

Ea privi în sus. Bărbatul din fața ei zâmbea larg. Căută în memorie, dar nu-și aminti unde îl mai văzuse.

– Iartă-mă, nu te recunosc. Ar trebui s-o fac? întrebă ea politicos.

Notă în treacăt că bărbatul avea o înfățișare plăcută. Chiar foarte plăcută. Pantalonii scurți bleumarin și bluza de tenis albă precum creta îi veneau perfect. Pe chipul

---

[1] Insulă a Stockholmului (n. tr.).

[2] Insulă a Stockholmului (n. tr.).

bronzat se distingeau câteva cute care îi spuneau că era cam de vârsta ei, poate ceva mai tânăr.

– Ei, nu suntem chiar cunoscuți, dar ne-am întâlnit pe o bancă pe strada Nybro, acum vreo lună, când aveai înghețată pe față, răspunse el.

– A, domnul Grăbit. Nu te-am recunoscut în hainele astea sport.

– Înțeleg. El continua să zâmbească şi se aplecă către ea. Eşti şi mai dulce astăzi, dacă asta e posibil, şopti el.

– Mulțumesc, şopti ea.

El şi îndreptă spatele.

– Sunt convins că ne vom întâlni din nou, spuse el şi îşi continuă drumul în direcția Humlegården.

De această dată, o lăsă cu urechile roşii, jenată de compliment. Fusese un moment intim când el se aplecase spre ea şi îi şoptise, nu ca prima dată, când stătuseră la un metru unul de celălalt, pe banca din parc.

„Ce bărbat ciudat", se gândi Rebecka, care nu-şi putea dezlipi privirea de la spatele lui lat. Era interesat, sau se plimba toată ziua şi împărțea complimente tuturor femeilor cu spumă de lapte în colțul buzelor? Dacă i-ar fi spus ceva mai mult, ar fi înțeles. Dar acum era doar uimită.

Zâmbi când se gândi ce-ar fi făcut Susanne în locul ei. Probabil că l-ar fi rugat să se aşeze sau i-ar fi dat numărul său de telefon. Rebecka ar fi dorit să aibă o fărâmă din curajul ei. În loc de asta, îl lăsase pe bărbatul cel chipeş, care amintea de Colin Firth[1], să plece mai departe. Oricum, era o întâmplare pe care avea să le-o povestească prietenelor, ceva mai încolo, când plănuiseră să se întâlnească în

[1] Actor englez (n. tr.).

apartamentul Sonjei, pentru a citi scrisorile și a se uita la fotografiile pe care le păstraseră.

Rebecka aștepta cu nerăbdare seara pe care avea s-o petreacă cu Maggan și Susanne. La ultimele lor întâlniri fusese vorba doar despre durere și catastrofă. Aveau nevoie să râdă din nou împreună. Poate vreunul din albumele Sonjei să le ajute să găsească bucuria cu care se întâlniseră în toți acești ani.

Vârî în gură ultima bucată de plăcintă și se ridică. Era timpul să meargă acasă și să se uite la Oprah. Poate că aceasta avea ceva de spus despre bărbații ciudați. În dreptul magazinului Åhléns sună telefonul. Auzi la celălalt capăt o voce de care îi fusese dor timp de șapte ani.

– Bună, Rebecka. Sunt Robert.

14

Când se întâlniră, joi seara, simțiră nevoia unei ordini în care să vorbească, dar Rebecka plângea, așa că i se dădu voie să înceapă.

– Nu înțelegem ce spui, dragă... Încearcă să respiri adânc, zise Maggan în același timp în care îi întinse Rebeckăi una dintre batistele de hârtie pe care le avea întotdeauna în poșetă.

– Mai bine dă-mi tot pachetul. Șapte ani de suferință trebuie alungați.

Rebecka încercă să zâmbească, dar nu putu. Se abținuse timp de trei zile, dar fusese de ajuns să-și vadă prietenele pe stradă, ca să izbucnească.

Stăteau pe scaunele din bucătăria Sonjei și despre cafea nici nu putea fi vorba. Susanne adusese un *bag in*

box cu vin alb, care, înainte ca seara să se sfârșească, trebuia să fie băut.

– Cum crede că se poate întoarce în viața ta, doar așa... Nu înțelege cât rău ți-a făcut? întrebă Susanne furioasă.

Nu-i plăcuse niciodată fostul soț al Rebeckăi. Era pompos, suficient și cu o înfățișare prea ferchezuită ca să fie pe placul Susannei. De aceea nu se mirase când se dovedise a fi un nemernic. Dar că ar avea îndrăzneala să se întoarcă după șapte ani nu crezuse niciodată.

– Nu, se pare că nu. Mi-a spus că i-am lipsit și că a făcut cea mai mare greșeală din viață când m-a părăsit.

– E divorțat acum?

– Nu, dar se pare că nu se înțeleg. Ea e interesată mai mult de copil, iar el a fost lăsat pe dinafară.

Rebecka își suflă zgomotos nasul în batistă.

– Rebecka, draga mea, sper că nu crezi toate palavrele astea.

– Ba da, puțin, zâmbi ea. Poate pentru că doresc atât de mult să fie adevărate.

Maggan, care până atunci o lăsase pe Susanne să vorbească, nu se mai putu abține.

– Rebecka, el e buboiul tău plin de puroi. Trebuie să-l spargi ca să se golească și să scapi de el.

Amândouă o priviră surprinse. Părea ceva citit într-o carte, pentru că spargerea buboaielor nu era partea ei tare. Dacă Maggan putea să treacă ceva cu vederea, o făcea bucuroasă.

– Bine spus, Maggan, zise Susanne admirativ. Buboiul trebuie să dispară. Dar cum?

– N-am nici cea mai vagă idee. Poate prin a-l întâlni sâmbătă?

Rebecka aproape că se ghemui pe scaun când spuse asta, deoarece presupuse că avea să urmeze o salvă de proteste din partea prietenelor.

– Bună propunere, replică Susanne. Culcă-te cu el şi o să-ţi treacă.

– Să mă culc?

Rebecka începu să râdă.

Prietenele ei râseră şi ele. Era de la sine înţeles că Rebecka nu trebuia să se culce cu Robert. Dar Susanne asta ar fi făcut.

– Unde o să mergeţi? întrebă Maggan curioasă.

– Sturehof. El a propus Diana, dar am refuzat. Avem prea multe amintiri de acolo.

– Îndrăzneşte să se arate în Stureplan împreună cu tine, chiar dacă e încă însurat? Asta numesc eu obrăznicie, spuse Susanne.

Dorea din tot sufletul ca Robert să n-o vrea pe Rebecka înapoi, dar nu zise asta cu voce tare. Spuse însă că spera că era acum chel, ştirb şi senil.

– Noroc pentru Robert cel ştirb. Sper să putrezească în iad.

Ridică paharul către prietenele sale şi zâmbi larg.

– Îl poate urma pe căpitanul Anders, care a fost trimis acolo de curând.

Jovialitatea lui Susanne se accentuă când le povesti despre cele câteva ore pe care el le petrecuse în apartamentul ei, dar că ea considera acum că Anders nu folosea la nimic, nici măcar despărţit de nevastă.

– E încă un amant divin, dar cred că am terminat cu el.

Părea atât de fericită, încât prietenele o crezură.

Maggan nu avusese niciodată vreo problemă în dragoste, pentru că se abţinuse de la orice relaţie cu vreun bărbat. Timp de treizeci de ani, fiica sa însemnase totul

pentru ea. Anneli nu se mutase de acasă decât după ce împlinise douăzeci și șase de ani și terminase studiile. Imediat după aceea îl întâlnise pe Peter și, după încă doi ani, venise Alex. După bomba cu mutatul la Östersund, Maggan mai vorbise cu fiica sa de două ori. A doua oară își ceruse scuze și voise să știe totul despre gemenii care erau pe drum.

– Se mută în 8 septembrie. E puțin ciudat.

– Ce e ciudat? întrebă Rebecka înainte de a înțelege că era aceeași zi în care ele aveau o nouă întâlnire cu avocatul Andréasson. Chiar... Ah... continuă ea. Atunci o să vedem dacă vei putea să-i ajuți sau nu. Ce simți acum, când știi că se vor muta?

– Știu eu... Port cu mine tot timpul un pachet de batiste de hârtie. Asta spune mult. E dureros. Va fi pustiu fără ei. Și nici n-o s-o pot ajuta cu copiii.

Cel mai rău lucru era că Anneli avea să se descurce fără ea. Dacă asta era posibil, cu doi nou-născuți și cu un năzdrăvan de cinci – în curând șase – ani, plin de energie.

– Dar poți să te duci acolo și să stai perioade mai lungi. Doar au cumpărat o casă mare.

Susanne îi întinse lui Maggan paharul pe care îl umpluse din nou.

– Da, sigur că pot, dar întrebarea e dacă mă vor acolo. Nu m-am oferit. Anneli poate să mă roage, când va veni timpul.

Susanne râse.

– Nu-ți stă bine în rolul de martir, Maggan. Termină! Spune-i lui Anneli că vei veni oricând va fi nevoie de tine. Nu face lucrurile mai complicare decât sunt.

– Nu sunt deloc un martir. Există un motiv pentru care se mută de aici. Și acela poate fi că Anneli nu mai vrea să locuiască aproape de mine.

– Termină! Doar ai spus că Peter a primit o slujbă la Skistar[1] în Åre[2] şi că amândoi doresc să trăiască mai aproape de natură. Nu-ţi face rău singură, crezând că e vorba de tine.

– Susanne are dreptate, Maggan. Anneli nu poate să rămână aici doar de dragul tău. Dar asta nu înseamnă că se mută pentru a te îndepărta. Trebuie să se gândească în primul rând la familia ei.

Rebecka se ridică să-şi mişte puţin picioarele care îi amorţiseră.

– În altă ordine de idei, nu numai ţie îţi vor lipsi. Am înţeles de curând că trebuie să încetez cu obsesia curăţeniei şi aşteptam cu nerăbdare vizita lui Alex. Acum tu eşti cea care trebuie să porţi stindardul ăsta. M-aş putea gândi la puţină dezordine duminică, după întâlnirea cu Robert. Aveţi chef să veniţi la mine să cinăm împreună?

Cele trei femei îşi alungară îngrijorările personale şi deschiseră prima cutie. Conţinea albume cu fotografii. Se aşezară pe jos în bucătărie şi, după câteva clipe, încăperea începu să răsune de hohotele lor de râs. Imagini vechi şi amintiri minunate.

– Uită-te la asta, Rebecka. Arăţi ca o desfrânată. Doamne, ce vremuri. Cum ai putut deveni aşa de serioasă?

– Mi-e teamă că nu eram chiar atât de desfrânată cum arătam. Dar tu? Uită-te la asta.

Îi arătă lui Susanne o fotografie dintr-o discotecă. Susanne stătea înghesuită între doi băieţi necunoscuţi şi era orice altceva decât veselă.

Susanne pufni în râs.

---

[1] Birou turistic pentru vacanţe de iarnă (n. tr.).

[2] Staţiune de schi în nordul Suediei (n. tr.).

– Am învățat să mănânc bărbați mult după ce i-am întâlnit pe ăștia doi. Din punctul ăsta de vedere, nu sunt reprezentativi.

Maggan le lasă să se ciorovăiască. Găsise un album cu fotografii făcute în tinerețe, în timpul călătoriei lor cu trenul. Răsfoi în grabă pagină cu pagină, cu îndoială și, în același timp, cu nerăbdare.

Când Sonja developase fotografiile, în urmă cu treizeci și patru de ani, Maggan nu voise să le vadă. Îi fusese teamă de sentimentul pe care l-ar fi putut încerca. Abdomenul îi creștea cu fiecare zi și, dacă se concentra numai la asta, nu era nevoită să se mai gândească la dragostea totală pe care o trăise în acea călătorie.

Era ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac. Uitase tot. Refulase senzația de voluptate pe care i-o dăduse atingerea caldă a mâinilor lui. Încercările lui de a spune în suedeză „te iubesc". Promisiunea de a se întâlni din nou și încredințarea că soarta îi unise pentru totdeauna. Uitase tot. Până în clipa aceea, când amintirea reveni cu puterea unui torent. Se lasă inundată de simțăminte, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Își amintea săruturile, zilele fericite și, apoi, seara în care își luaseră rămas-bun la Paris, cu lacrimi în ochi. Amândoi fuseseră încredințați că aveau să se vadă din nou, dar, în clipa în care Maggan înțelesese că era gravidă, știuse că asta nu mai era posibil. Viața care creștea în ea și cea care o aștepta, adică copilul ei, deveniseră lucrul cel mai important.

Paul nu voia un copil pe cap. El voia să muncească într-un chibuț, să facă scufundări în Marea Barieră de Corali și drumeții în Pirinei. Atunci și ea crezuse că voia același lucru, dar totul se schimbase la doar câteva săptămâni după ce sosise acasă.

Când Maggan le mărturisise că era gravidă, prietenele încetaseră s-o mai sfătuiască să se întoarcă la Paris. Înțeleseseră că Paul avea să fie dezamăgit de graviditatea ei. Renunțarea la Paul fusese dureroasă, dar ce alternativă avea?

Prietenele nu-l întâlniseră niciodată pe bărbatul care o lăsase gravidă pe Maggan și n-o îndemnaseră niciodată să ia contact cu el. Era o viitoare mămică singură și ele acceptaseră că lucrurile stăteau așa cum stăteau.

Toate, în afară de Sonja. Ea îi spusese mereu că Anneli trebuia să-și întâlnească tatăl, dar Maggan refuzase. În cele din urmă, Sonja nu mai pomenise nimic despre asta și Paul căzuse în uitare.

Rebecka și Susanne nu remarcară cât de absentă devenise Maggan. Erau ocupate cu fotografii de la festivaluri, călătorii și petreceri, la care fuseseră în anii șaptezeci. Râdeau în hohote de imaginile celorlalte și ale lor.

Maggan se așeză lângă ele și văzu câteva fotografii ale sale din ultima lună de graviditate. Arăta atât de tânără. Cum putuse o fată atât de tânără să se hotărască să nască un copil fără un tată care să-i ajute?

Alegerea, care, pentru alții, ar fi părut curată nebunie, fusese pentru Maggan – care, nici ea nu știa cu ce ar fi putut contribui un tată – cât se poate de firească. Atunci când avusese nevoie de ajutor, mama nu i-l refuzase, dar, în același timp, încercase să preia comanda.

Și acum, venise rândul ei să se plângă că fiica sa, în vârstă de treizeci și trei de ani, hotărâse să se mute, cu bărbat și copii. Zâmbi în sinea sa și înțelese cât de recunoscătoare era că Anneli avea pe cineva cu care să-și împartă viața. Și că acea persoană nu era mama.

15

Prânzul frugal îi stătea ca un nod în stomac și, cu doar câteva ore rămase până la cina cu Robert, Rebecka era speriată de moarte. Fusese, desigur, o idee nebunească să-l întâlnească pe bărbatul care o părăsise cu atâta ușurință cu șapte ani în urmă. Amintirea acelei seri fusese mai întâi tulbure, apoi se clarificase tot mai mult și acum putea incrimina ziua de 13 iunie 2002 și indica cu precizie chiar și ora în care separarea devenise un fapt. Își amintea perfect.

Robert era ud când apăru la ușă. Fără să se gândească la balta pe care o lăsa pe pardoseala de lemn bine lustruită, își puse umbrela lângă ușă, în loc s-o lase pe covorașul din hol. Rebecka oftă ușor și o mută în locul care suporta mai bine umezeala.

– La naiba! Pantofii sunt plini de apă, spuse el în timp ce încerca să și-i scoată fără să se aplece și fără să-și desfacă șireturile.

– Bună seara și ție, spusese Rebecka sec, în timp ce urmărea încercările soțului său de a scăpa de pantofii uzi.

– Ce-i cu tine? Dar tu n-ai fost afară în ploaie, spuse Robert indispus, atârnându-și sacoul în cuier.

– Ba da. Am ajuns acasă acum un sfert de oră. Ploua la fel de tare și atunci. Vrei un pahar de vin? întrebă ea îndreptându-se către bucătărie.

Studie sticlele puse în rastel și hotărî că îi era poftă de un pahar de Rioja. Undeva, între scoaterea tirbușonului din sertar și răsucirea lui în dopul de plută, el intră în bucătărie și o anunță că se gândea s-o părăsească. În aceeași seară. Cauza se numea Anna.

Sticla îi alunecă din mâini.

– Ce vrei să spui?

– Te părăsesc. Nu ne mai potrivim. Parcă ar fi trecut o eternitate de când nu ne-am mai bucurat unul de prezența celuilalt. El tăcu și aștepta o reacție. Când aceasta nu veni, continuă. Cu Anna e altfel. Ea mă apreciază cu adevărat.

Rebecka se uita buimacă la bărbatul său, în timp ce el continua să vorbească liniștit. Ceea ce spunea nu-l tulbura deloc.

O zdrobise cu cel mai desăvârșit calm.

– Anna?

– Da, Anna. Îmi pare rău că am făcut-o în spatele tău, dar am fost nevoit. Ea îmi dă ceva care mi-a lipsit toată viața și, dacă ar fi să spun adevărul, adoră chiar și pământul pe care calc.

Rebecka scoase mătura și fărașul în timp ce vocea lui Robert se auzea tot mai îndepărtată. Petele de vin roșu erau periculoase. Aveau să se impregneze în lemnul podelei dacă nu le îndepărta imediat. Și nu știuse că sticlele se spărgeau în cioburi atât de mici. Va găsi așchii peste tot, mult timp de acum înainte.

– Auzi ce spun? strigă deodată Robert. Exact despre asta e vorba. Nu mă asculți niciodată. Când vorbesc cu Anna, ea mă privește în ochi și ascultă. Eu spun că te părăsesc și tu te apuci de șters blestemata aia de podea?

Rebecka se gândi să plece de acasă câteva zile. Poate o convingea pe Sonja s-o urmeze la Paris. Scutură din cap pentru sine. Nu, poate că nu era o idee bună. Săptămâna următoare presiunea atmosferică crescută va reveni și Sandhamn[1] ar fi fost mai potrivit. Nu mai fusese acolo de când renovaseră hotelul.

---

[1] Stațiune în arhipelagul Stockholmului, pe insula cu același nume (n. tr.).

Reveni la realitate când portița cu zăbrele se închise cu zgomot.

Pe patul lor dublu se afla un bilet în care el scrisese că putea păstra toate mobilele. El voia, oricum, să cumpere unele noi împreună cu Anna, şi că ar fi fost bine să socotească cât valorau toate lucrurile, inclusiv apartamentul, ca să poată plăti partea lui. I-ar fi fost, de asemenea, recunoscător dacă ea ar fi semnat actele de divorț care se aflau pe pat, lângă bilet, cât de repede posibil. El voia să încheie căsnicia lor în mod civilizat.

De atunci, nu mai vorbiseră niciodată. Şapte ani mai târziu, nu înțelegea încă nimic. Bărbatul de care se îndrăgostise nu era acelaşi cu cel care o părăsise.

Prietenele încercaseră s-o facă să vorbească despre tot ce se întâmplase, dar, pentru că nici chiar ea nu înțelegea, nu avea nimic de spus în afară de ceea ce Robert însuşi declarase, că nu era o soție potrivită pentru el, şi că voia să încheie căsnicia cu ea, pentru a o începe pe cea cu Anna. Când o întrebară ce simțea, nu putuse să le răspundă, deoarece nu avea niciun sentiment. Un gol paralizant nu era, după cum credea ea, aşa ceva.

Cu anii, paralizia trecuse, dar nu şi golul. Nu ştia dacă îi lipsea chiar el. La fel de bine, putea să-i lipsească o căsnicie. Un braț în care să se simtă în siguranță. Cineva cu care să vorbească înainte de a adormi.

Cu nodul încă în stomac, intră în baie să facă un duş.

16

Sturehof era plin. Se anunța o seară frumoasă şi caldă şi, pentru a găsi o masă liberă pe terasă, trebuia să vii din

timp. Hotărâseră să se vadă la intrare și Rebecka se oprise ceva mai departe. Nu voia să stea acolo ca o caraghioasă, în cazul în care el n-ar fi venit.

Îl văzu venind de departe. Traversa cu pași mari strada Birger Jarl și, când Robert trecu pe sub Svampen[1], Rebecka trase adânc aer în piept și își părăsi ascunzătoarea din spatele Utecompagniet. Văzu că Robert începuse să vorbească cu cineva la intrare, apoi dispăru în restaurant și, când ea intră, stătea deja la o masă, aproape de fereastra deschisă care dădea către terasă.

– Rebecka, izbucni el și se ridică.

Ea nu făcu niciun gest să se apropie de brațele lui deschise.

– Bună, Robert, spuse ea cu o voce mai hotărâtă decât cea la care ar fi putut spera. Nu ne-am văzut de mult, continuă ea și își trase scaunul.

Dacă Robert observase mica înțepătură venită de la fosta lui soție, nu lăsă să se vadă. Îi ținu scaunul înainte ca ea să se așeze.

– Lasă-mă să mă uit la tine, spuse el pe un ton mucalit.

Rebecka nu răspunse. Văzu cum privirea lui se plimbă de la cap în jos. El fluieră ușor.

– Ai încă un corp fantastic.

Era, desigur, un compliment, dar Rebecka nu-l aprecie. Era ca și cum ar fi dezbrăcat-o. Acel Robert pe care îl cunoscuse odată n-ar fi folosit niciodată asemenea trucuri. În orice caz, nu cu ea. Dimpotrivă, fusese corectitudinea întruchipată. Ea se așeză repede.

---

[1] Monument de forma unei ciuperci din fata restaurantului Sturehof din Stockholm (n. tr.).

– Deci. Probleme în paradis? Nu avea rost să mai aştepte. Trebuia să intre direct în subiect. Să stea acolo şi să schimbe fraze politicoase de convenienţă, după ce fuseseră căsătoriţi timp de douăzeci de ani, era ridicol. Ciudat, dar nervozitatea Rebeckăi dispăruse. Îl privea liniştită pe acel bărbat care fusese cândva al ei. De aceea ai vrut să ne întâlnim? continuă ea.

El râse.

– Da, de aceea. Dar mai întâi vreau să ştiu cum îţi merge. Cu ce te ocupi acum?

Rosti ultima întrebare cântat. Rebecka îşi dădu ochii peste cap.

– Nici acum n-ai voce.

Îi zâmbi chelnerului care venise cu meniul şi îi întrebă dacă doreau să bea ceva.

– Mulţumesc, da. Eu iau un Strawberry Daiquiri[1]. Robert, tu?

El o privi uimit.

– De când bei înainte de mâncare?

– Cam de şapte ani, zâmbi ea.

– OK, atunci eu iau un GT[2]. Dar povesteşte-mi. Cum îţi merge?

Când îi spuse despre moartea Sonjei, Robert se întristă. El – ca şi ceilalţi – ţinuse la Sonja.

– Deci, eşti în continuare împreună cu vechea ta trupă de prietene? întrebă el după ce Rebecka îi povesti despre înmormântare şi petrecerea de după.

---

[1] Băutură alcoolică pe bază de rom, cu rachiu de fragi şi fragi proaspeţi (n. tr.).

[2] Gin & Tonic (n. tr.).

– Cât de mult pot. Susanne e încă plecată destul de mult, iar Maggan e ocupată cu familia. Dar ne vedem când avem prilejul. Mâine seară vor veni la mine la cină.

– Ca să vorbiți despre mine?

– Crede-mă, Robert, acum avem alte lucruri despre care să vorbim. Dar, sigur. Va veni vorba și despre întâlnirea noastră.

– Și ce-ai să spui atunci? Că sunt bătrân și plicticos?

– Ceva de genul ăsta, răspunse ea zâmbind în același timp în care își muie buzele în băutură.

Nu, nu arăta chiar atât de bătrân. Puțin, poate? Să ai copii după patruzeci de ani presupunea un oarecare efort. Pe de altă parte, tânăra lui nevastă îl înviorase. În orice caz, până acum.

– Nu m-am îngrășat nici măcar cu un kilogram de când ne-am despărțit. Cel puțin asta poți să recunoști.

Spusese asta cu o oarecare mândrie în voce și, când luă meniul de pe masă și îl deschise, Rebecka se întrebă dacă fusese întotdeauna la fel de preocupat de sine sau dacă asta se întâmplase în ultimii ani.

– Noi doi am fost întotdeauna pretențioși la mâncare. Eu am continuat pe acest drum. La vârsta noastră e important să-ți îngrijești sănătatea, nu crezi?

– Desigur, răspunse Rebecka care tocmai găsise în meniu o pannacotta cu ciocolată.

În timp ce Robert studia lista de mâncăruri, Rebecka privi în jurul său prin restaurant și tresări când întâlni o pereche de ochi bine cunoscuți, la cinci metri mai încolo. Bărbatul enigmatic, care semăna cu Colin Firth, dădu aproape imperceptibil din cap și își duse zâmbind degetul în colțul buzelor înainte de a se întoarce și de a se concentra din nou asupra companiei lui feminine.

Totul durase preț de o clipă, dar Rebecka simți cum obrajii îi înfloriră. Robert încercă să-i capteze atenția și o întrebă dacă se hotărâse ce să comande. Ea îl privi pe deasupra meniului.

– Mușchi de vacă la grătar în sânge cu sos bearnez și cartofi prăjiți, mulțumesc. Scuză-mă, trebuie să-mi pudrez nasul. Vrei să comanzi și pentru mine?

Se luptă cu impulsul de a alerga și, cu o mină solemnă, se ridică și începu să meargă liniștit către toaletă.

Se privi în oglindă pentru a vedea dacă nu îi rămăsese și de data asta ceva în colțul buzelor, dar constată că aluzia lui se referise la întâlnirile lor anterioare. Se spălă pe mâini și își clăti apoi încheieturile cu apă rece. Se rujă din nou, controlă ca nicio bucățică de hârtie igienică nu se fi prins de rochie și se întoarse la fel de liniștit. Nu avea niciun motiv de îngrijorare. Colin Firth glumise puțin cu ea. Asta era tot.

– Mi-am luat libertatea de a comanda și o sticlă de vin roșu. Se potrivește și cu peștele meu.

Robert arăta mulțumit.

Mâncară în tăcere. Nodul din stomac, pe care Rebecka îl simțise în timpul zilei, dispăruse acum. Mâncă tot ce i se puse în farfurie. Băură repede prima sticlă de vin și ea dădu aprobator din cap când el propuse să o comande pe a doua.

Motivul pentru care luau cina împreună în acea seară nu fusese încă adus în discuție. Rebecka se întrebă cât avea el să mai întârzie să răspundă la întrebarea pe care i-o pusese. Dacă în căsnicia lui erau probleme sau nu. Când așteptau desertul, răspunsul veni.

– Nu sunt fericit, Rebecka. În clipa asta simt că am făcut cea mai mare greșeală a vieții mele când te-am părăsit.

Rebecka nu spuse nimic. Așteptă continuarea.

– Am fost fericiți împreună, nu-i așa?

– Eu am fost. Dar tu ai vrut mai mult, Robert, ai uitat?

– Ce a fost? Nu-mi mai amintesc. Tot ce-mi amintesc e că aveam o viață liniștită și plăcută cu tine. Știam cum vor fi zilele și viața mergea înainte într-un ritm comod. Îmi lipsește asta.

– Am crezut că tu ai fost cel care n-ai mai suportat exact asta. Că eram prea plicticoasă.

– Am spus eu așa ceva? În cazul ăsta, retrag tot ce am zis. N-ai fost niciodată plicticoasă. M-am gândit mult la tine și la noi în ultimele luni și mi-e dor de viața noastră. Chiar și de apartamentul cel alb.

Un zâmbet strâmb îi apăru în colțul gurii și îi căută privirea pentru a primi o confirmare de orice fel că ceea ce spusese o bucura.

Dar se înșela.

– Înțeleg că trebuie să fie foarte greu să-ți fie dor de un lucru pe care, sub nicio formă, nu îl poți avea, replică ea liniștită.

Robert nu mai apucă să răspundă înainte ca ospătarul să se apropie de masa lor, aducând pannacotta Rebeckăi.

– Iartă-mă o clipă. Robert se ridică. Și domnii au nevoie de o vizită la toaletă.

Încerca să pară vesel, dar Rebecka își dădu seama din tonul vocii că nu era. Răspunsul ei fusese unul la care el nu se așteptase și acum avea nevoie să-l digere singur câteva clipe.

Fără Robert la masă, îndrăzni să privească în direcția lui Colin Firth. Și femeia cu care era el părăsise masa.

Era ca și cum el aștepta ca ea să se uite într-acolo. Privirile li se întâlniră și li se încleștară. Ea simți că nu mai putea să se miște. Și nici să-și retragă privirea. El nu zâmbea. Nici ea. Comunicarea mută, dar atât de intensă dintre ei, fu întreruptă când femeia se întoarse la masă și el se

ridică pentru a-i trage scaunul. Rebecka reveni la realitate. Robert o voia înapoi, și ea tocmai spusese nu, mulțumesc.

17

În timp ce Maggan gusta din primul pahar de șampanie rozé al serii, Rebecka intră în bucătărie să caute o vază potrivită pentru buchetul de gladiole albe.

– E fantastic că au înflorit deja, strigă ea în timp ce deschidea un dulap pentru a găsi vasul perfect.

– Credeam că apar numai toamna.

– Știu. Și eu am crezut la fel, dar piața din Farsta era inundată de ele.

Maggan privi în jurul său prin apartament.

– Ce bine se pun în valoare acolo, spuse ea și făcu un semn cu capul înspre unul dintre pereți când Rebecka se întoarse cu buchetul impozant.

– Da, se potrivesc bine aici. Am avut două dintre tablourile Sonjei în dormitor, dar acum vreau să le am lângă mine tot timpul. Mă bucură atât de mult. Își ridică paharul. Noroc, darling, și bine ați venit.

Când, zece minute mai târziu, Susanne sună la ușă, erau la al doilea pahar. Susanne îl sorbi repede pe primul, pentru a le ajunge din urmă.

– Ei, spuse ea privind-o cu nerăbdare pe Rebecka. Cât mai ai de gând să ne ții pe jar?

Nu fu nevoie de mai mult pentru ca Rebecka să povestească despre seara ei cu Robert. Nu lăsă pe dinafară nici cel mai mic detaliu. Numai când ajunseră la desert și deschiseră a treia sticlă de șampanie, sfârși de povestit.

Susanne şi Maggan, care puseseră câte o scurtă întrebare din când în când şi care îi ţinuseră isonul cu câte un „aha", n-o auziseră niciodată vorbind atât de mult. Era pentru prima dată când, poate, înţelegeau profunzimea durerii pe care ea o trăise de la divorţ, cât de disperată fusese când auzise că Robert avea un copil şi cum îşi ferecase inima după ce fusese părăsită.

– M-am eliberat de el. Total. Nici nu ştiu dacă pot descrie uşurarea pe care o simt. M-am agăţat atât de mult de visul despre un Robert perfect, încât am uitat că cei mai buni ani ai noştri au fost primii cinci. După aceea lucrurile s-au schimbat şi eu nu am remarcat cum mariajul meu se îndrepta vertiginos către prăpastie. Cred că doream atât de mult să fiu fericită în căsnicia mea, încât am refuzat să recunosc că, de fapt, nu eram. Cum te poţi minţi singur în felul ăsta?

Se uită la prietenele ei, care aşteptau continuarea.

– S-a terminat. Sunt liberă. Înţelegeţi? Noroc!

Ridică paharul şi dădu pe gât conţinutul.

– Ne trebuie puţină muzică. Vreau să dansez.

În timp ce prietenele sale se dedicară unui soi de dans al războinicilor, Maggan rămase pe sofa. Alcoolul îi spunea că ar trebui să participe şi ea, dar, deşi era destul de ameţită, ştia că, dacă ar fi început să se bâţâie, picioarele n-ar mai fi ţinut-o în zilele care urmau. Şi avea nevoie de ele, deoarece trebuia să-i întâlnească pe Anneli şi pe Alex. De aceea, se mulţumi să-şi privească prietenele care, maimuţărindu-se, ascultau fascinate o veche melodie: *Love to Love you, baby.*

Donna Summer. 1975. Maggan avea aproape nouăsprezece ani, Sonja douăzeci şi Rebecka douăzeci şi unu.

Se găsiseră imediat. Sonja era cea mai plină de fantezie dintre ele și le luă și pe celelalte la două concerte, la cluburi de noapte și la petreceri Organizate prin pivnițe obscure. La suprafață erau complet deosebite. Sonja era pictoriță. Trăia și arăta exact așa. Nu-i era teamă de nimic, se arunca în tot felul de lucruri fără ca măcar să clipească. Cea mai mare durere a ei era că fusese prea tânără ca să poată participa la Woodstock[1], cu șase ani în urmă. Când avusese vârsta potrivită, fenomenul hippie dispăruse și începuse era disco. Nu se consolase niciodată.

Maggan se simțise minunat sub umbrela Sonjei. O considera, în multe privințe, ca o soră mai mare pe care o putea urma pretutindeni și de la care avea de învățat. Sonja împărțea cu generozitate tot ce credea că știe despre viață și Maggan sorbea tot ce spunea Sonja. Numai după ce o născuse pe Anneli, Maggan înțelesese că anumite lucruri i se potriveau Sonjei perfect, dar asta nu însemna că erau valabile și pentru ea.

Rebecka avusese încă de la început o integritate la care ținuse și nu făcuse niciodată vreun lucru pe care nu-l dorise. Nu era o ființă plicticoasă, dar nu lua viața cu aceeași ușurință ca Sonja. Își alegea cu meticulozitate mâncarea, plănuise să studieze la Școala Superioară de Comerț sau la KTH[2], și, dacă era să bea, o făcea cu măsură, deoarece nu-i plăcea să nu mai dețină controlul. Își pierduse virginitatea la vârsta de șaisprezece ani, când crezuse că venise timpul, dar viața sexuală, despre care Sonja vorbea cu multă tragere de inimă, nu era unul dintre subiectele sale preferate

---

[1] Woodstock Music & Art Fair, festival de muzică lângă New York (n. tr.).

[2] Kungliga Tekniska Högskola (Școala Regală Tehnică Superioară), Politehnica (n. tr.).

de discuție. La douăzeci și unu de ani împliniți o încercase cu mai mulți bărbați, dar nu i se păruse decât o năclăială anevoioasă.

Susanne, care era cu câțiva an mai tânără, o întâlnise pe Maggan când lucraseră împreună la grădiniță. Apoi fusese de multe ori babysitter pentru Anneli în serile când Maggan voia să fie liberă și, nu după mult timp, fusese prezentată Sonjei și Rebeckăi, devenind un membru firesc al micii lor comunități.

Când mai înaintaseră în vârstă, înțeleseseră de ce fuseseră atrase una de cealaltă. În orice caz, Sonja credea că știa. Era vorba despre contactul aproape inexistent cu tații lor, spusese ea, și adăugase că era de la sine înțeles că ele, prin asta, căpătaseră o capacitate specială de a-și purta singure de grijă.

– Nu cred deloc în atracția contrariilor, spuse ea. În orice caz, nu în relațiile de prietenie. Noi patru avem aceeași problemă de fond cu încrederea în alți oameni, care doar se exteriorizează în feluri diferite. Tu, Maggan, trebuie să-i ții pe toți aproape de tine, pentru ca ei să nu te părăsească. Rebecka trebuie să fie pricepută și să facă lucrurile bine, pentru a simți că e capabilă, în general, de ceva. Susanne se străduiește să fie părăsită de toți, deoarece nu crede că cineva ține cu adevărat la ea, iar în ce mă privește, mă servesc cu câte o bucățică savuroasă ici și colo, pentru că mi-e greu să cred că există prăjituri întregi.

– Oh, sunt complet terminată, spuse Susanne aruncându-se într-un fotoliu.

Fața îi strălucea de transpirație.

– Nu mai dansăm? OK. Cine vrea cafea și coniac? întrebă Rebecka și două mâini se ridicară în aer.

– Punci, coniac sau Strega[1]?

Comandară și, în timp ce Rebecka dispăru să pregătească cafeaua, Maggan o întrebă pe Susanne se mai gândise la testamentul Sonjei.

– În fiecare zi, recunoscu aceasta. Încă nu știu ce vreau. Am pus pe mine câteva kilograme, una dintre condiții, dar nu mă pot gândi la o viață fără zborurile și avioanele mele. Dar tu?

– Pentru mine, lucrurile s-au schimbat acum, când Anneli se mută. Nu mai există nimic care să mă împiedice. Dar banii mă sperie. Ce-o să fac cu atâtea milioane?

– Despre ce vorbiți? întrebă Rebecka intrând cu o tavă plină de cești de cafea și pahare.

– Despre milioane. Și ce faci cu ele dacă le ai.

– Nu mai spuneți niciun cuvânt până nu mă întorc cu cafeaua.

Reveni repede și, în timp ce servea, le întrebă de ce vorbeau despre bani.

– Am spus că banii mă sperie. Dacă acceptăm condițiile Sonjei vom deveni îngrozitor de bogate și eu nu știu dacă voi putea trăi așa. Asta parcă ne-ar obliga, într-un fel.

– Cum?

– Ca și cum aș fi nevoită să trăiesc altfel decât sunt obișnuită. În mod normal îmi drămuiesc banii. Cum să trăiesc o viață în care nu am nevoie să fac asta? Sigur, ar fi o ușurare din multe puncte de vedere, dar, în același timp, o mare schimbare. Ce credeți?

– Nu mă pot pune în locul tău, deoarece eu am avut întotdeauna bani și am trăit destul de bine. Dar îți înțeleg teama de schimbare. E motivul principal pentru care nu

[1] Lichior italian de plante (n. tr.).

voiam să văd cum căsnicia mea nu-mi dădea tot ce doream de la ea. Chiar dacă uneori te revolți, te simți în siguranță când totul e ca de obicei.

– Da, exact. Așa simt și eu când mă gândesc că aș fi nevoită să încetez să mai zbor. Banii sunt, desigur, importanți, dar trebuie să am ceva de făcut, altfel înnebunesc, spuse Susanne.

– Eu am început deja să am anumite simptome, de când nu mai lucrez, recunoscu Rebecka. Așa că, mă gândesc cu ce-aș putea să-mi omor timpul. Ceva trebuie să găsesc, asta e sigur.

– Dar ți-e greu să accepți condițiile Sonjei? întrebă Susanne.

– Nu, deloc. Dacă am cunoscut-o bine pe Sonja, în anul dinainte de a ne da vreun ban ne-a pregătit o provocare căreia nu ne va fi ușor să-i ținem piept. Sunt curioasă ce poate fi. Voi nu sunteți?

– Eu nici măcar nu mi-am dat seama că a spus așa. M-am gândit doar că va trebui să renunț la zboruri și să mă îngraș. Nu că ne va trimite în căutare de aventuri.

– Nici eu nu am înțeles prea bine. Ce-a plănuit? Are încă secrete pe care nu le știm? se întrebă Maggan.

– Cred că are multe și sunt convinsă că nu i-am cunoscut decât o față. Pe cealaltă a dorit s-o țină ascunsă și cred că n-a vrut să ne-o arate decât după moartea sa.

Rebecka o făcuse pe Sonja să apară ca un personaj principal dintr-un roman polițist și părea mulțumită.

– Haideți, fetelor. E ca și cum ne-am muta într-un roman. Ce poate fi mai palpitant?

După ce vineri zburase înainte și înapoi între Larnaca și Stockholm, fusese chemată la un stand by în Mallorca sâmbătă și apoi zburase în Creta ziua următoare, Susanne era moartă de oboseală. Îi era atât de rău, încât se hotărî

să-și dea demisia în timp ce încă simțea că nu mai avea mult până să vomite.

Thomas Cook o lăsă să plece imediat, deoarece Susanne avea o grămadă de zile de concediu. Pentru a evita discuțiile cu colegii, o sună pe bârfitoarea firmei și o informă că avea de gând să caute o slujbă la sol și că era bucuroasă că luase această hotărâre. O rugă să-i salute pe toți și știu că a doua zi cei mai mulți dintre colegii ei aveau să știe că nu mai lucra acolo. O notă pe Facebook ar fi anunțat restul.

Când Susanne punea punct unui lucru, o făcea cu toată energia, indiferent dacă era vorba despre amanți sau vechi prieteni. Și nu se mai uita niciodată înapoi. Când totul se termina, era terminat pentru totdeauna, chiar dacă drumul până acolo presupunea lacrimi și multă șovăială. Dar de această dată nu era la fel de sigură că hotărârea pe care o luase era cea mai bună, deși instinctul îi spunea că așa trebuia să facă. Se gândea să aibă încredere în el.

– *I did it*[1], îi spuse ea lui Maggan, strigând în telefon.

– Ce-ai făcut?

– Mi-am dat demisia.

– Chiar?

– Da.

– Chiar? repetă Maggan ca și cum nu și-ar fi crezut urechilor.

– Știi ce înseamnă asta? întrebă Susanne.

– Că trebuie să-mi înving teama de bani și să vă urmez în această aventură? ghici Maggan.

– Da.

– OK.

---

[1] „Am făcut-o" (lb. engleză în original) (n. tr.).

– OK?
– OK.

Şi aşa, cele trei prietene trecură din nou, ţinându-se de mână, pragul biroului de avocatură Andréasson.

De această dată acceptară vinul care li se oferi.

18

– Aşa, deci, chicoti Andréasson. Ştiam că Sonja o să vă convingă să vă întoarceţi. Luaţi loc, vă rog, luaţi loc.

– Cât de des ai de-a face cu asemenea testamente? întrebă Rebecka.

Avocatul zâmbi.

– Nu prea des. Cred că am avut ceva asemănător prin 1963, o istorie complicată, în care se dorea evitarea taxei de moştenire, dar asta e cu totul şi cu totul ieşită din comun. Să vedem... aici e... Luă o înghiţitură de apă. Sunteţi pregătite?

Dragi, dragi prietene.

Ştiam că vă veţi întoarce şi de aici, din cerul meu, mă bucur (cred, în orice caz, asta).

De toată organizarea se va ocupa firma de avocatură, pentru că ştiam exact ce doresc, dar nu şi când se va întâmpla. Andréasson şi echipa sa au avut timp trei luni să-mi structureze dorinţele şi să definitiveze inventarul lucrurilor rămase de la mine. De aceea sunt încă şi mai bucuroasă (da, aici, în cerul meu) că sunteţi aici. Era păcat ca toată munca să fi fost în zadar (nu-i aşa, Andréasson?).

Miliardele mele de coroane, pe care le-am obținut destul de ușor (exclusiv bunurile fixe), vă vor reveni, asa cum am spus și data trecută, peste un an, dar asta nu mai este legat de anumite condiții, ceea ce înseamnă că astăzi puteți pleca de aici fără să-mi îndepliniți ultima dorință, dar cred că în clipa asta aveți atât de puțin de făcut, și sunteți atât de curioase, încât vă veți arunca pe ea pe dată.

În caz contrar, Andréasson va citi lista cu bunurile fixe rămase de pe urma mea și va transforma totul în bani.

Aici avocatul Andréasson trebuie să facă o pauză, pentru a auzi ce aveți de spus înainte de a merge mai departe, deoarece partea a doua a scrisorii conține descrierea planului meu.

Avocatul își scoase ochelarii și le privi.

– Deci, asta a fost. Ce spuneți. Vreți să continui?

– Da. Continuă, spuse Rebecka și se uită întrebător la prietenele sale.

– Absolut.

– Bineînțeles. Am ajuns până aici, trebuie să lăsăm nebunia să continue, spuse Susanne. Aș putea primi încă un pic de vin?

Planul

Nu v-am mințit niciodată. Ce ați văzut ați și primit întotdeauna de la mine. Dar am avut, așa cum poate ați înțeles deja, și o altă viață. Nu într-o măsură foarte mare, dar a existat. Petrecerile în exces nu mi-au prea plăcut, dar am fost întotdeauna atrasă de aventură, și o parte din plăcere a fost să țin totul doar pentru mine. Poate o să credeți că am mințit. Am considerat că voi nu aveați nimic de-a face cu asta.

Dar m-am răzgândit.

Vă cunosc pe toate trei de foarte mulți ani și uneori m-am întrebat unde au dispărut tinerele femei. Ce s-a întâmplat cu visurile voastre? De ce le-ați părăsit? Îmi amintesc de un scriitor de talent, de un proprietar de hotel și de un arhitect.
Vă amintiți și voi?

În perioada care urmează nu veți fi în Suedia. Dacă, din diverse motive, trebuie să stați acasă încă un timp, o puteți, desigur, face. Dacă nu aveți posibilitatea să-mi urmați planul imediat, anunțați-l pe Andreasson astazi, ca să poată adapta toată organizarea.
Din păcate, nu mă gândesc să vă trimit pe toate în aceeași țară. Dar vă sfătuiesc să țineți legătura una cu cealaltă și să vă ajutați. În ce-i privește pe apropiații voștri, le puteți spune despre sarcina pe care o aveți, dar nimic despre avere.

Veți primi fiecare câte un pachet. În el veți găsi o carte de credit legată de un cont la care, deocamdată, nu aveți nevoie să vă gândiți, și bilete de avion.
Când veți ateriza, fiecare pe aeroportul său, veți merge direct la biroul de informații, unde vă așteaptă încă o scrisoare. Acolo veți găsi indicații și îndrumări.
În pachet veți găsi, de asemenea, un laptop și un telefon. Alegeți singure dacă vreți să le folosiți pe acelea sau pe cele proprii.
Aveți o săptămână să faceți toate pregătirile înainte de călătorie. Trimiteți toată corespondența lui Andreasson care se va îngriji să vă facă toate plățile curente. Va avea grijă, de asemenea, și de locuințele voastre, așa încât are nevoie de chei.
Ne auzim în curând din nou. Have fun!

P.S. Mai sunt câteva hârtii pe care Andreasson vă va ruga să le semnați.

19

Maggan știa mai multe limbi și nu avu nicio problemă să găsească biroul de informații din aeroportul Charles de Gaulle. Când își arătă pașaportul, primi scrisoarea de care întrebase.

Se uită după ceva pe care să se așeze și găsi un loc mai retras, ca să nu fie deranjată. Tensiunea din ultima săptămână atinsese apogeul. Deschise plicul cu respirația tăiată.

Dragă Maggan, bine ai venit la Paris!

Îți amintești când am fost aici ultima dată împreună? Eu îmi amintesc. Erai plină de ambiții, cu o poftă neostoită de viață. Voiai să urmezi cursurile unei școli populare și nimic nu te putea împiedica să devii o scriitoare de succes, după călătoria în jurul lumii, plănuită împreună cu Paul.

La scurt timp ai rămas gravidă și viața ta a fost obligată să ia o altă turnură. Fetița ta a devenit lucrul cel mai important pentru tine și așa trebuie să și fie. Ea este astăzi, datorită ție, o femeie fantastică. Dar și ea a avut mustrări de conștiință în ceea ce te privea. A avut în permanență nevoia de a se asigura că nu-ți lipsește nimic, ceea ce v-a făcut pe amândouă dependente una de cealaltă.

De aceea sunt bucuroasă că ești acum la Paris, unde te-am văzut strălucind pentru ultima dată. E neplăcut să fii singură aici? Nu trebuie să te îngrijorezi. Am aranjat astfel încât să întâlnești noi prieteni.

În luna următoare vei merge la un curs de limbă, în fiecare luni și vineri, între 9 și 13. Vei întâlni studenți din toată lumea și sunt convinsă că asta te va ajuta în misiunea pe care o ai de îndeplinit și pe care o vei începe în timpul anului.

Vei scrie un roman.

Un redactor te va ajuta. Îi poți scrie oricând pe mail.
Găsești datele despre ea și despre cursul de limbă în apartamentul care este acum al tău. (Am vorbit cu Andréasson și i-am spus că aș dori să-l păstrezi, așa cum doresc și ca Rebecka și Susanne să le păstreze pe ale lor la sfârșitul anului.)
Aș fi vrut să fiu de față și să-ți văd reacția când vei ajunge acolo, dar imaginează-ți că sunt o muscă pe perete.

P.S. Am uitat să te previn că te așteaptă și o surpriză. Trebuie să preiei ceva după mine. Mai mult nu-ți spun.

Maggan nu se simțise niciodată mai singură decât se simțea acum, când mergea cu taxiul către centrul Parisului. Nu mai fusese acolo de peste treizeci de ani și nu era sigură că va mai recunoaște ceva. Nu cunoștea pe nimeni, și se îndoia că avea să-și facă prieteni la un curs de limbă. Vorbea engleză aproape fluent, dar franceza scârțâia puțin. Era convinsă că avea să fie o ședere îngrozitoare. Îngrozitoare. Și să scrie un roman? Cum crezuse Sonja că ar fi fost în stare? În ultimii ani nu scrisese altceva decât comentarii de blog și trecuseră cu siguranță treizeci de ani de când nu mai scrisese ceva mai lung de-o pagină.

Scoase cartea pe care o avea în geantă pentru a vedea câte pagini avea. 365. O pagină pe zi, un an întreg. Da, era posibil să scrie o pagină pe zi dacă ar fi avut ceva despre care să scrie. Dar nu avea. Nimic. Și chiar dacă ar fi avut, n-ar fost suficient de pricepută să-i dea o formă. Era educatoare, nu scriitoare.

În timp ce era cufundată în gândurile sale, taxiul o coti pe strada al cărei nume Maggan îl scrisese pe o bucată de hârtie pentru a i-o arăta șoferului. Îi fusese teamă că nu va putea pronunța corect. Se opri în fața casei cu numărul 38.

– Madame?

– *Oui. Merci.*

Se uită la aparatul de marcat. Cincizeci şi şapte de euro. Îi dădu şoferului bancnota de o sută de euro pe care o schimbase înainte de călătorie şi îi lăsă şaptezeci.

– *Merci,* spuse ea din nou şi deschise portiera maşinii.

Multe lucruri care se petreceau acum în viaţa ei semănau cu un film. Portarul în uniformă care stătea la uşă ar fi putut avea, fără discuţie, un rol. După ce o ajută să care cele trei valize, îi zâmbi larg şi îi ţinu o întreagă conferinţă în franceză pe care lui Maggan îi fu imposibil s-o înţeleagă. Îşi auzi numele pronunţat şi presupuse că îi ura bun venit. De aceea spuse din nou *merci* sperând că nu dăduse cu bâtul în baltă.

Portarul luă o legătură de chei de la un mic ghişeu din spatele uşii.

– Etajul cinci, spuse el foarte rar, în acelaşi timp în care îi întinse cheile. Numele tău e scris pe uşă.

Nu ştia exact la ce se aşteptase, dar, în orice caz, nu la asta. Intrarea în clădire era atât de impozantă, încât crezuse că şi apartamentul va fi la fel. Dar se înşelase. Era doar plin de şarm. Mirată, cercetă fiecare cameră şi, când portarul – sau ce era – sună la uşă şi aduse valizele, ea îl întâmpină cu un zâmbet pe buze.

– *Merci.*

– Alain.

– *Merci,* Alain. *Je m´apelle Maggan,* zâmbi ea şi numai după ce închise uşa se gândi că ar fi trebuit să-i dea un bacşiş.

Rămânea pentru data viitoare. Se gândea să rămână aici o săptămână. Apoi, va vedea cum va face.

Mulțumită de această hotărâre, se gândi să încerce să se joace puțin și, înainte de a scoate din valiză hainele marcate cu „toamnă", puse „iarna" și „primăvara" într-unul din dulapuri. Singura cameră pe care nu o văzuse era bucătăria și încântarea care o cuprinse când intră nu cunoscu limite. Hotărî imediat că avea să fie camera sa preferată.

Deschise ușile de la balcon pentru a lăsa zgomotul străzii de dedesubt să intre, în timp ce ea se apucă să deschidă sertare și dulapuri. Nu lipsea nimic și era ca și cum ar fi ales singură ceștile cu formă perfectă pentru cafeaua de dimineață, tacâmurile plăcut de ținut în mână, farfuriile albe de mărime potrivită.

Într-unul din dulapuri se găseau toate paharele. Și acestea erau alese cu aceeași grijă și stăteau frumos înșiruite, întoarse cu buza în jos, exact așa cum dorea Maggan. În fața ușilor de la balcon se aflau o măsuță și două scaune. Maggan putea jura că micul covor de iută fusese cumpărat de la Ikea. Asta o bucură, asa cum o bucură și frigiderul plin cu mâncare. Nu avea nevoie să iasă și să facă cumpărături. În timp ce scoase o bucată de brânză, se gândi la ce avea să facă zilele următoare. Văzuse toate obiectivele turistice în urmă cu treizeci de ani. N-o mai atrăgeau.

Cu o felie de brânză în mână, ieși din bucătărie și se îndreptă către camera de zi. Se aruncă în sofaua generoasă și se miră de moliciunea ei. Nu era de la Ikea. Căscă. Provenea, cu siguranță, dintr-un loc scump și cunoscut. Nu avea nimic împotrivă. În clipa aceea era minunat să se poată odihni puțin. Nu avea nicio grabă. O aștepta o întreagă săptămână aici.

20

Când ușile avionului se deschiseră, căldura Mallorcăi năvăli înăuntru. Stătea cu valiza în mână, pe coridorul dintre rândurile de scaune. La naiba, cât timp le trebuia să aducă o scară? Ce era așa de greu? În jurul ei ceilalți pasageri se foiau la fel de nerăbdători. Valize care trebuiau date jos, copii care plângeau și bărbați roșii la față, care băuseră prea mult whisky. Rebecka, care stătuse în primul rând, privea la ceea ce se întâmpla în fața sa și încerca să nu bage în seamă gălăgia din spate. Căldura care venea de afară era plăcută. Septembrie era adesea canicular în Mallorca, dar Rebecka nu avea nimic împotrivă. În timp ce Stockholmul se pregătea de toamnă, ea avea să facă o baie în Marea Mediterană.

Le era recunoscătoare pantofilor ei comozi. Tălpile fără tocuri se dovediră a fi de mare ajutor atunci când începu să meargă în pas de marș prin aeroportul imens, în căutarea biroului de informatii, de unde trebuia să-și ia scrisoarea. Pantalonii largi îi fluturau. Hainele mulate nu mai erau actuale, după kilogramele pe care le pusese pe ea și în căldura de aici. În funcție de conținutul scrisorii, avea să-și cumpere hainele de care eventual ar fi avut nevoie, în afară de ceea ce își luase cu ea. Nu avea decât o singură valiză. Mare, desigur, dar nu plină. Câteva rochii, care încă i se potriveau, trei perechi de pantofi, un costum de baie din două piese, unul întreg, un halat de baie din frotė gros, o geacă, desuuri și două pulovere frumos împăturite, împreună cu articolele ei de toaletă.

Valiza era deja pe banda rulantă. O ridică și porni către sala de sosiri.

Dragă Rebecka,

Bine ai venit în Mallorca! Îți amintești când am fost acolo ultima dată? Cred că am fost printre primii care au înțeles cât de fantastic e Magaluf.

Astăzi, din motive cunoscute, nu sunt prezentă acolo. Și totuși, într-un fel, sunt, pentru că ți-am plănuit șederea. A fost extrem de plăcut și, încă din 2005, când inima a început să dea semne de oboseală din ce în ce mai mult, am început să fac planuri pentru tine, Susanne și Maggan. Niciuna dintre voi nu aveați aceeași poftă de viață ca mine, și m-am gândit mult de ce. Cum se făcea că eu îmi trăiam viața, în timp ce voi o aveați mereu sub control? Nu am niciun răspuns la asta. Poate m-am născut să fiu un epicurian care nu vede niciodată limitele? Poate moartea timpurie a părinților mei m-a obligat să apreciez ceea ce viața mi-a dat cu atâta generozitate? Așa cum am spus, nu am niciun răspuns.

Dragostea mea pentru Mallorca m-a adus aici de multe ori. De mult mai multe decât știi tu. Am făcut și o serie de investiții aici. Printre altele, am cumpărat o casă pentru tine.

Pentru a-ți da puțină bătaie de cap, am ales una ai cărei proprietari au fost nevoiți s-o vândă înainte de a fi terminată. Sarcina ta este să-ți termini de construit și de aranjat casa într-un an. Un arhitect din Stockholm, care vine des pe insulă și pe care Andreasson l-a contactat, te va ajuta. El îți va sta la dispoziție cu tot, dar tu ești cea care hotărăște. O firmă de construcții este, de asemenea, la dispoziția ta. Vei găsi mai multe informații despre ajutoarele tale în casă.

Spaniola ta e sub orice critică. Pentru a putea vorbi cu cei din jurul tău, cu constructorii – și ca să-ți faci prieteni – șederea ta aici va începe cu un curs de limbă de patru săptămâni.

By the way[1], *eşti şi proprietara unui apartament în Palma. Acolo vei locui în timp ce casa se construieşte.*
Have fun!

În scrisoare nu era menţionată adresa casei şi, de aceea, îl rugă pe şoferul de taxi s-o ducă la adresa din oraş.

Voia să strige în gura mare, să coboare geamul maşinii şi să-şi strige fericirea celor care voiau s-o audă. Nu se mai aflase niciodată până atunci într-o asemenea stare de euforie. O casă proprie. Pe care s-o aranjeze aşa cum voia. Să hotărască tot singură. Un an întreg în Mallorca. De bucurie, bătu din picioare pe podeaua maşinii şi şoferul se întoarse.

– *Signora, que pasa?*[2]

– *Bien, mucho bien*[3], răspunse ea sperând că se făcuse înţeleasă.

Zâmbi larg pentru a arăta că nu se întâmplase nimic rău, ci mai degrabă dimpotrivă.

În plic găsise două legături de chei, un cod cu care să deschidă uşa comună de la intrare şi numărul etajului. Fără să dea importanţă intrării, se repezi în lift şi închise uşile cu gratii. Era toată numai o apă după călătoria cu taxiul, care nu avusese aer condiţionat, dar asta nu mai avea nicio importanţă. Voia să ajungă cât mai repede în apartament şi să găsească adresa casei sale. Putea să facă repede un duş.

Numai când se văzu în faţa casei, veni urletul. Cu mâinile ridicate în aer, sărind în sus de bucurie, Rebecka scoase un

---

[1] „În altă ordine de idei" (lb. engleză în original) (n. tr.).

[2] „Doamnă, s-a întâmplat ceva?" (lb. spaniolă în original) (n. tr.).

[3] „Bine, foarte bine" (lb. spaniolă în original) (n. tr.).

strigăt care se împrăștie deasupra Mării Mediterane. Sărea și țipa și nu se liniști decât când simți că era epuizată. Atunci se așeză jos, în locul care, se gândea, va deveni cea mai frumoasă terasă din Mallorca.

În ciuda multelor călătorii în străinătate și a prietenilor care aveau locuințe fantastice, nu mai văzuse niciodată una cu o asemenea priveliște ca asta. Întreg Golful Puerto Andratx se desfășura la picioarele ei, sub înălțimea pe care era construită casa. Uitându-se în jur, zări acoperișurile unor vile mari, ascunse de vegetație. Printre copaci strălucea apa albastră a piscinelor.

În casă găsi planurile de construcție. Clădirea avea în jur de cinci sute de metri pătrați, într-un plan, iar cele două anexe aveau câte o sută de metri pătrați fiecare. Din câte putu înțelege, erau gândite ca locuințe de sine stătătoare, deoarece aveau fiecare intrare separată și bucătărie. Cele două construcții anexe erau legate printr-un coridor lung. În mijloc se afla bucătăria pricipală a casei, cu plan deschis către ceea ce părea a fi o cameră de zi, în care unul dintre pereți era de sticlă și dădea către mare. Camera părea gigantică și, când se uită pe planurile desenate, văzu că era la fel de mare ca una dintre construcțiile anexe. Pe ambele părți ale coridorului erau camere și, în timp ce Rebecka mergea în recunoaștere, începu să ezite. Cum avea să gestioneze un proiect atât de mare? De unde trebuia să înceapă? Își aranjase singură apartamentele în care locuise, dar acolo nu fusese vorba decât de pereți albi și de mobile albe.

Acum era clar de ce Sonja angajase pe cineva care să o ajute. Nu s-ar fi putut descurca singură, oricât ar fi vrut.

Plimbarea până în sat îi luă o jumătate de oră și, deși era moartă de foame și de sete, luă un taxi și se întoarse în

apartamentul din Palma. Putea să meargă în recunoaștere prin Puerto Andraxt în altă zi.

21

Susanne se înțelesese cu prietenele sale să nu se caute una pe cealaltă decât după douăzeci și patru de ore de la sosire. Dar, în mașină, pe drum de la Heathrow la Londra, simțise nevoia să le sune şi să le citească scrisoarea Sonjei. Multe nebunii făcuse în viață, dar asta le întrecea pe toate. Stătea cu scrisoarea în mână, dar nu trebuia s-o citească din nou pentru a-și aminti ce conținea.

În centrul Londrei aştepta un hotel. Un hotel care fusese renovat şi care nu avusese nici personal, nici clienți în ultimii zece ani. Susanne era noul proprietar şi director al stabilimentului şi trebuia să-l pună pe picioare şi să-l facă să funcționeze din nou.

Cam asta scria în scrisoare şi Susanne se întrebă dacă nu cumva Sonja, în afară de o inimă bolnavă, nu avusese și vreo afecțiune a creierului. Singurul lucru rațional din scrisoare era că Susanne avea să locuiască într-un apartament pe Portobello Road, în Notting Hill. Doar asta o făcuse să se îndrepte spre Londra și să nu se întoarcă acasă.

Entuziasmul îi crescu când intră în apartament. Era încântător și se vedea că Sonja o cunoștea bine.

Lui Susanne nu-i plăceau camerele mari, mobilele albe sau mochetele tipic britanice. Și, nimic din toate astea nu exista în casă. Podelele erau de lemn, nuanțele variau de la bejuri calde la vișiniu, culoarea canapelei mari de catifea din camera de zi.

Susanne se văzu obligată să zâmbească atunci când zări pledul de blană artificială aruncat pe pat într-unul din dormitoare şi hotărî imediat că acela va fi dormitorul ei. În celelalte două se gândea să-şi găzduiască oaspeţii, care, cu siguranţă, aveau să se simtă bine. Erau aranjate cu mult gust, cu perdele grele, perfecte, şi cu câţiva centimetri mai lungi, exact aşa cum lui Susanne îi plăcea să arate perdelele. Paturile erau pline de perne şi arătau irezistibil de moi şi de plăcute, cu plăpumile lor de puf şi cuverturile frumoase. Toate dormitoarele aveau câte un şemineu care, din câte putea vedea, funcţiona cu gaz.

Singura cameră de care nu era interesată era bucătăria. Toată lumea ştia că priceperea sa în domeniu era inexistentă şi să iroseşti o parte din suprafaţa unui apartament pe ceva atât de inutil ca maşinile de gătit depăşea puterea ei de înţelegere. Când intră şi văzu masa de bucătărie cu cele şase scaune, se gândi că acolo va trebui să stea singură cea mai mare parte din timp. Nu avea nici cea mai mică idee când le va putea întâlni din nou pe Rebecka şi pe Maggan. Dacă voia să aibă oaspeţi în noua sa locuinţă, trebuia să-şi facă prieteni noi. Unii care ştiau să gătească.

Uitase că acum era directoarea unui hotel şi, când îşi aminti de asta, se hotărî să facă o plimbare până acolo. Nu voia să intre, doar să vadă unde se afla.

Era o zi frumoasă de toamnă. Mergea pe Portobello Road când sună mobilul.

– Susanne, Rebecka la telefon. Ai ajuns? o întrebă prietena ei şi Susanne fu gata să izbucnească în plâns de bucurie că, în sfârşit, vorbea cu cineva.

– Da, sunt aici. Ah, ce bucuroasă sunt că m-ai sunat. Cum te simţi? Cărei nebunii ai fost supusă?

– Celei mai minunate din lume. Am primit o casă la douăzeci de kilometri de Palma pe care trebuie s-o amenajez

de la început până la sfârşit. E fantastic. Abia aştept să fie gata, să vii şi s-o vezi. Dar tu?

– Un hotel.

– Cum un hotel?

– Am primit un hotel.

– Dar, Susanne, e minunat!

– Crezi? Eu cred că e curată nebunie. Acum mă îndrept într-acolo. Doar să-l văd pe dinafară.

– Nu te gândeşti să intri?

– E închis. Şi cel mai sigur e că îl voi vinde. Sonja vrea să angajez personal şi să-l umplu cu oaspeţi. Ce zici de asta? Cum să mă descurc? întrebă ea cu o notă de disperare în glas.

– Dar nu te ajută nimeni? Mie Sonja mi-a dat un arhitect şi o firmă de construcţii.

– De unde ştii?

– Scrie în scrisoare. În a ta nu scrie nimic asemănător?

– Ah, cred că n-am citit până acolo. Aşteaptă puţin, o am în geantă.

Puse telefonul între obraz şi umăr, scoase scrisoarea şi citi repede până la pasajul pe care îl omisese.

– La naiba, da! Am aici un Charles care îi va fi de mare ajutor noului proprietar de hotel. Gândeşte-te că nu văzusem asta! Charles. Se aude după nume de cât de mare ajutor îmi va fi. Râse voios. Vrei să rămâi la telefon în timp ce intru în hotelul meu?

22

– Bună, bunico.

– Oare cine o sună pe bunica?

– Eu sunt, bunico...

– E Alexander, băiețelul preferat al bunicii?

– Da. Bunico... ne-am mutat.

– Știu, știu. E bine?

– Puțin.

– Doar puțin?

– Mm. Aici nu sunt copiii pe care îi cunosc. Dar mama spune că mă va ajuta să-mi fac prieteni. Poate câțiva vor să joace fotbal cu mine.

– Știi, Alexander, cred că în curând vei avea o mulțime de prieteni care vor vrea să joace fotbal cu tine. Dar înțeleg că ești puțin singur acum.

– Bunico, poți veni aici la mine?

Lui Maggan i se puse un nod în gât. Îl văzu pe Alexander în fața ochilor. Ea se plimba prin Paris în timp ce ființa pe care o iubea cel mai mult stătea singură în Östersund.

Trebui să-și dreagă vocea înainte să răspundă.

– În orice caz, trebuie să vin în curând. Crezi că mama și tata o să mă lase să dorm in camera ta?

Alex râse.

– Ești amuzantă, bunico. Știi că nu poți să dormi în patul meu. E prea mic pentru tine. Mama a spus că poți avea camera ta aici, în casa mea. Dar ne putem juca în camera mea.

– Da, așa va fi, spuse Maggan, bucuroasă să audă că îl binedispusese puțin. Știi ce facem, dragule? Eu vorbesc cu mama și hotărăsc cu ea când să vin la tine.

– Atunci așteaptă puțin.

Auzi cum Alex puse receptorul deoparte.

– Mama! Bunica vrea să vină aici. Vino și vorbește cu ea. Repede.

Luă receptorul din nou.

– Vine acum. La revedere.

– Te-ai plictisit de Paris? o întrebă fiica sa pe un ton vesel.

– Nu, dar mi-e dor de nepotul meu și lui îi e dor de mine. Mă gândesc să vin să-l văd când termin cursul de limbă. Crezi că nu te încurc?

– Nu, mamă. Dimpotrivă. Ar fi minunat. Anunță-mă numai când vii.

– Mai am vreo trei săptămâni de curs. După aia mă arunc într-un avion și vin acasă. Abia aștept!

Mulțumită că aranjase să-l vadă pe Alex, Maggan se hotărî să iasă din nou în oraș. Rămase în cartierul din preajma apartamentului, dar asta îi era de ajuns. Cu toate buticurile și cafenelele din vecinătate, de pe rue Vivianne, care trebuiau descoperite, nu trebuia să meargă decât pe jos.

Când mergea la școală lua întotdeauna un taxi. Exact ca și cealaltă suedeză de la curs, o femeie de vârsta ei. Vorbise cu ea doar în treacăt. Lecțiile erau intensive și elevii nu apucau să vorbească unii cu alții decât în scurtele pauze. După trei zile de curs, Maggan se simțea totuși mulțumită. Se părea că toți cei din clasă aveau cam aceleași cunoștințe de bază, adică aproape nimic. Uneori se simțea chiar mai destoinică decât ceilalți.

În timp ce se gândea la toate astea, ajunse la destinația plimbării sale: mica prăvălie care vindea cele mai delicioase brânzeturi pe care le mâncase vreodată. Cântarul din baie arăta că slăbise zece kilograme, deși nu renunțase la brânză. Dar nu mâncase nici măcar un croasant. Mânca brânza goală, dar întotdeauna împreună cu un pahar de vin. Când venise, găsise în apartament douăzeci de sticle de vin și i se părea firesc să bea câte un pahar în fiecare zi. Citise undeva că era sănătos, dar nu mai mult de atât. Altfel risca să devină dependentă.

– *Bonjour*, Madame, ce doriți astăzi? întrebă bărbatul amabil din spatele tejghelei, care înțelesese că trebuia să vorbească rar cu Maggan.

Acum, când ea devenise un client stabil, voia, desigur, s-o păstreze.

– O bucată din asta, spuse ea și arătă cu degetul. Și o bucată din asta, adăugă ea când văzu un sortiment din care nu gustase încă.

Nu avea nicio idee despre cum se chemau diferitele feluri, dar nu era important, din moment ce putea să arate.

Când se întoarse acasă, Alain îi deschise ușa și o întrebă dacă fusese din nou în magazinul de brânzeturi. Ea dădu afirmativ din cap. Îi plăcea să vorbească tot felul de nimicuri cu el. Portarul era întruchiparea amabilității. Nu râdea niciodată de încercările ei curajoase de a comunica și îi ea era recunoscătoare pentru asta.

– Mulțumesc, Alain. Acum mă duc să-mi fac lecțiile la franceză. Și să mănânc brânză.

– Și pâine, propuse el.

– Nu, pâine nu. Numai brânză.

Maggan zâmbi larg și continuă să meargă către lift.

Sonja se gândise la tot ce era legat de șederea lui Maggan la Paris. În mapa de pe birou se afla o hartă mare. Pe ea erau lipite bilețele cu informații despre aproape tot: magazine de carne, cafenele, parcuri, biserici, săli de concert, cinematografe și restaurante. După ce se așeză la masa din bucătărie cu un pahar de vin și o felie din noua brânză, începu să studieze din nou harta. Pe unul dintre bilețele scria „Restaurant. Trebuie să vii aici" și Maggan se întrebă de ce nu-l văzuse până atunci. Cuvântul „trebuie" era scris cu roșu.

23

Termenii de construcție nu se învățau la cursul de limbă, dar Rebecka era recunoscătoare acelor ore petrecute pe băncile școlii, care o mai abăteau de la febra planificării din restul timpului.

Pentru că era o persoană care își aranjase locuințele doar în alb, nu era pricepută la culori și, de aceea, își petrecu toată după-amiaza în magazinul de decorațiuni interioare de pe insulă. Închirie un mic automobil. Era mai comod decât un taxi. Luă cu ea mostre de parchet, faianță și pânzeturi. Stătea cu creionul în gură și studia pânza pe care o avea în mână.

Căutase pe net bloguri despre arta decorațiunilor interioare și descoperise că ele erau o mină de aur. Dar avea nevoie să ia legătura cu arhitectul pe care îl angajase Sonja. Era deja furioasă pe el. Îi trimisese de mai multe zile un mail și îl rugase să-i acorde o întâlnire, dar el nu răspunsese încă. Sigur, trimisese mailul sâmbătă, dar astăzi era luni și el ar fi trebuit să se afle în apropierea unui computer.

Puse pânza și creionul la o parte, își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Era deja șapte? Nu știa de ce i se făcuse foame. Se îndreptă către bucătărie pentru a-și pregăti ceva de mâncare, dar se întoarse din ușă. Avea nevoie de usturoi. Ar fi binedispus-o.

Puse în grabă pe ea o jachetă bleumarin și se gândi o clipă înainte de a-și vârî picioarele în pantofii fără tocuri. Își aranjă puțin părul, pescui cheile care atârnau în cârligul din hol și își aruncă geanta pe umăr.

Foamea o făcea să meargă repede. În mod normal, s-ar fi oprit și ar fi admirat catedrala, ca toți ceilalți, dar se hotărî să facă asta pe drumul de întoarcere.

Rebecka era un om pașnic. Singura situație în care ar fi fost mai bine să nu ai de-a face cu ea era atunci când era flămândă. Maggan îi propusese odată să aibă întotdeauna câteva bucăți de zahăr în poșetă, dar ea nu făcuse decât să râdă de idee și îșI rugase prietena să-și țină gura până terminau de mâncat. Rebecka se gândea la asta în timp ce se îndrepta cu pași mari către Orașul Vechi. În clipa aceea zahărul i se părea o idee genială.

Închise ochii și oftă adânc înainte de a vârî în gură ultima bucată de pâine cu usturoi. Mâncase fără să-și ridice capul din farfurie și, cinci minute după ce i se servise mâncarea, farfuria era goală. Se șterse la gură cu șervețelul și se lăsă pe spate, uitându-se în jurul ei. Când chelnerul o întrebă dacă dorea cafea, ea îi răspunse cu un zâmbet de acceptare și adăugă că, pe lângă cafea, dorea și un calvados. Nu mai băuse calvados de șapte ani și ăsta era unul dintre numeroasele lucruri pe care le evitase din ziua în care Robert ieșise din viața lor comună. Îi arătă degetul pe sub masă fostului său bărbat și îșI muie buzele în băutura tare. Viața era totuși minunată.

Nu-i acordase niciun gând de când sosise pe insulă și, aproape că uitase de seara de la Sturehof, când văzuse o figură... nu, două figuri cunoscute. Ce naiba făceau acolo? Rebecka voise să se ascundă și, pentru că nu purta o pălărie mare pe care să și-o tragă peste față, se aplecase sub masă și se prefăcuse că își înnoadă șiretul de la pantof, în timp ce perechea care râdea trecu pe lângă ea. Rămase în acea poziție până când spatele începu s-o doară și atunci se ridică încet, întorcându-și capul spre dreapta, pentru a vedea unde erau. Dar cei doi ajunseseră atât de departe, încât tot ce putu zări era brațul femeii petrecut după al lui.

Rebecka respiră uşurată. Era, probabil, nevasta lui şi, dintr-odată, complimentele lui despre cât de dulce era ea deveniră penibile. „Colin Firth, du-te dracului", se gândi ea când dădu pe gât restul de calvados.

Din punct de vedere al învăţării limbii, nu era bine că elevii vorbeau unii cu alţii alte limbi decât spaniola, dar lor nu părea să le pese de asta. Şi nici Rebeckăi. Suedeza Maria era pensionară şi se mutase pe insulă împreună cu soţul ei la începutul verii.

– Se întâmplă să-mi fie dor de casă, dar climatul de aici e mai important decât toate lucrurile care funcţionează mai bine în Suedia, spuse ea. Şi acum, când casa e în sfârşit gata, nu am de ce să mă plâng.

– Aţi construit o casă nouă? întrebă Rebecka.

– Nu. Am renovat una veche şi am instalat un sistem de irigaţie şi aer condiţionat. Nu înţeleg cum oamenii pot trăi fără aer răcoros când afară sunt treizeci de grade. Bărbatul meu a protestat până în ultima clipă, spunând că de asta suntem aici. Pentru căldură, adică. Maria zâmbi. I-am spus că dacă vrea să-şi petreacă toată viaţa de pensionar pe terenul de golf, e treaba lui. Eu am nevoie să mă răcoresc ca să rezist căldurii.

– Iartă-mă că sunt curioasă, dar şi eu sunt pe cale să-mi aranjez casa de aici, spuse Rebecka.

– Ah, minunat, povesteşte-mi puţin.

– Ce faci după şcoală?

– Nimic special.

– Pot să te invit la mine la un pahar de vin? Mor de nerăbdare să arăt cuiva planurile.

După ce exersară frazele spaniole de politeţe încă două ore, făcură o plimbare până la locuinţa Rebeckăi şi, în timp

ce Maria admira apartamentul, Rebecka puse totul pe masa din sufragerie.

– Bucătăria asta e superbă. Ai mobilat-o singură? strigă Maria.

– Nu, așa am găsit-o când am închiriat apartamentul.

Rebecka minți, dar găsi asta necesar pentru moment. Ajungea dacă Maria știa că ea moștenise casa.

Întră în bucătărie după noua sa prietenă și scoase dintr-un dulap două pahare.

– Roșu sau alb?

După ce închinară în cinstea limbii spaniole, Rebecka îi arătă planurile și îi povesti ce intenționa să facă. Maria o ascultă tăcută.

– Adam Eriksson, ai spus?

– Da, dar eu îl numesc Satan Eriksson, pentru că nu-mi răspunde la mailuri.

Rebecka zâmbi strâmb.

– Îl cunosc. Foarte priceput. Lucrează pentru o cunoștință de-a noastră chiar acum. Sylvia. Soțul ei e de mulți ani în cărucior. Un bărbat tânăr. Și-a fracturat coloana cervicală. O poveste îngrozitoare. În orice caz, au trebuit să modifice casa pentru el și l-au angajat pe Adam.

Rebecka simți un val de jenă. Arhitectul se ocupa de cineva asupra căruia se abătuse o mare nenorocire, iar ea se bosumflase că nu-i răspunsese la mesaje.

– Da, atunci înseamnă că nu are timp de mine. Ca să mă ajute, trebuie să vină aici și să stea un timp, așa că presupun că trebuie să-mi aștept rândul.

– Dar el e aici. Sylvia și Tom locuiesc în Mallorca, răspunse Maria râzând. O să vezi că îți va răspunde în curând.

24

Susanne știa că era proprietara celui mai bun hotel din Londra. Nu exista nicio îndoială. Dar, dacă era omul potrivit la locul potrivit, se putea discuta. De aceea se pregătea să-l întâlnească pe Charles, bărbatul însărcinat s-o ajute și, spera ea, îngerul salvator. Se gândea să se căsătorească chiar cu el, dacă era necesar, numai s-o ajute.

Dar asta se dovedise a nu fi necesar, deoarece Charles era logodit cu Jens, un norvegian pe care îl întâlnise în Myconos cu zece ani în urmă.

În ce privea proiectul hotelului lui Susanne, Charles avea o înțelegere cu firma de avocați Andréasson, conform căreia el trebuia s-o ajute timp de un an și o asigurase că putea fi liniștită. Nu avea s-o părăsească decât dacă i-o cerea ea.

– Numai dacă voi avea câteva ore și pentru Jens, voi fi mulțumit.

Îi făcu cu ochiul și zâmbi vesel.

– Nu ai idee câtă bucurie îmi faci, răspunse Susanne care, de ușurare, începuse să transpire atât de tare, încât se simți nevoită să-și scoată sacoul.

Avea pe dedesubt o bluză în care nu s-ar fi arătat niciodată în fața unei noi cunoștințe, dar, deoarece bărbatul acesta era homosexual, era cu siguranța total neinteresat de decolteul ei.

– Ai văzut hotelul? continuă ea.

– Nu, nu pe dinăuntru. Dar știu, bineînțeles, unde e. Fercheșul englez își țuguie buzele încântat. Așezarea. Nu spun decât atât: așezarea. Dacă și interiorul e așa cum sper, ai în mână o bijuterie. Sunt, desigur, foarte curios să aflu cum ai gândit totul.

– Gândit? Dar chiar despre asta e vorba. Nu știu cum să gândesc. Hotelul e fantastic, Charles. Treizeci de camere,

zece dintre ele mici apartamente. Toate individuale, niciuna nu seamănă cu cealaltă. Un foaier mare, un mic bar şi o sală de restaurant. Arhitectul a făcut o treabă excelentă, trebuie să recunosc şi am văzut tot felul de hoteluri la viaţa mea.

– Iartă-mi curiozitatea. Cum se face că ai cumpărat un hotel, dacă nu ştii ce să faci cu el?

– L-am moştenit. Cu tine inclus. Mai mult decât atât nu am permisiunea să spun, din păcate.

Îl privi pentru a vedea cum reacţionează, dar el păru mulţumit de răspuns.

– Atunci înţeleg de ce te simţi nesigură. Dacă vrei, pot să-ţi povestesc mai mult despre trecutul meu în branşă, ca să te linişteşti.

În timp ce Susanne se delecta cu mâncarea, îngerul îi povesti despre cariera sa, care fusese construită cu foarte multă seriozitate şi ambiţie. Uneori îl întrerupea cu câte o întrebare, dar cel mai mult stătea tăcută şi îl asculta. N-ar fi putut niciodată să înveţe într-un an tot ce ştia el. Charles înţelese asta şi îi spuse că nici nu era necesar. Ceea ce trebuia să înveţe era să vadă activitatea din interior şi, de aceea, îi propuse o perioadă de practică la Hyatt Regency, hotelul unuia dintre clienţii săi.

– E unul dintre numeroasele hoteluri dintr-un lanţ enorm, dar cred că ai putea învăţa mult din profesionalismul lor.

Ea luă şervetul de pe genunchi şi se şterse repede la gură.

– Când pot să încep?

De îndată ce îl întâlni pe Michael Clarc, înţelese că era în pericol. „Drace", înjură ea pentru sine. „Drace, drace, drace!"

– Bine ai venit la Hyatt.

El îi întinse mâna, iar ea i-o strânse cu multă reținere. Uscată. Caldă. Puternică. Mare, foarte mare, apucă ea să noteze înainte de a și-o retrage pe a ei.

– Mulțumesc. Sper să pot petrece un timp aici.

– Cafea? Nu aşteptă răspunsul ei, ci turnă două cești. Lapte? Deci, doamnă Svensson, ați cumpărat un hotel? continuă el.

– Spune-mi Susanne. Și da, am un mic hotel, pe care nu l-am cumpărat. L-am moștenit și nu știu nimic despre acest domeniu, în timp ce tu ești, probabil, cel mai bun dintre cei mai buni. Am nevoie de tot ajutorul pe care îl pot primi.

Susanne realiza că vocea îi suna uşor distantă.

– Crezi că mă poți ajuta? adăugă ea cu ceva mai multă căldură şi cu un zâmbet cald.

– Cu siguranță. Cât timp avem?

Ea observă că ochii lui erau de culoare verde-închis şi nu căprui, cum crezuse inițial. Dacă privirea îi era fierbinte sau neutră, era greu de spus. Se hotărî pentru neutră.

– Aş dori să petrec cât mai mult timp posibil aici. Săptămâna viitoare încep un curs intensiv de management hotelier care ține până la Crăciun, dar am unele după-amiezi libere și atunci pot veni aici, dacă nu ai nimic împotrivă. Acesta e un hotel mare, iar al meu e mic, dar am nevoie de o imagine precisă despre cum se gestionează lucrurile, în general, într-un hotel. Totul – de la curățenia în camere până la sistemul de comenzi.

– Bine. Se potrivește și cu planul meu. Ce-ai spune dacă ai petrece săptămâna viitoare la departamentul administrativ?

El tăcu și privirea îi coborî către picioarele Rebeckăi. Ea regretă că nu se îmbrăcase în pantaloni Nu-i plăcea că ceea ce avea mai de preț îi era analizat în felul acesta.

– Ar fi bine să-ți iei ceva mai comod în picioare. Privirea lui se opri o clipă la pantofii ei înainte de a se întoarce

și de a i se înfige din nou în ochi. Sunt convins că doamna Smith te va sfătui ce fel de încălțări ar trebui să porți aici.

Susanne fu atât de uimită, încât izbucni în râs. Dezinteresul lui total pentru picioarele ei lungi era exact ce îi trebuia pentru a înțelege că atracția era unilaterală și că vibrațiile pe care le simțise nu erau decât o dovadă a vieții sale sexuale deficitare, nimic altceva.

– Doamnă Smith, aceasta este doamna Svensson care te va urma peste tot timp de o săptămână. Știți unde să mă găsiți dacă aveți nevoie de mine.

Michael se înclină ușor și părăsi biroul șefei de la administrativ.

– Spune-mi Sandra. Bine ai venit. Am auzit că vom primi un practicant.

Zâmbetul îi era sincer și Susanne se relaxă pentru prima dată de când venise acolo, cu o oră în urmă.

– Vrei o ceașcă sănătoasă de ceai înainte de a începe să-ți vorbesc despre ceea ce fac eu aici?

Trei ore mai târziu, Susanne întâlnise peste douăzeci de persoane. Departamentul de care răspundea Sandra era unul dintre cele mai mari din hotel și, în timp ce își ajuta subordonații, reuși să-i facă lui Susanne o imagine despre munca ei. În responsabilitățile ei erau incluse, în afară de curățenie, servirea micului dejun, decorarea spațiilor comune, stabilirea orarului de muncă al angajaților, angajările de personal și verificarea balanței bugetare. În plus, făcea parte din comitetul de conducere al hotelului.

– Cum reușești să le faci pe toate? întrebă Susanne.

– Am cinci subalterne care îmi raportează și care iau parte la activitatea zilnică. Acum munca mea se desfășoară numai în birou. Din păcate, trebuie să spun, pentru că îmi place să-i întâlnesc pe oaspeții noștri și, dacă vrei să crezi

sau nu, să fac curățenie în camere. Zâmbi. E bine s-o iei de jos. Eu am început ca femeie de serviciu când aveam optsprezece ani, în același timp cu Michael.

– Ş el ce făcea la început?

– Spăla vase, cred. În orice caz, lucra în restaurant înainte ca eu să avansez la recepție și apoi la personal. Nu există nici măcar un centimetru în hotelul ăsta pe care să nu-l cunosc.

– Se întâmplă des ca oamenii care lucrează aici să avanseze? Credeam că toată lumea trebuie să meargă la școală ca să primească o slujbă în ziua de azi.

– Da, e din ce în ce mai obișnuit, dar recrutarea internă de personal pentru poziții de conducere se face în continuare în proporție destul de mare. În orice caz, la noi. Desigur, există multe motive pentru care ăsta e un avantaj. Dragostea pentru acest hotel e doar unul dintre ele. Suntem atât de legați unii de alții, încât ne întâlnim și în timpul liber.

După zâmbetul Sandrei, Susanne putu înțelege că administratorul și directorul hotelului aveau o relație specială și ultima fărâmă de atracție pentru Michael dispăru.

– Conform șefului, pantofii mei nu sunt potriviți pentru munca asta, dar m-am gândit să-mi cumpăr alții astăzi. Când pot începe curățenia?

25

Susanne și Rebecka aterizară pe aeroportul Orly din Paris la o oră una de cealaltă și, când cele trei prietene se reuniră în sala de sosiri, începură să strige mai tare decât dacă s-ar fi aflat la un concert de muzică rock.

– Nu-mi vine să cred că sunteți aici. Și nu-mi vine să cred că am comandat o *limousine* care stă afară și ne așteaptă.

Entuziasmul lui Maggan în legătură cu extravaganța pe care și-o permisese era atât de mare, încât vocea i se strânse.

În mașină își turnară primul pahar de șampanie și prietenele, care nu se văzuseră de mai multe săptămâni, râdeau și plângeau cu rândul. Cei douăzeci de kilometri până la apartamentul lui Maggan fură parcurși înainte ca ele să apuce să vorbească cu voce normală.

– Dar, Maggan, e un apartament minunat, spuse Susanne care își lăsase geanta în hol pentru a putea merge în recunoaștere.

– Nu-i așa? Nu știu pe cine a angajat Sonja ca să-l facă să mi se potrivească atât de bine, dar mă regăsesc perfect în atmosfera lui.

– Așa e și cu casa mea. E ca făcută pentru mine. Trebuie să fi plănuit totul timp de mai mulți ani, pentru că nu-mi pot imagina că avea un hotel, apartamentul ăsta sau o casă în Mallorca.

– Cine știe? Nu știam nici măcar că era proprietara casei în care locuia în Suedia. Rebecka, unde ești?

Maggan era în bucătărie pentru a aduce una din cele cinci sticle de șampanie pe care le pusese la rece.

– Aici, în camera de zi. Mă uit la harta Parisului. Când Susanne și Maggan intrară în cameră, ea le arătă unul din marcaje. Aș vrea să merg aici.

Degetul ei arătător poposi pe restaurantul pe care Sonja îl indicase în mod special.

– De ce e atât de important? întrebă Susanne.

– Nu știu, răspunse Maggan. Sonjei îi plăcea mâncarea bună. Cred că ea a vrut să încerc bucătăria franceză.

Maggan era ea însăși o bucătăreasă desăvârșită și nu o dată Sonja se refugiase în bucătăria din Farsta și gustase din toate bunătățile pe care le gătea ea. Nu îndrăznise niciodată să gătească specialități franțuzești. Dar dacă îți plăcea mâncarea tradițională suedeză, te aflai la ea în locul potrivit.

– Și aici. Din toate buticurile și magazinele universale pe care le-a marcat, câte ai vizitat?

Rebecka continuă să studieze harta și spuse că dacă se gândea la scăderea în greutate a lui Maggan, n-ar fi fost o idee rea să-și cumpere haine noi.

– Niciunul.

Hainele atârnau pe ea, da nu se gândise să cheltuiască nimic din cele cinci sute de mii de coroane pe care le primise. Deocamdată îi ajungea pensia, cu atât mai mult cu cât nu mai avea de plătit ratele la casa din Suedia după ce Andréasson le preluase.

Susanne studie corpul mai suplu al lui Maggan și o prinse de cureaua care îi ținea pantalonii.

– Sinceră să fiu, trebuie să spun că ți-ar sta bine cu haine care să ți se potrivească.

– La asta mă gândeam și eu, spuse Rebecka.

Maggan pufni în râs.

– Astea sunt foarte bune, dacă mă gândesc că, de câte ori am slăbit, n-am reușit niciodată să-mi mențin greutatea. Suntem la Paris, la naiba. Știți câte bunătăți sunt aici de mâncat?

Își dădu ochii peste cap.

– Ești aici de mult și nu te-ai îngrășat nici măcar cu un kilogram. Astea sunt numai motive să nu cheltuiești bani. Îmi pare rău, dar nu merge. Îi putem cheltui pe ai mei. Tot ce e al meu e și al tău și n-am nicio problemă să risipesc o parte din ei. Și eu am nevoie de ceva nou și mă gândesc să

deschid larg portofelul mâine. Cât de departe suntem de Champs-Élysées?

Susanne se apropie de hartă.

– Se poate merge și pe jos, constată ea. Dar luăm un taxi. Picioarelor tale le va ajunge doar să intre și să iasă din toate buticurile.

Zâmbi satisfăcută. Să preia comanda era una din preferințele sale și nimeni nu îndrăznea să o contrazică atunci când se afla în această stare de spirit.

– Putem hotărî asta mâine? Acum vreau să beau șampanie și să aud tot despre Mallorca și Londra. Maggan lăsă dopul să pocnească și le umplu paharele. Noroc. Sunt atât de bucuroasă să vă văd.

Rebecka se simți imediat ca acasă în dormitorul pe care îl primi, dar nu putea spune cu precizie ce anume i se părea cunoscut. Dădu la o parte cuvertura grea și o puse pe scăunelul tapițat cu pânză de lângă pat. Seara în tovărășia prietenelor fusese minunată și, cu toată șampania băută, nu se simțea decât ușor amețită. Își scoase hainele și își puse pijamaua. Apoi se vârî sub plapumă, potrivi pernele și luă caietul în care își nota tot ce plănuia să facă.

Ultima dată scrisese despre întâlnirea cu arhitectul din ziua următoare întoarcerii de la Paris. El îi propusese printr-un mail să se întâlnească în apartamentul ei. Ea acceptase deoarece acolo avea tot materialul pe care voia să i-l arate. Deoarece el se afla în Mallorca, Rebecka credea că el văzuse deja casa, poate chiar avea un plan despre ce trebuia făcut. Pe de altă parte, poate că fusese ocupat cu cealaltă pereche. Căscă și puse blocnotesul jos. În timp ce prietenele ei aveau să-și cumpăre haine, ea avea să viziteze magazine de decorațiuni interioare. Băgă mâna sub pernă și adormi.

De partea cealaltă a peretelui, Susanne stătea culcată, cu mâinile pe deasupra plăpumii, şi privea în tavan. Creierul nu voia să se relaxeze, în timp ce corpul spunea că asta ar fi necesar. Să roboteşti o săptămână la Hyatt nu era mai rău decât să stai într-o cabină la zece mii de metri înălţime. Totuşi, era epuizată atât fizic, cât şi psihic, într-un fel cu care nu era obişnuită. Ar fi trebuit să facă precum Rebecka şi să scrie tot ce avea nevoie să ţină minte. Credincioasă obişnuinţei, adunase în cap toate informaţiile, şi acum trebuia, poate, să-şi cureţe creierul pentru a se relaxa.

Îi împărtăşise lui Charles multe dintre impresiile şi trăirile ei, iar el îi răspunsese la multe dintre întrebări. Trebuia să transpună managementul unui mare hotel la nivelul unuia mult mai mic şi n-ar fi putut face asta fără ajutorul lui Charles. De fapt, ar fi dorit să-şi pună capul pe umărul lui şi să-l roage să preia totul, dar nu era stilul ei. Reflectase mult asupra alternativei de a vinde hotelul. Charles râsese şi o sfătuise să nu se pripească. Toate lucrurile aveau să se aşeze, la timpul lor. Nu înţelegea cum putea fi atât de liniştit.

Dădu plapuma la o parte şi se aşeză pe marginea patului. Numai dacă ar fi făcut rost de creion şi hârtie, ar fi adormit imediat.

26

– Probează asta.

Susanne îi întinse ceva bleumarin cu cordon.

– Glumeşti?

– Sigur că nu glumesc. Crede-mă, o să-ţi vină perfect. Fugi la cabina de probă.

Maggan făcu așa cum îi spusese prietena sa mai mult pentru a o convinge că nu avea dreptate. Până acum, fusese nevoită să cumpere două perechi de pantaloni și trei bluze, toate însoțite de proteste, chiar dacă trebuia să admită că îi veneau bine. O rochie era totuși altceva. Nu mai avusese o rochie de când era foarte tânără.

În timp ce și-o trăgea pe ea, o pereche de cizme apărură de după draperie, purtate de o mână pe care o recunoscu a fi a lui Susanne.

– Poftim. Cu picioarele tale, tocurile nu sunt indicate, dar astea sunt delicioase, o auzi spunând.

Le luă fără să spună un cuvânt. Cizmele erau frumoase, dar deloc stilul ei. Totuși, îi făcu lui Susanne pe plac. Era modul cel mai rapid de a o face să tacă din gură.

În timp ce Maggan proba hainele, Susanne se îndreptă către Rebecka, care stătea și admira o masă plasată în mijlocul buticului.

– Ai nevoie și tu de câteva sfaturi?

Rebecka zâmbi.

– Da, mulțumesc. Nu-i așa că e elegantă?

Susanne făcu un pas în spate și privi ceea ce ei i se păru o masă obișnuită cu patru picioare.

– Îmi retrag oferta de a-ți da sfaturi. Mobilierul nu e partea mea cea mai tare. Dă-mi o cameră întreagă și îți voi spune ce cred despre ea, dar numai o masă...

Rebecka începu să râdă. Când Susanne trebuise să-și aranjeze apartamentul din Stockholm, o rugase pe Rebecka s-o ajute din chiar acest motiv. Știa ce atmosferă trebuia să-i dea apartamentului, dar nu era capabilă să culeagă și să adune laolaltă părțile care s-o creeze.

– Mă gândesc la lucrurile pe care să le pun în sufrageria casei, explică ea. Masa asta neagră ar fi perfectă dacă aș găsi scaune potrivite.

– Hei, o auziră pe Maggan strigând. Va uitați sau nu?

Amândouă se întoarseră.

– Am știut, izbucni Susanne bătând din palme.

– Dar, Doamne, ce frumoasă ești, spuse Rebecka sincer impresionată.

– Terminați. Chiar?

– Chiar. Uită-te în oglindă și vezi singură.

– M-am uitat, dar nu mă recunosc. Și n-am nicio idee dacă e frumos sau nu.

– Ești atât de elegantă, Maggan. Rochia parcă ar fi cusută pentru tine.

Susanne dădu din cap.

– Ți-am spus, doar. E luată. Și cizmele. Acum ai nevoie de un mantou. Așteaptă.

Făcu o tură rapidă prin butic și, cu obișnuința în privire, găsi repede ce căuta.

– Uite. Un trenchcoat și un mantou de lână. Poftim.

La casă, Susanne refuză să asculte protestele lui Maggan când scoase propriul card și, parcă pentru a arăta cine hotărăște, aruncă în căruciorul cu haine și o pereche de mănuși de piele, care să compeleze echipamentul.

– Da, acum suntem gata, spuse ea mulțumită și flutură cele trei pungi.

– Mâncarea ar face bine să fie gustoasă, pentru că sunt îngrozitor de flămândă, spuse Rebecka când urcară în taxiul pe care îl chemase Alain.

Îl întrebaseră dacă cunoștea restaurantul pe care îl recomandase Sonja, dar el scuturase din cap. Nevasta lui gătea atât de bine, încât rareori se întâmpla să mănânce în oraș, explică el.

– Cred că e din cauză că muncește tot timpul, spuse Maggan care vedea că Alain era întotdeauna acolo.

– Franceza ta începe să fie tot mai corectă, spuse Susanne impresionată, în timp ce taxiul le ducea la adresa pe care o indicase Maggan.

– Ești îngăduitoare. Sunt complet pe dinafară.

Obiceiul lui Maggan de a se subaprecia era bine împământenit și ea remarcă singură cât de rău suna.

– Dar, mulțumesc. Exersez tot timpul, zâmbi ea.

– Bine, pentru că am nevoie de cunoștințele tale când voi comanda tot de pe meniu, spuse Rebecka, al cărei stomac începuse să emită semnale sonore de foame.

Drumul nu dură mai mult de cincisprezece minute și, după ce îi plătiră șoferului, deschiseră toate în același timp portierele mașinii și coborâră în stradă.

Restaurantul se numea La Sonja.

Se uitară unele la altele, izbucniră în râs și nu încetară decât atunci când se pomeniră în fața chelnerului-șef și văzură că deasupra biroului lui atârnau portretul Sonjei și al președintelui Mitterrand.

– Ce naiba e asta?

Susanne se uită în jur după cineva pe care să-l întrebe și, când chelnerul-șef își făcu apariția, se repezi la el și îi arătă fotografia.

– Cine sunt aceia? întrebă ea în engleză.

– Unul dintre proprietarii restaurantului, împreună cu președintele nostru, răspunse bărbatul liniștit într-o engleză impecabilă.

– Unul dintre proprietari?

Rebecka nu era sigură că auzise bine.

– Da, în orice caz, până de curând. Din păcate, Madame a decedat. Ați rezervat masă? Își scoase carnetul.

– Nu. Și iartă-ne întrebările, dar femeia asta a fost cea mai bună prietenă a noastră și habar n-am avut că era proprietara unui restaurant în Paris, spuse Rebecka.

– Oh, atunci aș vrea să vă urez bun venit. Din păcate, celălalt proprietar n-a venit încă. Dacă vreți, pot să-l sun și să îi spun că sunteți aici. Nu locuiește departe.

– Mulțumesc, nu-i nevoie... Sau? spuse Rebecka întorcându-se către prietenele sale.

Maggan era palidă și nu scosese niciun cuvânt de când intrase în restaurant. Acum scutura din cap în timp ce li se arăta drumul către o masă liberă.

– Acum înțeleg, spuse ea după ce se așezară.

– Ce? întrebă Susanne.

– La Paris trebuia să mă aștepte un secret pe care trebuia să-l descopăr când Sonja nu se mai putea ocupa...

– Tot nu înțeleg...

– Scria în scrisoarea pe care am luat-o din aeroport. Ăsta e secretul. O jumătate de restaurant.

Maggan era gata să izbucnească în plâns. Ce avea să facă cu încă o jumătate de restaurant? Nu era în stare nici măcar să se îngrijească de o cârciumă, cu atât mai puțin putea face asta din Farsta.

– Hm, s-ar putea să fie așa, spuse Rebecka.

– Dintre noi, tu ai primit cele mai puține însărcinări, așa că acum e rândul tău, spuse Susanne.

– Cele mai puține însărcinări? Însărcinarea mea e să scriu o carte, ai uitat? Dintr-odată asta pare o nimica toată.

– Mă întreb cine e celălalt proprietar. Dacă Sonja a investit într-un restaurant, trebuie s-o fi făcut împreună cu cineva pe care îl cunoștea bine.

Susanne nu era mirată. Surprizele curseseră de la moartea Sonjei și, dacă avea un hotel la Londra, putea la fel de bine să aibă și un restaurant la Paris. La Londra fusese totuși singura proprietară. Aici erau și alții amestecați.

– Poate că ar trebui totuși să-l rugăm pe chelner să-l sune?

– Nu, nu știm dacă Sonja ar fi vrut asta. E mai bine ca Maggan să ia legătura cu Andréasson înainte de a se prezenta ca proprietară, spuse Rebecka, la fel de rațională ca de obicei.

– Mulțumesc, Rebecka. Poate că nu e ce cred eu, ai dreptate. Maggan se simți ușurată. N-ar fi trebuit să speculăm asupra unui lucru care, poate, nu e adevărat.

– Dar, pe de altă parte, dacă nu ești doar tu proprietara unei jumătăți din restaurant, atunci înseamnă că suntem proprietare toate trei, spuse Rebecka și se repezi la mâncarea care tocmai le fusese adusă.

Bărbatul le privea pe cele trei femei din colțul său retras, dar privirea sa zăbovea cel mai des pe Maggan. Îi făcu semn chelnerului-şef să nu-i dezvăluie prezența.

27

Când interfonul sună, Rebecka era pe deplin pregătită pentru vizita arhitectului. Își deschisese chiar notesul la o pagină goală, pentru a-și nota tot ce avea să hotărască împreună cu el.

– Intră, spuse ea și apăsă pe buton.

El rămase la fel de perplex ca și ea. Se priviră fără să spună nimic. Colin Firth fu cel care deschise primul gura.

– Rebecka?

– Ce faci aici? întrebă ea confuză.

– Am o întâlnire cu tine, spuse el și zâmbi cu toată fața.

– Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar îl aştept pe arhitectul meu. N-am stabilit nicio întâlnire cu tine.

Ea stătea încă cu mâna pe clanță și se întreba dacă ar trebui să deschidă ușa din nou și să-l lase pe Colin să se întoarcă la blondina lui.

– Iartă-mă, ar fi trebuit să mă prezint. Mă cheamă Adam Eriksson și pe mine trebuia să mă întâlnești.

Rebecka, care avea darul de a-și păstra sângele rece în orice situație, se văzu nevoită să inspire adânc pentru a nu scoate un strigăt de surpriză. După mulți ani petrecuți în viața economică a Stockholmului, era pregătită să înfrunte tot felul de surprize și, pentru a-și păstra masca, își afișă zâmbetul profesional și îi ură bun venit.

– Așa deci... O adevărată surpriză, spuse ea. Pot să-ți ofer o ceașcă de cafea?

Avea nevoie să fie singură un moment pentru a se aduna.

– Mulțumesc, mi-ar pica bine.

Ochii lui o urmăreau tot timpul și privirea lui o hipnotiza aproape. Rebecka își înfipse unghiile în palmă și încercă să se concentreze.

Inima îi bătea atât de tare, încât trebui să se rezeme de chiuvetă pentru a nu se prăbuși. Desigur, nu putea lucra împreună cu bărbatul acela. Privirile pe care le schimbaseră la Sturehof cu doar câteva luni mai devreme fuseseră atât de intime, încât acum părea cu totul imposibil să stea unul lângă celălalt. Să lucreze împreună un timp atât de îndelungat precum cel care se prefigura era imposibil. Pe de altă parte, poate că el se uita așa la toate femeile. Îi spusese că era dulce, dar asta nu însemna nimic.

Scoase din dulap două cești și turnă laptele într-o cană în timp ce aștepta să fie gata cafeaua. Poate că el avea vreun coleg, mai puțin atractiv, pe care i-l putea recomanda în locul lui? Și el ar fi trebuit să înțeleagă că nu puteai colabora cu cineva cu care ai flirtat, oricât de nevinovat ar fi fost.

Gândurile îi zburau în toate părțile și nu observă când el intră în bucătărie.

– Pot să te ajut cu ceva?

Ea tresări și salvă în ultima secundă cana cu lapte care fusese gata să-i scape din mâini.

– Mulțumesc, dar mă descurc.

Puse totul pe o tavă pe care o duse în camera de zi. Se așeză într-un fotoliu, în fața lui Adam.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Despre ce?

– Despre această coincidență. Că ți-am făcut curte în trei ocazii și că acum trebuie să lucrăm împreună o perioadă.

– Nu mi-am dat seama că mi-ai făcut curte.

Rebecka zâmbi.

– Da, ți-am făcut. Pot să te asigur.

Zâmbetul lui dispăru și el o privi adânc în ochi. „Liniștește-te, Rebecka, liniștește-te", își spuse ea și, atunci când corpul o ascultă, putu să-și întoarcă privirea și să și-o țintească asupra ceștii de cafea.

– Sigur că devine problematic cu flirtul dacă trebuie să lucrăm împreună. Hai să hotărâm că această parte din relația noastră s-a sfârșit.

Îi zâmbi încurajator pentru a-l convinge că era o propunere bună.

– Deci tu spui că dacă eu sunt atras de tine, trebuie să fiu de la distanță?

Îi întoarse zâmbetul.

– Exact, spuse Rebecka.

– Ce crezi despre apartament?

El considerase probabil că era momentul să schimbe subiectul de discuție.

– E foarte frumos. Tu ce crezi, atât cât ai văzut?

– Am văzut tot. Eu ți l-am pregătit. Sunt în special mulțumit de dormitorul din dreapta.

Izbucni în râs când văzu că ea roșise.

– Iartă-mă, n-am putut să mă abțin.

– Povestește-mi mai bine cum ai obținut slujba asta.

Rebecka ascultă fascinată povestea lui Adam despre cum fusese însărcinat de firma Andréasson şi, spre marea ei surprindere, află că nu doar apartamentul ei fusese aranjat de el, ci și cel al lui Susanne și al lui Maggan. Lucrase timp de trei ani să le mobileze şi să le decoreze, după ce Andréasson îi făcuse o scurtă descriere a celor care aveau să locuiască în ele.

– Şi ce ți-a spus despre persoana care trebuia să locuiască aici? întrebă Rebecka arzând de curiozitate.

– O femeie foarte atractivă, peste cincizeci, are nevoie de provocări și de... o companie masculină plăcută.

Rosti ultimele cuvinte cu o strălucire în ochi.

– Şi acum spune-mi exact ce ți-a spus.

– Bine, atunci... Erai directoarea unei companii mari și aveai nevoie de un apartament în care să te relaxezi şi să te simți confortabil. Două camere pentru oaspeți și una de lucru. O baie cu o cadă mare. Fără mobile albe sau pereți albi. Și ceva despre o stare de letargie din care trebuia să fii trezită, dar nu mi-a explicat mai mult.

– Tipic Sonja, mormăi Rebecka.

– Sonja?

– Cea de la care am moștenit toate astea. Apartamentul și casa.

– Şi apartamentele din Paris şi Londra? Femeile acelea sunt surorile tale?

– Aproape. Nu pot să-ți spun decât că toate trei am moștenit apartamentele pe care se pare că le cunoști atât de bine.

– De la Sonja?

– Da, de la Sonja. O femeie care ne-a fost foarte apropiată.

– Pot să-ți dezvălui un secret?

– De fapt, nu, dar presupun că asta nu te va împiedica.

– Mi-a plăcut mult de femeia pentru care am aranjat apartamentul acesta.

28

Susanne dorea din tot sufletul să fi fost mai activă la lecțiile de matematică din școală, dar încă de atunci stătea și se gândea la locuri îndepărtate în care voia să se afle. Nu se dedicase niciodată calculelor matematice în afară de cazurile în care trebuise să socotească cursul valutar. Visase încă din tinerețe să conducă un hotel, dar în acea vreme nu avusese în fața ochilor decât recepția și cum să-i facă pe oaspeți să se simtă bine. Terminase o linie gimnazială de doi ani cu o medie modestă, lucru care însă nu spunea nimic despre inteligența ei, ci mai mult despre cât de mult – sau de puțin – îi plăcea să studieze.

Treizeci de ani mai târziu stătea din nou pe băncile școlii, de această dată cu mai multă ambiție, dar, așa cum i se părea, nu la fel de inteligentă. Bugete. Rapoarte. Câștig. Capital. Proporții financiare. Traducea în minte în același timp în care profesorul vorbea, dar nu avea prea mare importanță că găsea cuvântul suedez, care îi spunea la fel de puțin ca și cel englezesc. Susanne nu era obișnuită să se simtă incapabilă să înțeleagă ceva și nu-și amintea să se fi simțit așa vreodată. Știa că dacă nu va pune repede în practică ceea ce încerca să învețe acum, totul era în zadar.

– Charles, crezi că aș putea petrece o zi la Hyatt în compania unui finanțist, să văd cum se face în realitate?

– Da, cred că se poate. I-ai făcut o impresie bună lui Michael când ai fost la departamentul administrativ.

– Nu prea cred. Nu l-am întâlnit decât zece minute şi apoi nu l-am mai văzut deloc. Vrei să mă binedispui.

Zâmbi şi înghiţi o roşie de cocktail.

– Atunci ai impresionat pe altcineva, pentru că, din ce mi-a spus, ai avut mare succes.

Charles, care obişnuia să bea vin, comandă de această dată bere şi goli jumătate din pahar înainte de a o întreba ce credea despre Michael.

– Comestibil.

Charles şi Susanne se întâlniseră de atâtea ori, încât deveniseră destul de intimi, şi el aprecie descrierea pe care ea i-o făcuse directorului de hotel.

– Nu e tipul meu. Prea înalt şi prea masculin. Dar îmi închipui că femeile cad ca muştele. E ceva testosteron acolo, fără îndoială.

– Glumeşti? Omul mustește de hormoni. Totuși, n-am de gând să mă aşez la coadă. N-am nici timp, nici interes. Îmi place noua mea viață în celibat.

Susanne simțea cu adevărat așa. Cu cât avea mai puțin sex, cu atât mai puțin îi simțea lipsa. Viața sa sexuală rămăsese în Stockholm. La Londra nu avea niciun bărbat, și, chiar dacă stârnea aceeași atenție ca acasă, nu se prea sinchisea de asta. Era aici ca să deschidă un hotel, apoi avea să vadă dacă mai avea chef de sex sau dacă avea să trăiască restul vieții fără orgasme.

– Dacă spui...

Charles văzuse, bineînțeles, ce efect avusese Susanne asupra sexului opus și înțelegea. Cea care îi dădea însărcinările era o femeie teribil de atrăgătoare care, cu siguranță, nu accepta orice bărbat.

Îl surprindea că nu era măritată, dar când o întrebase, ea răspunsese că nu urmărise niciodată asta. Şi nici nu-şi

dorea copii, iar bărbații cu care avusese relații de-a lungul anilor nu fuseseră potriviți ca tați.

– Ce crezi, poți să-l suni sau să-l sun eu?

– Cred că ar fi bine să faci tu asta. Așa cum ți-am spus, nu a avut decât cuvinte de laudă pentru tine.

– Administratorul lui are, îl corectă Susanne.

Îi plăcea să lucreze din greu. După servirea micului dejun, acceptă să facă curățenie în încăperile şi toaletele din foaier. După ce făcuse curat în urma celor care vomau în avion, i se părea o nimica toată să se ocupe de ceea ce multora li se părea dezgustător. Administratorul zâmbise şi îi dăduse imediat această însărcinare. Susanne, căreia şefa sa ocazională îi era simpatică, întrebă dacă se putea întoarce în cazul în care nu avea să reușească cu propriul proiect de hotel.

Nereușita putea, cu siguranță, să devină un fapt, în cazul în care nu învăța temeinic administrație. Desigur, avea să angajeze pe cineva care se pricepea la economie, dar asta nu însemna că era absolvită de răspundere, în cazul în care voia să păstreze hotelul. Uneori se gândea să renunțe, lucru care nu se potrivea naturii ei, dar gândul era eliberator. Putea să vândă totul şi să se mute acasă, în Söder[1]. Era convinsă că o va putea lua cu ea şi pe Maggan, care tocmai primise de la Andréasson vestea că restaurantul era al ei.

Plânsese la telefon.

– Nu știu cum se conduce un restaurant. Cum a putut Sonja să fie atât de crudă şi să mi-l lase mie? Şi la Paris... Am copii şi nepoți acasă.

---

[1] Zonă centrală din Stockholm (prescurtare de la Södermalm) (n. tr.).

Susanne nu avea nicio familie la care să se gândească. Fratele său se descurca de minune fără ajutorul ei, dar înțelegea frustrarea lui Maggan. Nu era ușor să iei totul de la capăt la cincizeci de ani.

Maggan și Susanne căzuseră de acord că Sonja trebuie să fi fost tulburată psihic și își promiseseră reciproc să accepte dacă una dintre ele ar fi ales să renunțe. Uitaseră că cea de-a treia prietenă a lor făcuse parte din conducerea unui mare concern şi, când Susanne își aduse aminte de asta, sună în Mallorca.

– Criză și catastrofă. Maggan e proprietară de restaurant și are nevoie de ajutor.

Susanne îi dădea prioritate prietenei sale deoarece ea nu avea același sprijin de care se bucura ea însăși şi ştia că felul calm de a fi al Rebeckăi era lucrul de care avea nevoie Maggan.

– Ah, o voi suna imediat. Dar mai întâi vreau să aud totul despre Londra.

29

După încă o zi de administrare de hotel din care nu înțelesese mare lucru, Susanne sună la Hyatt ca să vorbească cu Michael.

– Da, sigur că te pot ajuta. Ce faci acum, ne-am putea vedea? Mâine zbor către New York şi voi lipsi câteva zile.

O oră mai târziu, Susanne intra pe ușă, scoțându-și capa. Pe dedesubt avea un costum negru. Renunțase la fustele lungi şi strâmte, până la genunchi, pe care le purta de obicei, pentru că mulți bărbați manifestaseră interes

pentru picioarele ei și totul mersese atât de departe, încât începuse să se simtă inconfortabil. Altfel, privirile nu o deranjau. Era obișnuită cu ele și nu le mai băga în seamă. Nu se bucura, nu se supăra. Mai degrabă îi confirmau teoria că bărbații erau lipsiți de rafinament. Prea lipsiți de rafinament.

Tocurile înalte bocăneau pe pardoseala de marmură. Vremea era frumoasă la Londra și ploile obișnuite de toamnă nu erau mai dese decât în Stockholm. Până una-alta, pantofii ei funcționau cât se putea de bine și nu s-ar fi gândit niciodată să-și pună cizme de cauciuc, cu care mai nou era încălțată atât de multă lume. Pentru ea, tocurile înalte erau la fel de comode ca o pereche de papuci de casă.

– Intră. Vrei o ceașcă de ceai?

Bărbatul înalt și brunet îi zâmbi și îi făcu semn să stea pe canapea după ce ea acceptă.

– Te rog, așază-te.

Ridică receptorul telefonului și comandă ceai și fursecuri.

– Mănânci, sper...

Susanne izbucni în râs.

– De ce n-aș mânca?

– Ştiu eu? Cu femeile nu ştii niciodată... Uneori par să aibă idei ciudate în legătură cu lucrurile plăcute din viață...

– Pot să te asigur că asta nu se referă și la mine, replică Susanne.

Michael îi aruncă o privire care nu putea fi interpretată în niciun fel, dar nu zise nimic.

– Povestește-mi cum îți merge, spuse el, schimbând subiectul.

– Mulțumesc. Dacă accept situația, merge bine. Dar în clipa de față stau într-o bancă de școală și îmi folosesc capul mai mult decât corpul, ceea ce mă frustrează îngrozitor.

– Mulțumesc, Julie, îi spuse el asistentei care intrase cu tava cu cestile de ceai.

Susanne o salută prietenos.

– Nu-i așa că ne-am întâlnit când am făcut practică aici zilele trecute? întrebă ea și Julie dădu afirmativ din cap.

– Susanne, nu-i așa? zâmbi ea și îi întinse mâna. Mă bucur că ne întâlnim din nou. Pe mine mă cheamă Julie.

Asistenta părăsi camera și Michael o privi pe Susanne.

– Asta îmi place la tine.

– Ce?

– Că vezi oamenii și ești sincer politicoasă. Toată lumea te-a simpatizat când ai lucrat aici, și asta e o notă bună pentru tine.

Ea mușcă dintr-un fursec în același timp în care duse ceașca de ceai către gură.

– Mulțumesc. Îmi plac oamenii.

Lui Susanne nu-i plăcea deloc ceaiul, de fapt, dar se hotărî să-i mai dea o șansă. Cu lapte și zahăr avea un gust mai bun. Amestecă în ceașcă, în speranța că zahărul avea să se topească mai repede. De fapt, era jenată. Complimentele despre înfățișarea sa erau un lucru. Dar cu totul altceva era să audă că „luase o notă bună" cu felul său de a se purta cu cei din jur.

– Se vede.

– Ce bine.

– Rămăsesem la creierul tău suprasolicitat. Michael se lăsă pe spate în fotoliu cu un zâmbet provocator pe buze. Spune-mi cum pot să te ajut să scapi de chin.

„Dacă ai ști...", se gândi Susanne, care știa exact ce ar fi putut-o ajuta, când îi studie mâinile și degetul arătător care mângâia marginea cestii.

– Am nevoie de un context. În clipa asta sunt bombardată cu informații pe care, sinceră să fiu, nu le prea înțeleg.

– Resurse și consum?

– Cam așa... dar cu încă o sută de cuvinte...

Susanne oftă.

– Dar, de fapt, nu e mai greu decât atât. Resurse și cheltuieli. Dacă ai control asupra acestor două lucruri, ești acasă. Dacă apoi aceste două lucruri vor încărca o grămadă de conturi e important, dar nu cel mai important. Ceea ce scrie pe ultimul rând este dovada că lucrurile merg bine sau nu.

El puse ceașca pe masă, se ridică, se îndreptă către birou și se așeză în fața computerului.

– Vino să-ți arăt cum arată.

Ea veni în spatele lui pentru a putea vedea monitorul, dar înțelese mediat că nu vedea nimic fără ochelari și se scuză pentru a și-i aduce.

– Ah, vârsta asta, zâmbi el.

– Fii bucuros atât timp cât te descurci fără ei, îi zâmbi și ea și se așeză din nou în spatele lui.

Când i se aplecă peste umăr, simți un ușor miros de aftershave și se hotărî să nu respire pe nas. Trebuia să se concentreze pe monitor.

– Cred că ar fi bine s-o printez. Din păcate n-o poți lua cu tine, dar putem trece împreună prin diversele secțiuni. Să sperăm că voi reuși să te fac să înțelegi puțin înainte de a te trimite mai departe la departamentul economic.

El apăsă pe print și, un minut mai târziu, avea documentul în mână.

Se așezară împreună pe sofa și Susanne înțelese în sfârșit puțin din terminologia cu care fusese alimentată în ultimul timp. Stăteau aproape unul de celălalt și numai după două ore Susanne își îndreptă spatele și se relaxă.

– Ești un geniu, spuse ea. În două ore ai reușit să mă faci să înțeleg ceea ce profesorii de la școală n-au reușit în două săptămâni.

Bucuria îi lucea în ochi şi, dacă ar fi văzut reacţia lui Michael, nu s-ar fi aruncat peste el şi n-ar fi plasat un sărut pe obrazul lui.

– Oh, iartă-mă.

Gestul fusese spontan şi numai când îi simţi cu buzele obrazul puţin aspru, Susanne înţelese ce făcuse.

– Săruţi întotdeauna bărbaţii străini?

– Da, dacă sunt suficient de inteligenţi. Zâmbi jenată.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă nu l-ai săruta pe şeful de la departamentul economic. E foarte inteligent, dar nu sunt sigur că inima lui e suficient de sănătoasă ca să reziste la aşa ceva.

El se ridică şi îşi scoase haina.

– Vezi ce-ai făcut? Am transpirat tot.

30

Asigurarea pe care i-o dăduse Andreasson că nu avea nevoie să fie decât un partener pasiv o liniştise pe Maggan numai parţial. Nu înţelegea cum va putea supravieţui vizitei la fiica sa în Östersund fără a-i povesti despre tot ce se întâmpla la Paris.

Încă nu-l întâlnise pe cel cu care împărţea restaurantul, un monsieur Perrot, dar spera că el se va afla acolo în acea seară. Conform lui Andréasson, era informat că proprietatea va fi preluată de moştenitoarea Sonjei şi, până atunci, primise însărcinarea să conducă restaurantul singur.

Avocatul nu ştia prea multe despre el, decât că era „un om de nădejde", ceea ce însemna că se ocupa de afacerile sale. Cum se cunoscuseră Sonja şi Perrot Andréasson nu ştia, dar era convins că se cunoşteau de mult. Cumpăraseră

restaurantul încă din 1985 şi, chiar dacă Sonja avea jumătate din el, nu se amestecase niciodată în administrarea lui. Dar Andréasson ştia că ea îl vizita de fiecare dată când era la Paris, lucru care se întâmpla mult mai des decât ştiau prietenele sale. Maggan voia să ştie dacă Sonja şi acel Perrot avuseseră vreo legătură amoroasă, dar avocatul râsese şi răspunsese că nu i se încredinţaseră niciodată asemenea detalii.

Maggan îşi invită noua prietenă suedeză la La Sonja. Simţea că avea nevoie de puţin sprijin dacă avea să-şi întâlnească partenerul de afaceri şi, fără să-i dea amănunte, îi povesti Annei că moştenise jumătate de restaurant şi că asta venise ca o surpriză totală.

– Dar, ah, ce surpriză! Cunosc bine restaurantul. Am fost acolo de multe ori împreună cu soţul meu. Monsieur Perrot ai spus? Căută în memorie. Din păcate, nu te pot ajuta. Dar deodată chipul i se destinse. Care ai spus că e numele mic?

– N-am spus. Am uitat să întreb, recunoscu Maggan.

– Un anume Juan era mereu strigat acolo şi mă gândesc că ar putea fi el.

– Juan?

– Da, ţin minte numele pentru că m-am gândit că nu e franţuzesc.

– Nu mă prea pricep la nume, dar nu sună franţuzesc.

Zâmbi.

– Ţi-am zis că mâine mă duc la fiica mea?

– Da. De trei ori.

– Alex m-a sunat aseară să mă întrebe dacă nu cumva am uitat că îi plac cadourile.

Anna râse.

– Şi? Ce i-ai luat?

– O maşină. Formula 1. Suficient de mare pentru a avea nevoie de o valiză proprie. Şi o rochie de gravidă frumoasă

pentru fiica mea. Când prietenele mele au fost aici zilele trecute, am fost împreună la cumpărături.

– Iartă-mă, îi spuse ea bărbatului care stătea jos. Am locul de la fereastră.

El se ridică politicos și ieși pe culoar pentru a-i face loc. Ea se așeză și își puse centura de siguranță. Peste trei ore avea să fie în Stockholm și, o oră mai târziu, se va îmbarca în avionul de Östersund. Se gândise să rămână o noapte acasă, în Farsta, dar se temea că nu va mai fi în stare să se întoarcă la Paris dacă ar fi făcut-o. Rămăsese cu mantoul în mână și bărbatul, care încă stătea în picioare, se oferi să i-l pună sus la bagaje.

– Ce amabil, spuse ea.

– E așa de înghesuit aici, încât cel mai bine e să colaborezi, răspunse el.

– Așa ar trebui să gândească toți, spuse ea atunci când bărbatul se așeză.

El încercă să-și întindă picioarele lungi și oftă când înțelese că va avea scaunul din fața sa pe genunchi tot drumul până la Stockholm.

– Obișnuiesc să stau în dreptul ieșirii de urgență, dar de data asta locurile erau deja vândute.

Bărbatul care, în cele din urmă, se prezentă cu numele de Björn era plăcut și, pentru prima dată, Maggan se relaxă în timpul unei călătorii cu avionul. El îi spuse că venea des la Paris deoarece firma la care lucra își avea biroul central acolo.

– Dar tu, Maggan, ce faci în capitala franceză? Vacanță?

– Am fost la un curs de limbă de patru săptămâni. Acum știu toate formulele de politețe. Și să cer brânză și pâine la brutărie.

– Cele mai importante lucruri, zâmbi Björn.

– Da. Dragostea mea pentru brânză nu cunoaște limite, pur și simplu. Aș putea trăi numai pentru asta, mă tem.

El râse. Un râs puternic, sincer și molipsitor.

– Locuiești în Stockholm când nu mănânci brânză la Paris?

– Da, în Farsta. Dar acum mă duc la fiica mea, la Östersund. Am un nepoțel de cinci ani pe care nu l-am mai văzut de mai multe săptămâni. Sunt bolnavă de dor.

– Ai nepoți? Tu, care ești așa de tânără?

Părea sincer uimit.

– Sunt suficient de bătrână pentru a avea încă doi pe drum.

– Incredibil! Dar copiii mei trebuie să mai aștepte un pic. Au doar douăzeci de ani și sunt ocupați doar de ei înșiși.

– Obișnuiesc să aibă copii la vârsta asta, spuse Maggan, gândindu-se că la douăzeci de ani era de mult mamă.

Continuară să vorbească și, când trebuiră să-și pună din nou centurile de siguranță înainte de aterizare, Björn o întrebă dacă o putea întâlni din nou. Maggan rămase atât de uimită, încât nu fu în stare să răspundă. El puse din nou întrebarea.

– În Stockholm, săptămâna viitoare, poate?

– Mă întorc la Paris după ce îmi văd fiica.

– Aha, credeam că ai terminat cursul.

– Da, dar viața mea la Paris nu s-a încheiat.

Björn o privi.

– Enigmatica Maggan. Ce spui să ne revedem la Paris, atunci? Putem să împărțim o bucată de brânză, dacă vrei.

31

Rebecka conducea sigură de sine micul Ford, lăsând în urmă La Palma. Se înțeleseseră pentru ora două și nu era

îngrijorată că nu va ajunge la timp. Străbătuse drumul către casă de atâtea ori, încât îl știa cu ochii închiși.

La două fără un minut intră pe aleea cu pietriș și văzu că ajunsese prima. Închise portiera mașinii și începu să meargă cu pași repezi, înconjurând casa până la latura care dădea către mare. Nu avea nicio importanță de câte ori stătuse acolo. Priveliștea îi tăia respirația de fiecare dată. Un profund sentiment de liniște i se cuibărise în trup. Nici măcar gândul la orele care urmau și pe care avea să și le petreacă în compania lui Adam Colin Eriksson Firth nu aveau darul s-o neliniștească. Chiar dacă el, în ciuda înțelegerii pe care o făcuseră, nu se putea abține să-i facă curte.

Era uimită, nu mai puțin pentru că știa că era împreună cu cineva, dar niciunul dintre ei nu pomenise nimic despre asta. Ea respinsese însă orice încercare de a deveni mai apropiați. Adam o emoționa, dar nu voia să-i arate asta.

Gândul de a-l înlocui cu alt arhitect dispăruse de îndată ce începuseră să vorbească despre casă și când văzu că înțelesese exact ce voia de la el. Îl văzuse cum se entuziasmase și se gândi că nu avea să găsească nicăieri un colaborator mai potrivit. În plus, el știa unde să găsească toate materialele pe care ea și le dorea, sunase imediat firma de construcții și, de îndată ce ea avea nevoie să discute ceva, el răspundea la telefon. Era cu totul la dispoziția ei.

– *A penny for your thoughts?*[1]

Apăruse în spatele ei fără ca ea să-și dea seama.

Ea tresări.

– Iartă-mă, n-am vrut să te sperii.

---

[1] „Un bănuț pentru gândurile tale?" (lb. engleză în original) (n. tr.).

Pe buze îi apăru zâmbetul de star de cinema. O bătu ușor pe spate.

– Așa, intră acum. E timpul să începem lucrul.

Pentru că era sâmbătă și firma de construcții nu lucra, Adam și Rebecka vorbiră netulburați și Rebecka auzi cu claritate când el spuse că trebuiau să plece împreună la Barcelona.

– De ce?

– Pentru că trebuie să căutăm mobile. Să vezi și să pui mâna, să simți cam ce-ai dori. Trebuie să le comandăm destul de repede. Multe dintre ele au perioada de livrare îndelungată.

Nu părea să glumească și ea înțelese că profesionistul se întorsese.

– OK. Când plecăm?

– Eu pot oricând, dar mai întâi aș vrea să stabilesc niște termene cu furnizorii mei, ca să mă asigur că se vor ocupa de noi când ne întoarcem.

– Bine. Dacă tu faci asta, mă ocup eu de organizarea călătoriei.

– *Yes, boss.*

El se ridică și începu să meargă pe podeaua nouă de stejar din camera de zi, îndreptându-se spre peretele de sticlă. Trase ușile la o parte.

– Vino încoace, spuse el. După cum văd, există două locuri perfecte pentru a plasa piscina. Chiar lângă casă sau ceva mai departe.

Îndică locul favorit al Rebeckăi.

– Dacă pui piscina acolo, va arăta ca și cum ar fi una cu marea. Dar trebuie să străbați toată curtea pentru a ajunge acolo.

– Nu se poate face o punte de lemn până acolo?

– Ba da. Sau plăci de beton.

– Eu vreau covor de iarbă.

– Ştiu. Şi sistem de irigaţie încorporat. Şi reflectoare. Şi un compartiment cu umbră. Şi o masă mare.

– Sunt prea pretenţioasă?

– Nu, minunată. Dar nu am voie să spun asta, aşa că o ţin numai pentru mine. Zâmbi. Tu eşti de vină. A fost o întrebare cu adresă.

– Nu, n-a fost, tu o interpretezi aşa.

Rebecka se întoarse şi intră în casă.

– Ce spui, ai vrea să vii la Barcelona două zile?

Rebecka realizase că nu era în siguranţă în tovărăşia lui Adam şi se gândise că cea mai bună proteguitoare ar fi Susanne.

– Iubesc Barcelona. Când?

– Joi, săptămâna viitoare. Patru zile. Vei fi paravanul meu în timp ce caut mobile împreună cu arhitectul.

Susanne aflase istoria ciudată şi-şi dorea să-l cunoască pe bărbatul care o putuse zgudui atât de tare pe Rebecka. Dacă Susanne înţelesese bine, acest bărbat era ca un întreg depozit de chimicale. Şi cu prietenă. Cea mai periculoasă combinaţie posibilă.

– Perfect. Sigur că vin. În timp ce voi căutaţi mobile, eu pot studia câteva hoteluri. O să-l întreb pe Michael dacă poate să ne recomande un loc bun unde să stăm.

– Michael? Băiatul de la Hyatt?

– Da. L-am sărutat pe obraz ultima dată când ne-am întâlnit şi există riscul să nu mai vrea să mă vadă după gafa asta, dar mă gândesc că la telefon îmi va răspunde, spuse ea pufnind în râs.

Da, fusese o gafă, dar nu regreta nici cât negru sub unghie. Mai mult decât atât, nu avea să se apropie de el

niciodată, și de acum încolo trebuia să se poarte cu mai multă maturitate.

– Barcelona? Miramar, desigur. Hyatt nu are niciun hotel acolo, dar acest vechi castel e minunat.

– Ai fost acolo?

– De multe ori. Pleci singură?

– Nu, cu prietena mea și arhitectul ei. De ce întrebi?

El râse.

– Nu știu. Iartă-mă. Eram pur și simplu curios. Vrei să te ajut să rezervi camere? Îl cunosc pe director destul de bine.

– Ar fi extraordinar, dar nu de aceea te-am sunat.

– Voiai să vin cu voi?

Ea așteptă râsul, care nu veni.

– Nu, am vrut o idee de la un expert. Nu eu am vrut să rezerv la Miramar. Tu ai propus.

El zâmbi.

– Iei cina cu mine dacă vin?

Ce comentariu stupid! Michael lovi biroul cu piciorul și, când asta nu-i potoli bătăile repezi ale inimii, dădu cu pumnul în masă. Durerea i se răspândi în toată mâna. „Așa-mi trebuie", se gândi el, „Sunt un idiot." Susanne avea să-l ia drept un caraghios și nu-l va mai suna niciodată.

Ridică receptorul și sună la Miramar.

32

Dacă Adam fusese surprins de venirea lui Sussane la Barcelona nu se văzu în niciun fel. Rebecka observă cu bucurie că el se afla în cea mai bună dispoziție profesională a sa.

– Miramar, aşa deci.

– Datorită lui Susanne, care cunoaşte pe cineva, care cunoaşte pe cineva, spuse Rebecka.

– N-am locuit niciodată acolo, dar am urmărit trendul, pentru că decoraţiunile interioare sunt cel puţin interesante. Prea avangardiste pentru mine şi niciun pic intime, dar delicioase.

Ea zâmbi şi ochii îi străluciră. Fusese evident că el voise să adauge ceva, dar se abţinuse.

– E prima mea vizită la Barcelona. Am vrut de multe ori să mă duc acolo, dar n-a fost să fie, spuse Rebecka.

– Pentru că erai foarte ocupată cu vechea ta viaţă?

– Da, nu puteam să-mi iau liber într-o vineri pentru o călătorie de sfârşit de săptămână.

Se întrebă de ce puteau ceilalţi, dar nu şi ea.

Se întâmplase ca Robert să-i reproşeze că nu făceau niciodată ceva împreună, că, pentru ea, serviciul era prioritar, dar asta nu era adevărat. El era înainte de toate pe lista ei şi dorinţele lui îi conduceau viaţa. Lui i-ar fi plăcut să aibă ca soţie o femeie de succes, dar când ea devenise directoarea firmei, el nu mai putuse ţine pasul. Începuse să se plângă. Dacă nu era serviciul, era îmbrăcămintea sau prietenii ei. Rebecka încercase să se schimbe conform dorinţelor lui, dar serviciul era un subiect tabu.

Dar neglijase prietenia cu Susanne, Maggan şi Sonja şi, o bună bucată de vreme, nu se văzuseră deloc. Totuşi, ele o susţinuseră atunci când Robert o părăsise, toate cu un respect la fel de mare pentru hotărârea ei de a nu vorbi despre asta. O invitaseră acasă la ele, o antrenaseră în diverse activităţi şi, dacă vedeau că nu mânca sau că nu dormea, aveau grijă să aibă mâncare şi tranchilizante.

– O să-ți placă Susanne, spuse ea.

– Sunt convins, răspunse Adam. E una dintre prietenele tale cele mai bune. Și tu îmi placi.

Rebecka îl privi pentru a vedea dacă adoptase postura de cuceritor, dar nu era așa.

– Cât ai știut despre ea înainte de a-i aranja casa din Londra? întrebă ea curioasă.

– Nu mai mult decât am știut și despre tine. Dar am înțeles că voi trei sunteți foarte deosebite. Senzația mea este că Susanne e energică, că știe să își trăiască viața și că nu-i e teamă de nimic. Cam așa ceva.

– Nu ți-a spus nimeni că e orbitor de frumoasă?

El râse și o privi.

– E o informație inutilă pentru cineva care decorează un apartament, nu crezi?

Susanne stătea cu brațele întinse la intrarea în hotel.

– Ura! Sunteți aici! Stomacul meu n-ar fi suportat încă o ceașcă de cafea.

Rebecka se repezi și își îmbrățișă prietena.

– Ah, ce bine că ești aici!

– Și eu mă bucur că ești aici, spuse Adam și îi întinse mâna. Adam.

– Bună, Adam. Sunt încântată că, în sfârșit, ne întâlnim. Am auzit *atâtea lucruri* despre tine!

Lovitura discretă de picior pe care o primi de la Rebecka n-o împiedică câtuși de puțin să continue.

– Vino, spuse ea și îl luă pe Adam de braț. Trebuie să-mi povestești cum e Rebecka când face pe șefa în Mallorca.

– Trădătoareo, bombăni Rebecka furioasă când îi văzu dispărând pe ușa hotelului.

Când Susanne era în această dispoziție, putea mai mult să strice decât să ajute. Rebecka se temea că prietena ei îl

va bombarda pe Adam cu întrebări despre viața lui personală. O văzuse de mai multe ori pe Susanne depășind limite care pentru ea erau de la sine înțelese. Se grăbi să-i ajungă din urmă și să salveze ce mai era de salvat.

Îi găsi la recepție, unde Susanne preluase comanda.

– Nu, nu suntem invitații nimănui. Eu plătesc pentru toți trei. Poftim, spuse ea și îi întinse cardul recepționerului.

– Îmi pare rău, signora, dar camerele sunt plătite și nu pot face nimic.

Recepționerul le dădu trei carduri de acces.

– Lifturile sunt la stânga. La ultimul etaj.

În cameră, Susanne văzu de la intrare plicul pe care scria numele său și, încă înainte de a-l deschide, înțelese de la cine era.

Cel mai mic lucru pe care l-am putut face după ce am fost atât de nepoliticos. Vă doresc o ședere cât mai plăcută. Michael.

Fusese nepoliticos? Cel mult insinuant, dar nepoliticos? Dar era englez. Lui Suasanne îi era imposibil să creadă că un suedez ar vedea lucrurile în felul ăsta.

Dar era bine, însemna că nu avea să vină. Nu pentru că ar fi fost neliniștită din pricina asta, dar nu-l cunoștea suficient de bine petru a ști cum era, de fapt. Suprafața lustruită și nespus de atractivă putea ascunde un diavol care nu se arătase la primele întâlniri. În ce privea costul camerelor, asta era o problemă pe care se gândea s-o rezolve de îndată ce se întorcea la Londra.

Primise un apartament, și începu să se plimbe curioasă din camera de zi în dormitor. Din pat se vedea marea. Priveliștea portului și a Mării Mediterane îți tăia răsuflarea. Spre încântarea sa, găsi pe terasa din fața dormitorului o cadă și se hotărî pe loc să facă o baie înainte de cină.

Două camere mai încolo, Rebecka se instala. Își atârnă rochiile și își aranjă ordonat pantofii. Lasă desuurile în valiză și puse neseserul în baie. După ce termină, deschise și ea ușile dinspre mare, dar rămase în cameră. Se gândea să doarmă puțin. Siesta era cea mai plăcută invenție din lume și Rebecka o adoptase încă din prima zi în noua ei țară.

Nu se gândea să renunțe la acest obicei doar pentru că se afla într-un alt colț al ei, și, cinci minute mai târziu, dormea profund.

33

Susanne stătea culcată, cu ochii închiși, și visa la Michael. Dacă apărea, așa cum amenințase, era convinsă că avea s-o facă fără haine înainte ca ea să apuce măcar să spună „hola".

Fanteziile erau specialitatea lui Susanne. Obișnuia să le condimenteze cu străini și îi evita cu încăpățânare pe bărbații care, eventual, îi stârniseră curiozitatea. De ce îi permitea lui Michael să alunece în lumea fanteziilor ei nu știa. Chiar dacă el, în vis, era insuportabil de perfect, ea nu voia să se gândească la asta la viitoarea lor întâlnire. El era prea important pentru ea.

După un duș rece ca gheața, își turnă o băutură și scoase din dulap rochia serii. Spera să nu fie prea călduroasă. La Londra era toamnă și își pusese la păstrat îmbrăcămintea de vară. Dar aceasta avea, în orice caz, mânecă scurtă. Dacă o asorta cu pantofi negri, ar fi părut în doliu, dar avea să învioreze totul cu câteva șiraguri de mărgele.

Dădu pe gât ultima picătură din pahar și zâmbi pentru sine. Era cât se poate de clar cât de încântat era Adam de Rebecka. Simțise protestul din corpul lui când îl prinsese

de braț și îl luase de lângă ea, dar politețea îl obligase s-o urmeze. În ciuda temerilor Rebeckăi, Susanne nu avusese de gând să-i pună întrebări despre viața lui personală. Dar era interesată de ce avea de gând cu Rebecka. Susanne simțea compasiune pentru femeia care, eventual, era soția lui, și care nu știa că bărbatul său era profund îndrăgostit de noua lui șefă. Susanne se întreba cât de departe îndrăznea el să meargă în relația cu prietena ei.

Din ce aflase de la Rebecka, aceasta îi interzisese să-i mai facă curte, lucru pe care el nu-l respecta întotdeauna. Cum lua Rebecka acest lucru era greu de spus. Vorbea atât de rar despre simțămintele sale, dar era evident că acest bărbat nu o lăsa indiferentă. Rebecka nu era singura care observase asemănarea cu Colin Firth.

Indiferent de împrejurări, era reconfortant s-o vezi asaltată de cuceritori. Nu avea câtuși de puțin conștiința farmecului său și Susanne credea că un flirt vinovat i-ar face bine Rebeckăi.

Sonja ar fi considerat că Rebecka avea nevoie de o scuturătură bună, dar Susanne nu era la fel de sigură de asta. Teoria ei era că, dacă un bărbat ar fi trebuit să câștige din nou încrederea Rebeckăi, acest lucru trebuia să se petreacă încet și cu răbdare, nu pasional, așa cum propusese Sonja.

Rebecka se trezi după un somn scurt, dar profund și se simți neobișnuit de vioaie și pregătită pentru seara care urma. Era încă bronzată și rochia ei albastră se potrivea perfect. Cu spatele gol și partea din față sobră, îi stătea bine. Vedea asta singură. Se gândea să poarte la ea o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Plănuiseră să cineze în restaurantul hotelului și avea să stea mai mult jos.

Când fu gata, se roti de două ori în faţa oglinzii. Deloc rău pentru o femeie de cincizeci de ani, se gândea ea mulţumită, când cineva bătu la uşă.

– Dar, Dumnezeule, ce frumoasă eşti, izbucni Susanne. E cea pe care ai cumpărat-o la Yves, la Paris, nu-i aşa? Drace, o să-l dai gata pe bietul Adam.

– Termină! Intră. Rebecka zâmbi. Şi tu ai dormit?

– Deloc. M-am dedicat fanteziilor despre directorul meu englez de hotel. Era un amant inegalabil, pot să-ţi spun.

– Dar, Susanne... chicoti Rebecka.

– Nu-ţi voi da detalii, mai mult decât că ne-am iubit pe covor.

Susanne arătă către copia exactă din camera de zi a Rebeckăi.

– Mulţumesc, ajunge.

Ştia că Susanne glumea adesea pe seama pudibonderiei ei, dar nu se supăra. Aprecia francheţea, chiar dacă uneori o făcea să se jeneze.

– În altă ordine de idei. Vrei să fii atât de bună şi să nu faci nicio insinuare în seara asta?

– Dacă înţeleg bine, nu vrei să spun nimic despre ce bine ar fi dacă tu şi Adam... Începu să râdă când văzu privirea Rebeckăi. Glumesc. Promit să fiu un înger.

Ridică mâna în semn de jurământ.

– Susanne, vorbesc serios.

– Ştiu, draga mea. N-o să te fac să te jenezi. Poţi să fii liniştită.

În timp ce Susanne se aşeză pe sofa şi primi paharul de şampanie pe care Rebecka i-l oferi, îi povesti despre biletul pe care îl găsise în cameră.

– Ce-a vrut să spună?

– A glumit cu mine şi m-a întrebat dacă poate să ne invite la cină dacă ar veni aici şi dacă aş suna să-l chem.

– Încearcă să te seducă?

– Nu, deloc. E corectitudinea întruchipată. Și ridicol de atractiv. În asemenea măsură încât aproape că a trebuit să fac un mare efort ca să mă abțin. Dar foarte corect. Nici măcar o privire de câte ori l-am întâlnit. În plus, am sentimentul că are o relație cu administratorul hotelului. Poate că e numai sex, dar totuși. Nu e interesat. Obișnuiesc să simt lucrurile astea.

Susanne părea aproape dezamăgită. Ea se descurca fără mulți dintre admiratorii săi, pentru că nu simțea același lucru pentru ei, dar aici era, fără îndoială, invers.

– Sinceră să fiu, dacă ar fi apărut azi aici, nu știu dacă aș fi putut spune nu, recunoscu ea. Debordează de energie.

– Hai, trebuie să mergem, o întrerupse Rebecka și își îmbrățișă prietena. O să-mi țin gura. Și dacă englezul apare, scapi de mine câteva ore, pentru că...

Rebecka puse repede mâna la gura surâzătoare a lui Susanne.

– Taci.

34

Maggan nu era invidioasă pe prietenele care se aflau la Barcelona. Se simțise bine împreună cu familia în Östersund. Abdomenul lui Anneli se rotunjise, deși mai era până la naștere.

– Cred că e minunat că vrei să rămâi la Paris, mama. Dacă totul merge bine, vom veni să te vizităm acolo.

Anneli știa că Maggan, Susanne și Rebecka moșteniseră o parte din averea Sonjei, dar nu și că exista mai mult decât câte un apartament. Maggan se sfătuise cu Andréasson.

Îl întrebase dacă putea povesti ceva despre restaurant și află că, în privința asta, putea face așa cum dorea.

– Am avut întotdeauna sentimentul că tanti Sonja avea câteva secrete şi cred că tocmai acest aer de mister mă atrăgea la ea.

– Tu ai fost atrasă de toate prietenele mele, zâmbi Maggan.

– Da. Ce păcat că niciuna nu are copii. De ce nu a vrut, de exemplu, Rebecka să aibă copii? Doar ea și Robert au fost căsătoriți mulți ani.

– Nu știu. Dar cred că Robert nu a vrut, și Rebecka s-a conformat dorinței lui.

– Deci, crezi că ea ar fi vrut? Ce trist... A părăsit-o și a făcut un copil cu alta...

– Da, e trist. Rebecka nu vorbește prea mult despre asta, dar înainte de a se mărita, era de la sine înțeles că, odată, avea să devină mamă. După aceea, când o întrebam, primeam o privire întunecată în loc de răspuns.

Maggan își privi fiica.

– De aceea tu ai fost a tuturor. O mângâie pe obraz. Și sunt bucuroasă că ai avut parte de noi, toate.

După ce se jucase aproape continuu cu Alexander timp de o săptămână, se bucura acum să ia din nou în avionul care o ducea înapoi la Paris. Picioarele îi obosiseră și plănuia să se odihnească câteva zile după ce ajungea.

În timp ce mergea şchiopătând uşor între terminalul de zboruri interne şi cel de zboruri externe, se gândi o clipă să renunțe și să ia autobuzul către Farsta, dar își promisese să rămână la Paris până la Crăciun. Oarecum împotriva voinței sale, recunoscu că restaurantul, a cărui coproprietară era, o ispitea. Susanne făcuse practică într-un hotel. De ce n-ar fi putut și Maggan să facă același lucru într-un restaurant?

Şi apoi, era dorinţa Sonjei ca ea să scrie o carte. Simţea că avea o idee undeva, într-un colţ îndepărtat al creierului, dar, cu autoîncrederea ei deficitară, nu îndrăznea s-o elibereze.

„Există *ceva* la care să consideri că te pricepi foarte bine?" o întrebase Susanne odată, dar Maggan nu putuse să răspundă. Era o mamă bună şi copiii de la grădiniţă o iubiseră, dar dacă se pricepea la asta nu ştia. Făcuse doar ce trebuia să facă. Să înceapă un proiect nou de una singură nici nu intra în discuţie. Spera că monsieur Perrot era amabil şi, dacă ar fi avut o relaţie bună cu personalul restaurantului, poate că ar fi îndrăznit să scoată ideea cărţii din ascunzătoarea sa.

– Nu... E posibil? Nu e chiar plăcuta şi misterioasa mea însoţitoare de călătorie?

Maggan se întoarse şi îl văzu pe Björn. Râsul lui zgomotos răsună între pereţii terminalului.

– Iată-ne în acelaşi avion din nou. Nu putem avea un asemenea noroc să stăm şi unul lângă celălalt...

Maggan simţi o căldură în tot corpul. Se gândise de mai multe ori la Björn în timpul săptămânii, de fiecare dată cu plăcere.

– Nu ştiu. Eu am 23 E. Tu? întrebă ea cu un zâmbet cald.

– Oh, nu şi de data asta, din păcate. Pe de altă parte, mai avem jumătate de oră până la îmbarcare. Pot să te invit la o cafea? spuse el şi făcu un semn către micul restaurant de lângă poarta de îmbarcare.

De la masă puteau să vadă când lumea începea să urce la bord şi, de aceea, nu trebuia să se grăbească. În timp ce vorbeau despre o mie de lucruri, Maggan îl studia pe furiş. Avusese întotdeauna ochi pentru bărbaţii masivi şi Björn

trăia cu adevărat la înălțimea numelui pe care îl purta.[1] Personalitatea lui vie era subliniată de mâinile pistruiate, care gesticulau frenetic. Și, când o asculta, o făcea cu o privire intensă, care dispărea atunci când închidea ochii și râdea. Björn părea să aprecieze tot ce spunea ea, iar ea percepea lucrul acesta ca pe ceva străin și ispititor în egală măsură.

Maggan era comunicativă, poate mai mult decât prietenele sale. Dacă cineva se putea măsura cu ea, aceea era Sonja. Susanne și Rebecka erau amândouă extroverte, dar aveau o mare nevoie de singurătate, lucru pe care Maggan îl considera de-a dreptul insuportabil. Când Anneli se mutase, casa devenise dintr-odată pustie. Și când ea însăși ieșise la pensie, pustiul devenise și mai acut. Salvarea fusese Alex. Și Sonja, care rămânea adesea la ea peste noapte și dormea în camera de oaspeți.

Îi plăcea Björn. Și când el, din nou, o întrebă dacă dorea să se întâlnească la Paris, ea acceptă. Ar fi fost o companie excelentă la restaurantul La Sonja.

– Ce spui de mâine?

– Sigur. Perfect. Vrei să-ți propun ceva?

– Nu. Lasă asta în seama mea. Dar aș avea nevoie de numărul tău de telefon.

Fusese inspirată că îl luase în Stockholm, pentru că pe aeroportul din Paris nu se mai întâlniră. Maggan se grăbi către stația de taxiuri pentru a ajunge cât mai repede acasă.

Trebuia să-și umple frigiderul, iar a doua zi avea să-și cumpere o rochie nouă.

Dintr-odată, Parisul i se păru un loc cât se poate de plăcut.

---

[1] În limba suedeză *björn* înseamnă „urs" (n. tr.).

35

Rebecka nu-și amintea de ce îl invitase pe Adam la o băutură înainte de culcare. Poate pentru că se purtase atât de manierat în timpul cinei.

Le dăduse amândurora la fel de multă atenție și, când Susanne înțelese că el era cel care îi aranjase și plătise hotelul din Londra, subiectul de discuție deveni de la sine înțeles.

Pentru prima dată în ultima vreme Rebecka se relaxă în prezența lui. Îi plăcea felul lui de a vorbi despre munca sa și, chiar dacă era, cu siguranță, foarte ocupat, părea să găsească o mare satisfacție în ceea ce făcea.

Susanne îl găsi pe Adam încântător, dar deloc sexy. Îi comunicase acest lucru Rebeckăi, atunci când el părăsise masa pentru câteva clipe. Rebecka nu știa ce credea despre el, altceva decât că îi fusese dor de el în zilele în care nu se văzuseră. Cuceritorul din el o speria, dar pe profesionist îl găsea extrem de atractiv. Sexy? Nu se gândise atât de departe.

Erau amândoi puțin ametiți când intrară în apartamentul Rebeckăi și Adam refuză băutura alcoolică.

– Suc?

– Mulțumesc, da.

El deschise ușile și ieși pe terasă. Când ea îl urmă, cu paharul de suc în mână, stătea și se uita spre port. Rămase tăcută lângă el. Când îi simți mâna pe după umeri, nu i se păru un gest periculos. Era mai mult camaraderesc și o făcu să se simtă în siguranță. Își puse capul pe umărul lui și rămaseră așa îndelung, fără a spune un cuvânt.

Când începură să vorbească din nou, o făcură în același timp și râzând. Rebecka îl rugă să continue.

– Îmi placi. Pur și simplu, spuse el pe un ton firesc.

Ea își ridică atunci capul de pe umărul lui și îl privi. Nu exista nimic ironic în ochii lui. Îi simți duioșia, care o mișcă atât de profund, încât se văzu nevoită să facă un pas înapoi.

– Nu spune asta, îl rugă ea.

– De ce? Doar e adevărat.

– Şşşt!

Se îndepărtă de el.

– Rebecka!

– Da.

– Cine ți-a făcut atâta rău încât nu vrei să auzi că te plac?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Încearcă.

– Nu. Rebecka era conștientă că divorțul fusese pentru ea o mare traumă, dar nu voia să-i împărtășească asta lui Adam. Era bărbatul altei femei și nu intenționa să se încurce cu el.

– De ce?

– Pentru că noi doi nu suntem cei mai buni prieteni. Suntem colegi de muncă.

– Eu simt pentru tine mai mult decât atât.

– N-ar trebui s-o faci.

– Pentru că e unilateral?

– Da.

Adam rămase tăcut câteva clipe.

– Nu te cred. Își luă sacoul pe care îl aruncase pe unul dintre scaunele de pe terasă. Noapte bună, frumoasa mea. Trebuie să pornim mâine dimineață la ora zece.

Rebecka, care foarte rar își mărturisea sentimentele, simți că de această dată era nevoită și, când bătu la ușa lui Susanne, făcu în gând o mică rugăciune ca ea să deschidă.

Susanne nu spuse nimic când îi dădu drumul înăuntru. Că Rebecka voia să-și ușureze inima era un lucru neobișnuit.

Susanne înțelegea că, dacă ar fi spus un singur cuvânt, Rebecka s-ar fi întors și ar fi plecat.

– Mă place, începu Rebecka.

Susanne nu avea nevoie să întrebe despre cine era vorba.

– Cum poate să facă asta? Nu i-am povestit nimic despre mine și, când ne vedem, nu vorbim decât despre lucruri actuale. Nu poate să-ți placă cineva pe care nu-l cunoști.

Era evident că Rebecka gândea cu voce tare și că nu dorea neapărat să primească vreun răspuns sau vreun sfat.

– I-am spus că nu e reciproc. N-a pomenit-o niciodată pe soția lui, și poate că are șaptesprezece copii cu ea, cine știe? Nu poate să-mi placă cineva care încearcă să flirteze în timp ce acasă îl așteaptă o femeie. Am nevoie de ceva tare. Ai whisky?

În timp ce Susanne scotea câteva sticle miniaturale din bar, Rebecka continuă să umble înainte și înapoi prin cameră.

– Tu, care ai mai multă experiență la bărbați decât mine, ajută-mă să înțeleg, spuse Rebecka.

Susanne se așeză pe canapea și o rugă și pe Rebecka să facă același lucru. În timp ce golea sticluțele în pahare, Rebecka veni și se așeză, dar îi era greu să stea liniștită. Când primi băutura, o dădu pe gât și se ridică din nou.

– Bărbații, Susanne. Bărbații. Explică-mi cum funcționează.

– Te referi la Adam?

– Da. Și Robert e încă un exemplar superb pe care nu-l înțeleg și pe care aș avea nevoie să-l disec.

– Eu sunt doar expert în idioți și, în cazul tău, asta e bine, deoarece îi cunosc direct. Adam nu e un idiot, și, pentru toți cei care vă văd împreună, e cât se poate de clar că e îndrăgostit de tine.

– Dar nevasta lui?

– A vorbit vreodată despre ea?

– Nu, nu vorbim niciodată despre lucruri personale.

– L-ai văzut cu aceeași femeie de două ori. Asta nu înseamnă că e însurat.

– Dar nici că nu e.

– Întreabă-l.

– Niciodată.

– Pot eu s-o fac.

– Atât îți trebuie!

– Nu vrei să știi?

Susanne se gândi că pentru Rebecka era comod să-și închipuie că Adam era însurat, pentru că nu voia să se confrunte cu adevăratele temeri. Când îi zise Rebeckăi acest lucru, văzu că ea nu se gândise atât de departe.

– Da, poate că ai dreptate. Dar care ar fi temerile mele atunci?

– Nu știu, asta trebuie să descoperi singură. Mai vrei whisky?

– Nu, ajunge. La naiba, Susanne, crezi într-adevăr că sunt speriată?

– Da, așa cred, zâmbi prietena ei.

– Trebuie să văd cum voi gândi după noaptea asta.

– Da. Susanne râse când văzu expresia confuză a Rebeckăi.

Era ceva neobișnuit și Susanne realiză că Adam avea o influență mult mai puternică asupra prietenei sale decât voia aceasta să recunoască.

Rebecka era neliniștită de întâlnirea cu Adam din dimineața următoare, dar el se purtă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În timp ce Susanne vizita orașul singură, Rebecka și Adam colindară din magazin în magazin și comandară o grămadă de lucruri, de la mobilă la articole de bucătărie.

Când încheiară ziua cu o masă frugală la hotel, erau amândoi bucuroşi că se reîntorseseră la relaţia de camarazi pe care o construiseră în luna în care lucraseră împreună.

36

În cursul lunii noiembrie, Susanne avu atât de multe de făcut la Londra, încât nu putu să călătorească nicăieri şi ţinu legătura cu prietenele ei prin telefon. Adesea conectau receptorul la convorbiri în trei pentru a putea vorbi în acelaşi timp. Pentru Susanne, aceste discuţii erau sărbători. Atunci se îmbrăca în hainele sale cele mai comode. Un t-shirt mare şi o pereche de papuci de casă roz. Apoi, se cuibărea pe canapea cu o bere, pe care o bea direct din sticlă. Convorbirea dura adesea în jur de două ore şi, de aceea, hotărâseră să vorbească în fiecare duminică, atunci când niciuna dintre ele nu era ocupată cu proiectele sale.

Când deschise dulapul, o făcu cu convingerea că va avea o seară plăcută. Charles nu-i dezvăluise unde vor merge, dar îi spusese că jeanşii nu erau potriviţi şi asta însemna pentru Susanne fustă sau rochie. În cele din urmă alese o rochie din piele întoarsă şi o asortă cu o pereche de cizme de piele cu tocuri înalte. Rochia, de la Ralph Lauren, se mula pe ea ca o a doua piele. Susanne o avea de mulţi ani, dar o îmbrăcase foarte rar, ceea ce o făcea să arate ca nouă. Nu-i păsa dacă mai era modernă sau nu.

La fel de mulţumită de înfăţişarea sa ca de obicei, îşi puse deasupra capa tivită cu blană şi ieşi în stradă exact când taxiul cu Charles şi Jens venea.

– *Darling,* eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Susanne mulțumi pentru compliment și îi sărută pe cei doi bărbați pe obraji.

– Spune-mi acum unde mergem.

– Mergem acasă la un vechi coleg de-al meu care împlinește cincizeci de ani. Vin mulți din lumea hotelieră. E o bună ocazie să-ți întâlnești viitorii colegi.

Clădirea mare de cărămidă era luminată feeric de reflectoare ascunse în covorul de iarbă. Casa era magnifică, aleea din față străjuită de făclii, și un fluviu constant de musafiri curgea spre ușa de la intrare.

Asemenea aranjamente nu erau câtuși de puțin un motiv de stres pentru Susanne. Deși nu se simțea confortabil de fiecare dată, avea o mare ușurință de a intra în vorbă cu persoane necunoscute. Secretul era de a se concentra pe neveste și de a ignora politicos, dar hotărât, bărbații. Se întâmplase să-și pună verighetă pentru a fi lăsată în pace, dar acum știa exact cum putea să scape de un admirator nedorit fără să-i fluture un inel pe la nas și fără să fie nepoliticoasă.

La intrare personalul prelua hainele groase și Susanne avu posibilitatea de a-i studia pe ceilalți în timp ce așteptau la coadă. Spre bucuria sa, descoperi că era lume foarte amestecată. Dacă avea noroc, ar fi putut găsi și un suedez în acea adunare.

– Vino, spuse Charles. Trebuie să te prezint la toată lumea.

Sărbătoritul era un bărbat scund și jovial, cu mai mult păr pe piept decât pe cap, care îşi îndesă voios țeasta rece între sânii ei, urându-i în acelaşi timp bun venit.

– Susanne, în sfârșit. Dumnezeule, ce înaltă ești! Am auzit vorbindu-se de tine, spuse el zâmbitor după ce se desprinse din îmbrățișare.

Susanne râse.

– Oh! Charles a bârfit?

Simți o mână așezându-i-se pe umăr și se întoarse.

– Ei, eu s-ar putea să fiu vinovatul, spuse Michael care întinse cealaltă mână către bărbatul scund și îl felicită pentru aniversare.

– Ei doi mi-au vorbit despre tine. Și trebuie să spun că acum înțeleg de ce, zise sărbătoritul. Susanne, aceasta e soția mea, Charlotte.

Conștientă că Michael stătea la un centimetru de ea, Susanne alese totuși să se concentreze asupra soției și, când aceasta o rugă s-o urmeze în salon, se conformă.

– Ce bine că ne întâlnim în sfârșit. Michael mi-a spus că vei deschide în curând hotelul acela minunat din Notting Hill.

Gazda continuă să vorbească și Susanne dădea din când în când din cap, în același timp în care creierul ei lucra febril. Nu se văzuse cu Michael de când acesta îi plătise șederea la Barcelona. Îl sunase, îi mulțumise și se oferise să-și achite datoria, dar el nu voise nici măcar să audă. Iar când făcuse practică la departamentul economic, nu se întâlniseră deloc.

După ce îi oferi lui Susanne un pahar de șampanie, soția sărbătoritului trecu mai departe la alți invitați, iar ea rămase singură. Se întreba unde dispăruseră Charles și Jens. Simțea că avea nevoie de sprijinul lor.

– Cum îți merge?

Era cu aproape un cap mai înalt decât ea și stătea atât de aproape încât trebui să se uite în sus ca să-i poată vedea chipul.

– Mulțumesc, bine. În ultimele săptămâni m-am ocupat de sistemul de comenzi, așa că școala continuă, spuse Susanne dându-și ochii peste cap.

– Nu e chiar ceea ce îți place?

– Nu. Deloc. Dar tu?

– Dacă îmi place să merg la școală? Nu, chiar nu. N-am fost nici măcar la liceu.

– Nu?

Informația o surprinse.

– Nu. Am făcut exact aşa cum faci și tu. Am ajuns în vârf – în cazul în care aşa se numește poziția mea actuală – făcând practică. Zâmbi. O să-ți meargă bine, continuă el, și de ce cred asta aș putea să-ți spun dacă mi-ai face plăcerea de a sta lângă mine la masă.

„Aș putea să te *mănânc* la masă", se gândi Susanne în timp ce se îndreptau către sufragerie.

Susanne nu-și putea aminti când fusese ultima oară la o petrecere atât de reuşită. În afară de faptul că tovarășul ei de masă era un munte de politețe, toți cei de acolo erau binedispuși și se întreceau care să țină o cuvântare mai fantastică decât alta.

– Tu ai chiar și umor, îi spuse Susanne lui Michael când el se aşează în aplauzele celorlalți, gazda apropiindu-se de el și sărutându-l pe frunte.

– Chiar și?

– Chiar și.

– Şi încă n-ai dansat cu mine. Promiți să te gândeşti la discursul meu dacă se va dovedi că sunt total în afara ritmului?

– Aș putea încerca.

– Bine. Eu te plac. Şi aș vrea să mă placi și tu.

El începu să râdă și Susanne nu-și dădu seama dacă glumea sau vorbea serios. Alese să creadă că vorbea serios.

– Şi eu te plac. Dacă nu mă calci intenționat pe picioare, asta nu-mi va trece.

Văzu cum Charles îi făcea semn cu mâna de la altă masă și se scuză ca să afle ce dorea mentorul ei.

– Ce se întâmplă?

– Ce?

– Terminați! Vă mâncați din ochi unul pe celălalt. Ce se întâmplă?

Susanne râse și se rezemă de spătarul scaunului.

– Sper să-ți placă desertul, șopti ea și se întoarse la tovarășul său de masă.

– Ce a vrut Charles?

– A insinuat că se petrece ceva la masa noastră.

El izbucni în râs.

– Obișnuiești să minți? întrebă el amuzat.

– Nu. Întrebare directă, răspuns direct. Tu obișnuiești să minți? întrebă ea.

– Nu. Dar poate că nu spun întotdeauna ce simt.

– Trebuie să facem asta?

– Face parte din sinceritate.

– N-am spus că sunt sinceră. Am spus că nu răspund cu o minciună la o întrebare directă.

– Deci, dacă te-aş întreba care sunt sentimentele tale, mi-ai răspunde sincer?

– Da.

– O să țin minte asta.

Convorbirea lor fu întreruptă când începu muzica. Toată lumea se ridică și începu să meargă către o altă încăpere, unde se serveau băuturi. Michael îi arătă lui Susanne unde era camera pentru doamne şi ea se grăbi într-acolo ca şi cum i-ar fi fost frică să nu piardă niciun minut în compania lui.

Era îndrăgostită. La naiba, era îndrăgostită. Asta o îngrijora. Dacă era vorba doar de o atracție fizică, nu era nicio problemă. Dar dacă era mai mult decât atât, nu avea

să fie la fel de ușor. Știa că nu fusese îndrăgostită de Anders, nici măcar la început. Îi arătase prea multe părți din el care ei nu-i plăceau, dar, în cazul lui, voluptatea preluase comanda.

Ultima dată fusese la fel de încântată la sfârșitul anilor optzeci. Atunci totul se terminase cu o catastrofă, când, fericită, îi spusese prietenului său că era gravidă. Douăzeci și patru de ore mai târziu nu mai avea prieten și după încă trei zile nu mai era nici gravidă.

Își clăti mâinile cu apă rece. „Ce noroc că sunt o fetiță mare acum", se gândi ea înainte de a ieși din camera pentru doamne.

Când se întoarse, el dispăruse. După ce stătu de vorbă cu o grămadă de lume, fără să-l găsească, se duse la masa cu băuturi și își umplu încă un pahar de șampanie. Atunci îl văzu. Stătea în capătul celălalt al camerei și îi șoptea ceva la ureche administratorului de la Hyatt. Apoi îi văzu îmbrățișându-se. Susanne simți cum se transformă într-o bucată de gheață.

Începu să fugă în direcție opusă și își smulse mantoul din cuier. Două minute mai târziu stătea într-un taxi, în drum spre casă. Nu mai era chiar atât de sigură că era o fetiță mare.

37

Rebecka și Adam își împărțiseră munca. Ea se ocupa de interior, în timp ce el răspundea de ceea ce se întâmpla afară. Ea știa exact ce voia, dar doar Adam știa cum puteau fi realizate toate dorințele ei.

Cel mai fericită era când se afla în interiorul casei, când vedea cum ideile lui căpătau formă. Anumite lucruri trebuiau să aştepte până la primăvară, pentru că timpul de livrare era lung. Altele sosiră aproape imediat şi, de aceea, atât interiorul, cât şi exteriorul arătau ca o cuvertură făcută din petice. Unii pereţi aveau tapet, alţii nu. Dulapurile de bucătărie fuseseră montate, dar aparatura nu sosise încă. Camera de baie îşi aştepta cada, în timp ce scaunele de toaletă erau la locul lor. Pentru Rebecka, nu avea nicio importanţă că trebuia să aştepte. Cel mai important era să iasă aşa cum dorea ea.

Rebecka stătea lângă peretele de sticlă şi privea cum Adam discuta ceva cu unul dintre muncitori. Deodată îl văzu zâmbindu-i şi făcându-i semn cu mâna. Dinţii lui albi străluciră în contrast cu faţa bronzată.

Zâmbetul lui o bucură. Adam fusese neobişnuit de tăcut în ultimele zile şi avusese mereu o privire îngrijorată. Rebecka deschise uşa şi ieşi pe terasa pietruită.

– Cafea? strigă ea.

– Imediat.

Se aşeză pe unul din scaunele provizorii. Vremea era încă frumoasă. Buletinele meteorologice din Stockholm spuneau că acolo venise deja zăpada. Nu-i era dor de casă. Dimpotrivă, simţea o oarecare tristeţe că trebuia să plece acolo de Crăciun, dar îi promisese fratelui său. Susanne şi Maggan aveau să fie şi ele în Stockholm, şi asta o făcea ceva mai optimistă. Nu îndrăznise să-l întrebe pe Adam ce avea de gând să facă de sărbători. Îl anunţase doar că va lipsi din 22 până în 31 decembrie. Avea să sărbătorească Anul Nou în Mallorca şi plănuise să aştepte ora douăsprezece pe şezlong, privind pe deasupra Mării Mediterane.

Adam apăru pe terasă şi îşi şterse fruntea de transpiraţie.

– E plăcut?

– E incredibil că suntem în decembrie, nu-i așa?

– Da, am avut noroc. Dar să nu contezi pe o vreme la fel de bună și în lunile viitoare.

– Ba da. Sunt hotărâtă să organizăm petrecerea de inaugurare la sfârșitul lui iunie.

– „Să organizăm"?

El zâmbi.

– Da. Eu și prietenele mele, se salvă ea.

– Va fi o plăcere s-o întâlnesc și pe a treia din triumviratul vostru. Maggan o cheamă, nu?

– Da. Cred că o să-ți placă la fel de mult de ea ca și de Susanne.

Simți un dor subit de prietenele sale. N-o văzuse pe Maggan de la Paris și, chiar dacă vorbeau în fiecare duminică, nu era același lucru ca atunci când erau împreună.

Rămase pe scaun, în timp ce Adam aduse cafeaua și se așeză lângă ea.

– Când vă vedeți din nou?

– Sper că de sărbători. Dar fiica ei locuiește în Östersund și presupun că va fi mai mult acolo.

– Și eu voi fi acasă de sărbători, spuse el și Rebecka își ținu respirația. Când lucrezi așa cum lucrez eu, nu apuci să ajungi acasă prea des. Când voi termina aici, voi pleca câteva luni la Londra pentru un nou proiect de hotel.

Rebecka simți o dezamăgire ciudată când înțelese că Adam nu va rămâne pe insulă pentru totdeauna. Se întâlneau în fiecare zi, mâncau împreună, și totuși ea nu îndrăznise o intimitate mai mare. O invitase acasă la el, dar ea refuzase politicos și spusese că era mai bine dacă se vedeau la ea, unde erau toate hârtiile și planurile proiectului. De două ori, la sfârșit de săptămână, o întrebase dacă voia să-l însoțească la câțiva dintre prietenii lui, dar ea refuzase.

Susanne avea dreptate. Îi era teamă. Teamă să iubească din nou, teamă să nu fie din nou părăsită. Nu credea că inima sa va rezista la asta încă o dată. Era mai simplu să fie singură. Nu la fel de plăcut ca atunci când împărțeai viața cu cineva, dar mai sigur. În plus, nu avea să fie singură dacă planurile pe care le avea în legătură cu casa îi reușeau.

Îl privi pe bărbatul de lângă ea. Semăna într-adevăr cu Colin Firth. Era ciudat că Susanne nu remarcase asta.

Susanne, care o îndemnase să afle dacă Adam era căsătorit sau nu, fugise fără să spună nimic când văzuse că Michael flirta cu altcineva. O sunase pe Rebecka la miezul nopții și îi mărturisise că era disperată. Susanne, care își păstra întotdeauna controlul, era de neconsolat.

– Sunt îndrăgostită, Rebecka. Eu! Îndrăgostită! Poți să-ți imaginezi ceva mai caraghios? spusese ea, dar Rebecka nu considerase că era caraghios. Dimpotrivă.

O întrebase pe Susanne ce intenționa să facă și ea răspunsese că nu avea de gând să facă nimic. Dacă o suna, avea să-l întrebe dacă avea o relație și, dacă avea, trebuia să se străduiască să-l uite.

– Slavă Domnului că nu m-am culcat cu el.

Când își dădu seama ce spusese, începu să plângă din nou, de data asta pentru că *nu* avusese sex.

– Acum nu mi-au mai rămas decât fanteziile, se văită ea patetic.

Rebecka se hotărî s-o sune după ce terminaseră interiorul casei. Trecuseră câteva zile de la petrecerea cu pricina și era convinsă că Susanne se simțea acum mai bine.

– Mai vrei?

Adam stătea în fața ei, acoperind soarele.

– Nu, mulțumesc. E bine așa. Trebuie să văd dacă robinetele au ajuns la locul lor.

Ea se ridică, dar Adam rămase pe loc. Rebecka făcu un pas într-o parte pentru a putea trece de el, dar atunci se mută și el.

– Rebecka, nu știu dacă voi putea lucra cu tine până la Crăciun. Am crezut că va merge, dar începe să mă doară aici, spuse el și își puse palma peste inimă. E fantastic să te întâlnesc în fiecare zi, dar nu mai pot umbla de colo-colo ca un nebun îndrăgostit. Trebuie să și primesc înapoi ceva. Ceva. Vocea i se tăie și, înainte de a continua, și-o drese. Am vorbit cu unul dintre colaboratorii mei și a acceptat să stea aici o jumătate de an și să termine proiectul. Nu e nicio problemă, doar să-și poată lua și soția.

– Nu-l vreau pe colaboratorul tău. Te vreau pe tine.

Rebecka îi aruncă o privire fermă.

– Știu, dar tu nu mă vrei în felul în care am eu nevoie. Nu tu m-ai rugat să mă îndrăgostesc de tine atât de puternic, dar acum totul e așa cum e și, în momentul de față, sunt un arhitect de-a dreptul chinuit, spuse el cu un zâmbet amar. Colegul meu te va privi doar ca pe un tovarăș de muncă, de asta poți să fii sigură.

– Când vrei să pleci?

– După Crăciun.

– De când plănuiești asta fără să-mi spui?

Rebecka încercă dintr-odată același sentiment de zădărnicie ca în ziua în care o părăsise Robert. Era singură. Din nou.

– Naiba să te ia! Naiba să te ia, Adam Eriksson!

Intră în casă pentru a lua cheile de la mașină fără să-i pese că el striga după ea. Trebuia să plece de acolo înainte ca inima să i se desfacă în mii de bucăți în fața bărbatului care o dezamăgise.

38

Susanne le întâmpină pe Maggan și pe Rebecka pe aeroportul Heathrow, chiar dacă ele ar fi putut lua trenul rapid până la stația Paddington.

– Acum voi spune un lucru pe care nu l-ați auzit niciodată. Simt nevoia să vorbesc, zise Rebecka în timp ce ajuta șoferul să pună valizele în portbagaj.

– Atunci suntem două, replică Susanne.

– Trei, spuse Maggan, și prietenele o priviră mirate. Ce, credeți că numai voi aveți ceva de povestit?

Invitația venise spontan. Maggan și Rebecka luaseră primul avion. Susanne era fericită să le întâlnească. Rebecka era bronzată și proaspătă, deși era decembrie. Numai ochii dezvăluiau că lucrurile nu stăteau așa cum ar fi trebuit. Pe drum, le povestise cele întâmplate cu Adam, care nu mai voia să continue proiectul, și cât de nefericită o făcuse asta.

– Acum trebuie să mă obișnuiesc cu un nou arhitect, și nu vreau. Proiectul ăsta a fost al meu și al lui Adam.

Privi pe fereastră la o Londră cețoasă și cenușie, un fundal care se potrivea cu starea sa de spirit.

– Dar, nu înțeleg. Ce s-a întâmplat de ultima dată când am vorbit? întrebă Maggan, care nu aflase ce se petrecuse la Barcelona și după aceea.

Când Rebecka îi zise că Adam îi mărturisise sentimentele pe care le avea pentru ea, își aplecă capul într-o parte,

– Și asta te-a speriat de moarte.

– Da.

– Și el te părăsește pentru că tu nu-i împărtășești sentimentele...

– Nu.

Maggan o privi mirată.

– Nu? Nu așa ai spus?

– Cum poți să interpretezi în felul ăsta? Mă părăsește pentru că s-a săturat de mine. Nu i-am dat nimic. Așa a spus.

Maggan oftă. Cum era posibil ca o femeie să răstălmăcească totul așa cum o făcuse Rebecka?

– Ai auzit doar ce ai vrut să auzi. Și dacă îl citezi corect, lucru de care mă îndoiesc, ai înțeles greșit.

– Eu eram acolo, nu tu.

Susanne stătea tăcută, chiar dacă era de acord cu Maggan. Nu era nici ea în măsură să judece pe cineva în clipa aceea și știa că rolul ei de sfătuitor ar fi fost pus sub semnul întrebării. De aceea, schimbă subiectul.

– M-am gândit la o seară acasă cu *take out* și bere. Ce credeți?

Când intrară în casa minunată a lui Susanne, Rebecka începu să plângă. Trecu din cameră în cameră; lacrimile începeau să-i curgă de îndată ce vedea ceva caracteristic lui Adam.

Susanne și Maggan o lăsară în pace. Se uitară una la cealaltă și, fără un cuvânt, se retraseră în bucătărie, unde Susanne scoase din frigider câte o bere rece ca gheața pentru fiecare.

Susanne desfăcu sticlele și îi întinse una lui Maggan.

– Noroc.

Un sunet cristalin se auzi când sticlele se întâlniră.

– Pentru ceva anume?

– Pentru că dragostea e supraevaluată în timp ce prietenia e subestimată.

Susanne îi zâmbi înțeleptei sale prietene.

– Nu pentru că ar trebui să plângem din cauza cataclismului pe care Sonja l-a produs în viața noastră?

– Nu, nu cred, zâmbi Maggan.

– Dar de ce a făcut-o? Nu eram chiar atât de nefericite în timp ce ea trăia.

Poate nu nefericite, dar erau fericite? „Fericit" era antonimul lui „nefericit"? Maggan nu simțea nici una, nici alta în clipa aceea. Se simțea vie. Provocată. Creierul ei dormise timp de mulți ani și, pentru prima dată de o veșnicie, încetase să mai facă același lucru în fiecare zi. Nu avusese niciodată decepții în dragoste. Bărbații nu avuseseră niciodată un rol central în viața ei. Dilema ei era că nu trăise decât pentru fiica sa și uitase cu desăvârșire de sine. Își dădea acum seama că Sonja văzuse și înțelesese asta. Restul depindea doar de ea.

– Dar ni s-a dat măcar posibilitatea să refuzăm? întrebă Susanne după ce reflectă o clipă la cuvintele lui Maggan.

– Ni s-au dat trei luni de gândire. Trebuie să recunosc că mi-a fost îngrozitor de teamă și, în mare măsură, încă mi-e. Dar, Susanne, simt că trăiesc! Înțelegi? Merg așa cum pot, șchiopătând, prin Paris, mănânc brânză în fiecare zi și simt că trăiesc.

Rosti ultimele cuvinte ridicând mâinile de parcă ar fi câștigat aurul olimpic.

Susanne nu se putu abține să râdă.

– Stai aici, spuse ea. Mă duc să mă uit după Rebecka.

O găsi într-unul dintre dormitoare. Stătea ghemuită ca o minge și suspina în somn. Avea în brațe o pernă pe care o strângea cu putere. Susanne o înveli cu o pătură și o lăsă să doarmă.

– Vreau să aud totul despre Paris, spuse ea când se întoarse la Maggan.

Maggan nu știa exact de unde trebuia să înceapă. Poate cu aparatul de fotografiat pe care îl cumpărase și care costase aproape cât jumătate din pensia sa. Sau cu noul său

prieten, pe care îl chema Björn și cu care făcuse dragoste ultima dată în acea dimineață.

– Așa! Rămâi aici! Björn? Oh, Dumnezeule. Ai o viață sexuală?

– Da. Așa se pare.

Maggan părea extrem de mulțumită.

– Mai povestește-mi. Astea sunt niște noutăți senzaționale. Crede-mă, arăți de parcă ai fi câștigat niște medalii.

Maggan nu era greu de convins. Trecuseră câțiva ani de când avusese o relație sexuală și, fără să intre în amănuntele pe care le aștepta Susanne, îi mărturisi, că trupul ei încă funcționa și că Björn era un amant atent și grijuliu.

– Ești îndrăgostită de el?

– Nu. Dar îmi place și aș continua cu plăcere relația asta un timp. E în Paris tot a doua săptămână și atunci mi-ar plăcea să-l întâlnesc atâta vreme cât nu se amestecă în viața mea.

– Un kk[1] la bătrânețe! La naiba, ce tulburător! Acum mi-am recăpătat buna dispoziție. Trebuie să mai aducem bere.

Susanne era sinceră. Considera, într-adevăr, că era extraordinar că Maggan nu ezitase să accepte o relație. Ea fusese întotdeauna cea care ținea cvartetul unit. Felul ei de a fi, cald și protector, fusese ca un balsam pentru Rebecka, Susanne și Sonja. La ea se simțeau ca acasă, rămâneau acolo peste noapte când aveau nevoie de sprijin și, la început, Susanne se gândise că asta se întâmpla deoarece Maggan o avea pe Anneli și nu putea pleca de acasă. Mai târziu își dăduse seama că apartamentul lui Maggan devenise locul lor de întâlnire pentru că acolo li se ofereau

---

[1] Prescurtarea de la *knullkompis*, care înseamnă aproximativ „partener de sex" (n. tr.).

dragoste necondiționată, mâncare gătită în casă și sprijin. Când Maggan avusese accidentul, prietenele locuiseră la ea timp de o săptămână fiecare, până putuse să-și poarte singură de grijă. Nu fusese un sacrificiu. Dimpotrivă, niciuna dintre ele nu mai vrusese să plece de acolo.

– Kk? Nu sună cam ieftin? Prefer „amant". Mai franțuzesc, zâmbi Maggan.

– Noroc, Maggan. Ești idolul meu. Sex de calitate, un bărbat simpatic și nicio neliniște. Doamne, cât te invidiez!

39

El scrisese o sută de sms-uri, dar le șterse pe toate și fusese cât pe-aci să izbească telefonul de perete. Ar fi fost un gest care ar fi dovedit o lipsă crasă de maturitate, dar se potrivea cu starea lui de spirit. Flori, poate? Cu câteva rânduri în care să-i spună că avea unul dintre condurii ei? Dumnezeule, ce caraghios! Doar nu era un prinț.

– Dacă vei continua să te tot plimbi înainte și înapoi, vei face gaură în covor.

Uitase complet de întâlnirea cu administratorul și își privi mirat ceasul de mână.

– Drace. Am pierdut noțiunea timpului și nu m-am pregătit.

– Sun-o, pentru Dumnezeu. Ești imposibil când ești așa și nu înțeleg ce te-a apucat. De când ai probleme cu femeile? întrebă ea râzând.

– N-am nicio problemă cu femeile. Numai pe asta n-o înțeleg.

– Sun-o. Altfel o sun eu. Tu ai un hotel de care trebuie să te ocupi. Caraghiosule, spuse ea și deschise ușa.

– Ce-ai zis?

– Ai auzit, răspunse ea trântind ușa.

Nu-i plăcea când sora lui avea dreptate. Caraghios. Era o analiză cât se poate de corectă.

Michael se așeză din nou la masă, dar nu se putu concentra. Trase adânc aer în piept și ridică receptorul.

– Susanne.

– Michael?

Își agită mâinile pentru a le face pe cele trei prietene să tacă. *E el*, mimă ea arătând către telefon.

– Bună, Michael. Mulțumesc pentru petrecere.

– Și eu îți mulțumesc. Care e situația?

Ce întrebare prostească! Suna ca a unui mucos. „Revino-ți, la naiba", își spuse el.

– Mulțumesc, bună. Și tu?

– Mulțumesc, și eu. Mi-ai lipsit după ce ai plecat de la petrecere. „Bine, Michael, așa trebuie să sune." S-a întâmplat ceva special care te-a făcut să pleci fără să-ți iei rămas-bun?

„La naiba, ce direct e!" Susanne nu era deloc pregătită și, pentru câteva clipe se gândi să mintă că se simțise rău.

– Da.

– Ce?

– Nici nu mă gândesc să-ți spun.

Ea răspunse înainte ca el s-o întrebe motivul. Nu mințea, dar nu voia să-i zică că fusese vina lui că plecase de acolo atât de repede.

– OK, indiferent de motiv, cred că e păcat că nu ne-am putut continua discuția. Ce-ai spune dacă am face asta la o cină, poate duminică?

Susanne duse un deget la buze pentru a le atenționa să nu scoată niciun sunet, acolo unde stăteau, înghesuite una în alta, lângă telefon, pentru a auzi ce spunea Michael.

– Duminică, atunci?

Nu se gândea să renunțe. Trebuia să stabilească o întâlnire înainte de a închide.

Ea se prefăcu că se gândește și rămase tăcută.

– Alo, mai ești acolo?

– Duminică e bine.

– La ora opt. Vin să te iau.

El închise repede, înainte ca ea să se răzgândească.

Sâmbătă cele trei prietene cutreierară Londra. Maggan, care nu mai fusese niciodată acolo, se înfierbântă când deschise ușa hotelului lui Susanne.

– Exact așa mi-am închipuit că ar trebui să arate un hotel în orașul ăsta. Susanne, e minunat. Ce atmosferă!

Rebecka, care încă îl vedea pe Adam peste tot, fu de acord cu ea. Era perfect. Durerea dezamăgirii pe care o trăise se mai atenuase. Era, poate, mai bine că dispărea din viața ei.

După ce deschiseseră toate ușile hotelului, Maggan și Rebecka își stabiliseră fiecare apartamentul ei.

Susanne bătu din palme.

– Da. Le voi da apartamentelor nume suedeze. Ale voastre sunt de la sine înțelese. Și Sonja are unul.

Bătu din nou din palme.

– Nu, acum mi-a venit ideea. Oare de ce nu m-am gândit la asta până acum? Hotelul va primi numele ei. Londra Sonjei. Așa se va numi. Londra Sonjei. Ce spuneți?

– E perfect, zâmbi Maggan.

– Minunat, fu și Rebecka de acord. Când se deschide Londra Sonjei?

– În mai, sper. Vom începe demersurile pentru a găsi personalul potrivit.

– Suedezi?

– Da. Charles mi-a zis că nu există oameni mai competenți pentru slujbele care presupun servicii decât suedezii. Voi da de știre prietenilor și cunoștințelor când voi ajunge la Stockholm.

– Cine va avea grijă de partea economică? întrebă Rebecka.

– Nu știu încă. Vrei o slujbă?

– Poate.

– Vorbești serios?

– Nu știu.

– E o idee fantastică. În tine am cea mai mare încredere.

Maggan își drese glasul.

– Şi în tine, bineînțeles, râse Susanne şi îşi îmbrățişă prietena. Am o slujbă şi pentru tine, dacă vrei.

– În bucătărie?

– Da! Ochii lui Susanne străluciră. Ce bine ar fi să fiți aici! De ce nu m-am gândit la asta mai devreme?

– Poate pentru că eu construiesc o casă în Mallorca și Maggan un restaurant la Paris...

– Şi? Cine spune că nu putem lucra împreună pentru asta?

Rebecka se gândi dacă să-și dezvăluie planurile pe care le avea în legătură cu casa, dar se abținu, deoarece avea nevoie de mai multe informații înainte de a lua o hotărâre. Dacă erau posibil de realizat, ar fi avut, cu siguranță, nevoie de ajutor, și Susanne fusese cu adevărat foarte aproape de ceea ce își dorea ea când spusese că s-ar gândi la o colaborare.

Creierul Rebeckăi fierbea.

De ce nu se gândise la asta mai devreme?

40

Susanne știuse întotdeauna cu exactitate cum voia să se îmbrace, dar nu și în seara aceea. Arunca rochie după rochie. Dacă nu erau prea sexy, erau prea stridente. Nu se îmbrăca pentru Michael, ci pentru a se simți confortabil cu sine însăși, și nu exista nimic în garderobul ei care s-o ajute astăzi. În cele din urmă alese un pulover negru care se mula pe corp, cu un decolteu discret, și o fustă neagră lungă până la genunchi. Puloverul îi punea în evidență bustul, dar putea trăi cu asta.

În timp ce își prindea ciorapii de portjartier, se gândi ce i-ar fi putut aduce seara. De fapt, nu existau decât două opțiuni. Direct în Tamisa sau direct în pat. Nu știa care dintre ele o speria mai tare.

La ora opt își aplică după ureche o picătură din parfumul favorit, Alien, se uită în oglindă o ultimă oară și ieși în stradă, la taxiul care o astepta.

– Nu-mi știai adresa, fu primul lucru pe care îl spuse ea.

– Am aflat-o.

– Așa se pare. Ea zâmbi. Bună.

– Bună, spuse el, aplecându-se și sărutând-o pe obraz.

– Unde mergem?

– Acasă la mine.

Ea îl privi și era limpede că răspunsul lui o uimise.

– E OK?

– Da, absolut.

Asta era. Ardea de nerăbdare să-i vadă locuința. O invita acasă la el, și asta avea să-i spună ceva despre starea lui civilă.

– Credeam că ești un împătimit al orașului, zise ea când taxiul ieși din Londra.

– Sunt. Am un apartament în hotel, pe care îl folosesc când lucrez. Dar cel mai bine mă simt în cealaltă casă a mea din Hampstead, acolo unde mergem acum. O privi. Cred că te potrivești acasă la mine, zâmbi el.

– În ce sens?

– Nu știu, și poate, desigur, să fie doar o dorință.

Sinceritatea lui o surprinse, dar multe lucruri o surprindeau la acest bărbat.

Ea zâmbi.

– O să mă strădui.

Deoarece pe dinafară casa arăta ca oricare altă casă, ea rămase uimită când intră. Nu știa la ce se așteptase. Poate la ceva mai pregnant masculin. În loc de asta, fu întâmpinată de culori neutre, lemn închis la culoare și covoare moi.

Se descălță.

– Așa facem noi în Suedia. N-am de gând să merg încălțată și să-ți distrug frumusețe de podea, zâmbi ea când el o privi întrebător.

El nu răspunse. Stătea nemișcat și o privea cu o expresie enigmatică.

– Vino. Trebuie să-mi arăți casa. Altfel mă uit singură, îl amenință ea și începu să urce scara care ducea la etaj.

Câțiva pași, apoi se opri.

– Ai personalul pe perete, văd, spuse ea când descopri fotografia Sandrei, femeia pe care o îmbrățișase atât de duios la petrecere.

El veni și se opri cu o treaptă mai jos de ea.

– Sandra? Da, așa-i că e o poză bună? Acesta e copilul ei, împreună cu tatăl lui, spuse el arătându-i fotografia de alături.

– Nu e ciudat că ai fotografia fostului ei bărbat atârnată pe peretele tău?

– Fostul bărbat? Din câte știu, azi-dimineață erau încă împreună, într-o căsnicie fericită, pentru că am luat micul dejun cu ei. Râse de expresia ei uimită. Dar... Stai puțin... Doar n-ai crezut că... ba da, se pare că ai crezut... Ai crezut că sunt împreună cu propria mea soră. Recunoaște.

Ea își puse mâinile în șolduri și îl fixă cu privirea.

– Când mi-ai prezentat-o ca sora ta? Am înțeles de la ea că aveți o relație apropiată, dar nu mi-a spus că sunteți frați. Așa că am crezut că sunteți împreună.

Ea rămase nemișcată privindu-l. Michael se aplecă și o sărută pe gură.

– Încă unul? întrebă el încet.

– Da, mulțumesc.

El îi luă fața în mâini înainte de a se apropia încet de ea.

Susanne nu îndrăznea să se miște. Se sărutară lung și cu emoție și numai când el o trase mai aproape, îi puse și ea brațele în jurul gâtului.

Ca la un semnal, se îndepărtară unul de celălalt. Michael fu primul care își recăpătă respirația.

– Nu am pe nimeni. Pe tine te vreau. Să nu mă mai săruți așa niciodată dacă nu simți același lucru.

Ea îl privi.

– Nu mai poate fi vorba de săruturi dacă nu-mi dai de mâncare, spuse ea.

– Și după ce mâncăm?

– Atunci poate că am luat o decizie, zâmbi ea și îl urmă în ciorapi în jos pe scări.

El încălzi mâncarea în timp ce ea deschidea o sticlă de vin. Flecăriră despre o grămadă de nimicuri și se priviră tot timpul. Era aproape chinuitor. Când ea șterse o picătură de sos care îi rămăsese pe buza de jos și întinse degetul

către el să-i dea să guste, el mârâi şi îi spuse că ar face mai bine să se abţină de la asemenea gesturi.

– Dimpotrivă, cred că e mai bine pentru mine să continui, replică Susanne.

– Aşa... Deci aşa crezi?

– Sunt convinsă.

Ea linse picătura de sos şi îl luă de mână.

– Sunt sătulă acum. Vino.

Crezuse că îşi epuizase repertoriul, că imaginase tot ce avea de imaginat, dar constată că nimic nu o pregătise pentru tot ce urmă.

Nu se simţise niciodată mai goală, mai sensibilă şi mai mişcată. Duioşia, privirile şi cuvintele...

Nu luase în calcul nici lacrimile de după, nici că el avea să le şteargă cu grijă sărutându-le, una câte una.

41

Când ajunse acasă, Rebecka îl sună pe Adam şi îl anunţă că nu avea să mai vină în casă atât timp cât el mai era acolo, dar că dorea ca el să termine ceea ce planificase până la Crăciun. Deoarece el era implicat şi în lucrările de interior, îl rugă să aibă grijă şi de acestea. El o întrebase dacă se vor mai întâlni, iar ea îi răspunsese că nu. Dar îi spusese că era nerăbdătoare să-i cunoască colegul care îl va înlocui, atunci când acesta avea să sosească. Nu fusese nepoliticoasă, ci doar profesională şi tot aşa se gândea să se comporte dacă s-ar mai fi întâlnit cu el vreodată din întâmplare.

Nu era chiar atât de nărăvaşă cum părea, dar trebuia să pună frână propriilor simţăminte. Procedase în acelaşi fel

și cu Robert când acesta o părăsise și nu mai dăduse niciun semn de viață decât după șapte ani.

Peste șapte ani va avea șaizeci și doi. Atunci se va putea, cu siguranță, întâlni cu arhitectul de aceeași vârstă, din nou. Acum era imposibil. Deși încerca să-l țină la distanță prin toate mijloacele, el reușise să se strecoare. Pe unde nu știa. Crezuse că închisese toate intrările.

Mai erau trei săptămâni până la Crăciun și ea nu mai dorea să rămână în Mallorca. Risca să se întâlnească cu Adam, dar nu voia nici să plece la Stockholm. Așa că o sună pe Maggan.

– Bineînțeles că trebuie să vii încoace.

– Nu te incomodez acum, când ai o nouă dragoste?

– După Susanne, el e doar un kk de maturitate, nu o dragoste, așa că poți fi liniștită. Ești mai mult decât binevenită.

În bucătăria lui Maggan mirosea a plăcintă de carne și, în timp ce Rebecka își despacheta bagajul, Maggan fotografie mâncarea care urma să fie servită. Nu pentru că ar fi trebuit să folosească fotografiile la ceva. Dacă ar fi vrut să publice o carte de bucate cu rețete proprii, ar fi angajat un fotograf profesionist.

– Carte?

– Da, dacă va fi vreuna nu știu, dar am o idee, în orice caz.

– O, mă bucur! Povestește-mi.

– *Sorry*. Nu încă. Maggan zâmbi enigmatic. Dar sper că îmi vei poza ca model în cursul săptămânii. Promit că nimeni nu va vedea fotografiile, dacă nu vrei.

– Bineînțeles. Sunt născută în fața camerei, se maimuțări Rebecka.

Ultima dată când fusese fotografiată fusese atunci când consiliul de conducere de la JH Foods trebuia prezentat pe internet și, slavă Domnului, fotografiile fuseseră

stricte și impersonale. Rebecka nu-și făcea nicio problemă din cum arăta în poze și imaginile de pe internet confirmau acest lucru.

Nu era totuși atât de preocupată de sine încât să se ascundă de aparatul de fotografiat și Maggan o putea folosi ca model, dacă așa voia. O asemenea plăcintă de carne merita o răsplată.

– Ți-e dor de Stockholm? întrebă Maggan care nu voia să i se mai pună întrebări despre carte.

– Nu. Dar nu vreau să mai stau în Mallorca.

Maggan se întristă când auzi asta. Toată toamna, Rebecka fusese plină de idei și planuri pentru casă, iar faptul că lucrul acesta se schimbase era limpede și trist.

– Deci, e hotărât că el nu va mai lucra la tine?

– Da.

– De ce nu-i dai o șansă, Rebecka?

– Mai întâi, cred că are pe cineva. Apoi, mi-e frică să nu fiu din nou rănită.

– Dar acum ești rănită.

– Trece.

Rebecka ridică din umeri.

– Poate ar trebui să ceri sfatul unui psihoterapeut?

Rebecka o privi.

– Ce spui? Eu? Psihoterapie? Și, mă rog, pentru ce?

Maggan izbucni în râs. Expresia de pe fața Rebeckăi era de un comic irezistibil.

– Pentru că e bine să întâlnești pe cineva care înțelege de ce faci așa cum faci, când, de fapt, ar fi trebuit să faci invers.

– Și ce știi tu despre asta?

– Ei, trei ani m-au ajutat, de fapt, la ceva.

Acum Rebecka își amintea.

– Trebuie să fi fost acum mai bine de douăzeci de ani...

– Douăzeci și trei, mai exact, spuse Maggan. După ce a murit mama. Eram destul de dependentă de ea, dacă îți amintești.

Rebecka își amintea. Anneli avea zece ani și toate avuseseră grijă de ea, deoarece Maggan era copleșită de durere.

– Am ținut la mama ta. De fapt, mai mult decât la propria mea mamă. Ea a fost mama tuturor, într-un fel.

Maggan zâmbi. Văzuse pentru prima dată asemănările dintre ea și mama sa atunci când mersese la psihoterapie. Cum ea, la fel ca mama sa, voia să-i adune pe toți cei dragi în jurul său.

Descoperise și alte asemănări, și, dacă primele erau măgulitoare, celelalte nu erau deloc la fel.

– Am acum aceeași vârstă pe care o avea mama când a murit. Și ar fi îngrozitor dacă aș lua cu mine nevoia de control în mormânt, spuse ea.

– Nu m-am gândit niciodată că ai o nevoie de control.

– Dar am. Una mare. Nu sunt un om prea plăcut când îmi arăt acea față. Întreab-o pe fiica mea. Ea a cunoscut-o și a suferit din cauza ei cel mai mult.

– Acum exagerezi. Rar am întâlnit un om mai fericit decât Anneli.

O fixă cu privirea pe Maggan pentru a o împiedica să mai debiteze absurdități.

Maggan zâmbi. Știa că Anneli suferise pentru că ea voise să hotărască totul în locul ei. Nu se revoltase decât atunci când devenise adultă și începuse să pună sub semnul întrebării martiriul lui Maggan.

– Și Anneli a mers la psihoterapie.

– De ce?

– A trebuit să învețe să pună granițe între ea și mine.

– Nu înțeleg nimic. Tu, care ai făcut totul pentru ea...

– Dar chiar asta e o parte a problemei. N-am învățat-o niciodată să-și poarte singură de grijă, și când l-a întâlnit pe actualul ei soț nu știa nici măcar să-și lege șireturile de la pantofi. Maggan scutură din cap. Săraca fată...

Se ridică pentru a strânge masa și, în timp ce spăla farfuriile goale ca să nu rămână nicio picătură de sos, se opri și le puse în mașina de spălat vase, deși nu erau destul de curate.

– Puținii bărbați cărora le-am dat voie să intre în viața mea n-au fost la înălțimea cerințelor mele și, de aceea, au trebuit să plece, spuse ea. În timp ce tu te mulțumeai cu firimituri, pentru mine nimic nu a fost suficient de bun.

Se mulțumise cu firimituri? Rebecka se gândea la asta în timp ce se plimba printr-un Paris paralizat de frig. Maggan alesese să rămână acasă. Era singură cu gândurile ei și se simțea bine. Avea nevoie de asta.

Primise, cu adevărat, doar firimituri de la Robert? Sigur, dorințele lui aveau întâietate, dar ea fusese mulțumită cu asta. În ceea ce o privea, nu avea prea multe necesități. Era mulțumită atât timp cât el era mulțumit. Fusese o greșeală? Renunțase la planurile de a urma un curs de decorațiuni interioare, pentru că Robert considerase că era o prostie, dar el avea dreptate. Serile trebuiau să fie doar ale lor. Atunci luau cine lungi și Robert îi povestea despre cum decursese ziua lui. Rebecka nu avea prea mult de spus despre munca ei, în timp ce Robert avea multe istorii lungi despre a sa. Singura dată când povestise și ea ceva fusese atunci când primise postul de director. În timpul celor șapte ani care urmaseră divorțului, își reproșase de multe ori că acceptase o asemenea slujbă solicitantă. Îi distrusese căsnicia și nu putuse niciodată să se ierte.

Se întâmplase că îl comparase pe Robert cu Adam și unul dintre lucrurile care o făcuseră atât de nesigură era că Adam era atât de diferit de fostul său soț.

Adam o întreba mereu ce dorea, ce îi plăcea, cum se simțea și dacă era mulțumită. În afară de ploaia de complimente, toate aceste întrebări o aruncau într-o stare de confuzie. În timpul căsniciei, ea fusese cea care întrebase, și Robert cel care răspunsese, lucru care i se potrivise perfect. Adam răsturnase situația și asta o neliniștise. Nu când lucrau. Atunci el era profesionist și știa exact ce avea de făcut. Dar atunci când încercase să devină mai intim, totul se prăbușise. Ea se simțise goală și asta fusese o senzație indescriptibil de neplăcută.

Se scutură de gândul la Adam și rămase uimită când văzu că se apropia de avenue Montaigne. Trebuie că mersese vreo două ore. Era clar că soarta o adusese acolo unde trebuia să-și folosească portmoneul. Susanne spunea că nimic nu era mai înviorător decât niște haine noi sau o poșetă nouă. În plus, avea să-l întâlnească pentru prima dată pe monsieur Perrot, împreună cu Maggan. O rochie nouă era lucrul cel mai potrivit.

Maggan îl sunase și îl rugase să vină în acea seară la La Sonja.

42

Se trezi în fluieratul lui și în răceala patului. Susanne nu dormea niciodată în brațele cuiva, dar acum acest lucru i se păruse plăcut. I s-ar fi părut chiar dezagreabil să nu se apropie destul de mult de el. La un moment dat, în timpul nopții, se treziseră în același timp și rămăseseră cu ochii în ochii celuilalt. Fusese atât de intim, încât duruse.

– Să nu mă lași, șoptise el și o mângâiase pe obraz cu mâna sa caldă.

Susane simți un frison la această amintire. Dacă voia să scape de ea, nu avea decât să-i dea cu piciorul.

El ieși din duș. Părul îi era încă umed când, cu un zâmbet larg, intră aducând o tavă.

– N-am înțeles bine ce îți place mai mult: cafeaua sau ceaiul. Așa că am adus și una, și alta, spuse el punând tava jos cu grijă.

Își scoase halatul de baie și lui Susanne îi fu greu să se concentreze pe micul dejun.

– Acoperă-te cu plapuma, spuse ea pe un ton aspru.

– N-ar fi mai ușor să ți-o dai și tu la o parte?

– Să dau la o parte ce?

– Plapuma ta.

– Mi-e foame, zise ea râzând când el apucă plapuma și începu s-o tragă ușor.

Câteva clipe, ea opuse rezistență, dar în cele din urmă fu nevoită să cedeze. El aruncă plapuma pe jos și se culcă lângă trupul ei gol.

– Cafea sau ceai?

Când intră pe ușa clădirii în care se ținea cursul, Susanne nu era conștientă că îngâna un cântecel. Era mulțumită de noua sa viață. Michael pleca la New York, dar nu era prea afectată. Era, oricum, ocupată cu noul său curs de comenzi hoteliere și aveau să se vadă când el avea să se întoarcă, înainte de Crăciun. În plus, Helene și Marianne, fostele ei colege de serviciu, aveau să vină la Londra. Le invitase să locuiască la ea, așa că nu era lipsită de companie.

Susanne trăia în prezent și reflecta rareori la viitor. Nu fusese așa întotdeauna când avusese vreo relație. Ca mulți alții, se neliniștise, cel puțin când era la vârsta la care alții se căsătoreau și făceau copii. Numai după ce împlinise

patruzeci de ani, începuse să se relaxeze, când își dăduse seama că nu voia copii.

Dacă învățase ceva, acel lucru era că nu întotdeauna ceea ce doreai se și întâmpla. Viața se interpunea. Radarul ei, în ceea ce-i privea pe bărbați, o dusese în brațe în care nu ar fi trebuit să ajungă, dar, din fericire, înțelesese asta de fiecare dată înainte de a face greșeala de a se implica sufletește. La fel era și acum. Cu timpul, avea să-și dea seama dacă Michael era altceva decât credea.

În clipa aceea însă, se bucura de faptul că era îndrăgostită. Nu spusese niciodată unui bărbat că îl iubea. Eventual că îi plăcea corpul lui sau mâncarea pe care el o gătea, fapt care era departe de a fi același lucru cu a iubi. Dar se întrebase adesea de ce anume era nevoie pentru a simți dragoste adevărată.

Avea colege care se îndrăgosteau mereu și nu înțelegea cum făceau de se mutau tot timpul împreună cu un alt bărbat. Pe de altă parte, era ciudat că toate prietenele ei hotărâseră să rămână singure. Sonja nu făcea decât să ofteze când venea vorba să locuiască împreună cu altcineva decât acuarelele ei, iar Maggan o folosea pe Anneli ca un motiv temeinic să n-o facă. Rebecka trăise împreună cu Robert timp de șapte ani, dar după divorț nu mai avusese nici măcar o pereche de pantofi mai mari de 39 în casă.

Sonja avusese dreptate. *Erau* la fel. Independente. Cuprinse de teama de a avea nevoie. Singure, chiar dacă împreună. Toate trei se simțeau mai în siguranță singure.

Când Susanne le deschise ușa colegelor de la Stockholm, avu un șoc când îl văzu pe Anders stând afară. El se repezi și o îmbrățișă, în timp ce îi spunea precipitat cât de mult îi lipsise. Le privea îngrozită peste umărul lui pe Helene și Marianne, care, amândouă, făcură un gest de neputință,

și Susanne înțelese că nu avuseseră nicio șansă să-l împiedice în clipa în care el se hotărâse să le urmeze la Londra.

– Am vrut să-ți fac o surpriză, îi șopti el la ureche înainte ca ea să apuce să se desprindă din îmbrățișare.

– Se poate spune că ai reușit, îi replică ea furioasă. Nu te-am invitat.

– Nu, inimioară, știu. Dar n-am putut să rezist. Știi cât de imprevizibil sunt.

– Voi două, bine ați venit la Casa Susanne. Intrați în timp ce îl arunc afară pe Anders.

Închise ușa în urma lor și, în timp ce ele se dezbrăcau, îl fixă cu privirea pe căpitan.

– Nu, spuse ea și își ridică mâinile în semn de protest când el începu să se descheie la palton. Tu nu stai aici.

– Dar, Susanne, de ce ești atât de furioasă?

Ea se uită la Helene și la Marianne și le rugă să vadă cum era casa în timp ce ea îi explica lui Anders de ce nu era binevenit în locuința ei.

– Sinceră să fiu, nu știu de unde să încep, spuse ea indispusă. Ce zici dacă aș începe cu toată vorbăria ta fără valoare? Sau cu toate minciunile?

– Știu că te-am făcut să suferi, dar acum sunt aici. Încă mă mai gândesc la ultima noastră noapte în apartament.

Îi zâmbi cu o privire zeflemitoare.

– Dacă mai faci un pas către mine, te pălmuiesc, spuse ea cu aplomb.

– OK. N-o să fac.

Deodată, lumina din hol începu să se stingă și să se aprindă.

– Ce naiba se întâmplă? Helene, și la tine se stinge și se aprinde lumina? strigă ea către prietena din bucătărie.

– Nu, răspunse Helene și apăru în hol. La mine s-a stins de tot, zise ea în momentul în care lumina din hol se stinse.

– Siguranțe.

Susanne se uită la Anders.

– Ce siguranțe?

– Siguranțele au sărit.

– De unde știi?

– În încăperea de acolo arde lumina, spuse el și făcu un semn cu capul către camera de zi. Unde este panoul cu siguranțe?

Susanne își dădu ochii peste cap.

– Panou cu siguranțe... Dumnezeule! De unde să știu? Trebuie să sun un electrician.

– E o opțiune, bineînțeles. Sau le pot schimba eu, și ai curent în câteva minute.

Susanne înțelese că era alternativa cea mai rapidă și, când le oferi colegelor sale câte o sticlă de bere, primi și Anders una. Dar nu i se permise să doarmă acolo. Nu-i era datoare cu atât de mult pentru o muncă de câteva minute.

Când auzi soneria de la ușă, Susanne era la toaletă și le strigă prietenelor sale să vadă cine era.

Anders, care stătea în hol pregătit să plece, deschise.

– Da, îi spuse el bărbatului înalt și brunet care stătea pe scară.

– Susanne e acasă?

Anders îl măsură cu privirea și nu-i luă decât o fracțiune de secundă să se hotărască.

– Logodnica mea face baie. Cine să-i spun că a căutat-o?

43

– Îți stă bine cu câteva kilograme în plus, spuse Maggan admirativ când Rebecka îi arătă cumpărăturile zilei.

– Crezi? Mulțumesc. Am impresia că am îmbătrânit după menopauză. Astăzi am văzut că am riduri pe fund. Asemenea descoperiri se fac numai în cabinele de probă.

– E și un fel de a mulțumi pentru un compliment, spuse Maggan și zâmbi.

– Oh, o iau de la capăt. Mii de mulțumiri, m-ai făcut fericită.

Îi plăcea noua sa rochie. Se roti şi fusta largă se ridică într-un cerc deasupra picioarelor.

– Ar trebui să ieșim la dans după ce ne întâlnim cu Perrot, zise ea fără să și creadă ce spunea.

– Stai puțin, replică Maggan și se îndreptă către harta cu locuri de vizitat. Uită-te aici. Un club de jazz. Ce crezi?

– Jazz? Ai înnebunit? N-ai nimic mai plin de energie de oferit?

– Stai să văd.

Studie harta și ridică deodată o mână.

– Samba! strigă ea. Ce spui de asta? Rochia ta s-ar potrivi perfect într-un club de samba. Şi gândește-te ce-ar mai lucra fundul tău ridat!

Maggan râse încântată.

– Dar al tău? Se poate roti? întrebă Rebecka.

– Nu știu, n-am încercat niciodată. Dacă începe să mă doară, mă pot așeza și râde de tine.

Rebecka luă o pernă și o aruncă în Maggan.

– O să-ți arăt ce pot. Așteaptă numai.

La La Sonja era plin de lume și animație mare. Parizieni tineri, îmbrăcați după ultimul răcnet, se amestecau cu oameni de afaceri și femei de vârstă medie, care păreau ieșite dintr-o mare casă de modă.

Chef-ul întâmpină cu căldură şi le luă mantourile, ca să nu fie nevoite să stea la coadă la garderobă.

– E o plăcere să vă văd din nou, spuse el și le arătă drumul către masă. Pot să vă ofer ceva de băut?

Comandară șampanie și Maggan întrebă de monsieur Perrot, dar când omul le spuse cu regret în glas că proprietarul nu era acolo, Maggan se supără.

– Și când e aici? Am întrebat de el de mai multe ori, și încep să cred că, pur și simplu, mă evită.

– Nu, madame, să nu credeți asta. Monsieur a fost nevoit să plece la Londra pe nepusă masă în după-amiaza asta și m-a rugat să le transmit oaspeților lui că se întoarce peste două zile.

Maggan oftă și se întoarse către Rebecka.

– Recunoaște că e ciudat că nu e niciodată aici când vin eu. Björn și cu mine am fost aici de trei ori și Perrot n-a apărut niciodată. Moșul începe să mă calce pe nervi, spuse ea nervoasă.

– Moșul? Câți ani crezi că are? Sau știi? întrebă Rebecka curioasă.

– N-am nicio idee, dar în imaginația mea e scund, gras și în jur de șaptezeci.

Când ospătarul-șef se întoarse, Maggan întrebă dacă putea vizita bucătăria după ce termina de mâncat.

– Bineînțeles. Voi informa personalul că noul proprietar e aici. Se vor bucura să vă întâlnească.

– De unde știi? îl întrebă Maggan uimită.

– Ce? întrebă ospătarul-șef arborând o mină nevinovată.

– Că sunt noul proprietar.

– Ah, Perrot mi-a spus. M-a rugat să am grijă de tine, pentru că însemni mult pentru el. Zâmbi. A făcut chiar și curățenie în bucătărie, gândindu-se la vizita ta.

– Dar de unde ai știut că sunt chiar eu?

– Mi-am folosit intuiția, spuse el și se îndepărtă.

Lui Maggan totul i se păru ciudat. Nu-l întâlnise niciodată pe Perrot și nu se prezentase niciodată cu numele când fusese în restaurant cu alte ocazii. Trebuiau să fie sute de clienți care întrebau de proprietar după ce se bucurau de o cină delicioasă.

– Nu ești de acord cu mine? o întrebă pe Rebecka care tocmai se pregătea să vâre în gură furculița încărcată cu mâncare.

– Ba da, dar nu sunt chiar atât de mulți suedezi aici. Mănâncă acum, peștele e fantastic, spuse ea și bagă o nouă porție în gură.

– Și de unde știu ei că sunt suedeză? întrebă Maggan din ce în ce mai nedumerită.

– Vorbești cu accent. Destul de evident, de fapt.

– Asta-i culmea. Chiar?

– Da. Aproximativ cum vorbesc și eu spaniolă. *Sorry*, draga mea, dar ne dezvăluim de îndată ce deschidem gura.

În bucătărie, Maggan scoase aparatul de fotografiat și toată lumea se dădu politicoasă la o parte când ea fotografie farfuriile pline, pe cale de a lua drumul salonului.

– Mă bucur că nu fac aranjamentele care erau moderne în anii nouăzeci, îi spuse ea Rebeckăi când, douăzeci de minute mai târziu, stăteau într-un taxi pe drum către clubul de samba.

– Vrei să spui, când totul se construia în formă de turnulețe?

– Exact. Era un fel franțuzesc de a aranja mâncarea în farfurie, nu?

– N-am nici cea mai mică idee, dar sunt de acord cu tine. Aranjarea în farfurie aici e mai rafinată. Nu vrei să-mi spui la ce vei folosi fotografiile? Te rog...

Dar Maggan scutură din cap.

– La timpul potrivit, vei şti.

44

Timp de trei zile, Susanne încercă să ia legătura cu Michael. Nu mai înţelegea nimic. Când, în cele din urmă, intră ca o furtună în apartamentul direcţiunii de la Hyatt, asistenta încercă s-o oprească, dar nu avu nicio şansă cu o Susanne dezlănţuită.

– Nu ştiu ce probleme ai, dar puţină politeţe n-ar strica. Nu sunteţi voi, englezii, cunoscuţi chiar pentru asta?

Faţa îi era roşie şi din ochii verzi ieşeau scântei.

El stătea liniştit în spatele biroului şi numai când se ridică şi veni către ea, Susanne văzu că era orice altceva decât liniştit.

– Pleacă! Pleacă de aici! Acum! urlă el şi arătă către uşă. Nu vreau să te mai văd niciodată în biroul meu, auzi?

Susanne nu se sperie, dar făcu aşa cum i se ceruse. Michael îşi dăduse arama pe faţă. În lift furia îi trecu şi un nod i se puse în gât. Totuşi, trecu prin hol cu spatele drept. Nu ea era cea care se purtase urât. Greşeala ei era de cu totul altă natură. „Te-ai lăsat ameţită, Susanne. Câteva cuvinte duioase şi o privire galeşă, şi ai căzut, ca o gâscă ce eşti." Când ajungea la Stockholm, avea să-l sune pe Anders. Pe el îl înţelegea, cel puţin.

Îi luă o jumătate de oră să-şi facă bagajul şi încă o oră să ajungă la aeroport. La trei ore după cumplita întâlnire din biroul lui Michael, era pe drum către Suedia.

Prima dată când zâmbi după cearta cu Michael, fu atunci când ajunse acasă în Söder și găsi frigiderul plin-ochi cu mâncare de Crăciun.

Scoase o sticlă de suc, își tăie o felie de șuncă și se așeză la masa din bucătărie.

– Crăciun al dracului de fericit și mulțumesc, Andréasson, spuse ea și ridică sticla în aer.

În partea cealaltă a orașului, Rebecka făcuse aceeași descoperire ca Susanne și, în timp ce desfăcea cutia cu bomboane de ciocolată, zapa printre canale pentru a găsi unul care să transmită muzică de Crăciun.

Pe canalul trei era *Love Actually* și Rebecka rămase prinsă acolo, deși văzuse filmul de multe ori. Ca hipnotizată, văzu cum Colin Firth se îndrăgostește de servitoarea portugheză și numai la genericul de final își dădu seama că mâncase toată cutia cu bomboane.

În Östersund, Anneli, cu burta enormă, pregătise mâncarea de Crăciun, dar acum, când Maggan era acolo, i se ordonase să se așeze pe canapea și să se odihnească.

– Nu-i așa că poți s-o ajuți pe bunica în bucătărie? îl rugă Maggan pe Alex.

– Tu știi că pot, bunico. În curând împlinesc șase ani. Ai uitat? întrebă el neliniștit, ca și cum Crăciunul n-ar fi fost de ajuns.

– Cum aș putea să uit? Când te-ai născut s-au organizat focuri de artificii toată noaptea.

– Pentru că m-am născut eu?

– Da. Și pentru că era noaptea de Anul Nou, spuse Maggan fericită. Oh, sunt atât de bucuroasă să te văd, Alex. Dacă ai ști ce dor mi-a fost de tine.

– Și mie mi-a fost dor.

El zâmbi larg și atunci bucătăria se umplu de soare, în ciuda iernii cenușii de afară.

– Bunico!

– Da, inimioară.

– Albin spune că nu există Moș Crăciun.

– Atunci mâine va fi foarte surprins, replică Maggan în timp ce scotea plăcințelele cu șofran din congelator și le punea pe masă. Le lăsăm aici să se dezghețe. Îmi arăți unde vor dormi surioarele tale?

Maggan plănuise să rămână în Östersund până după Anul Nou. Nu voia să piardă ziua de naștere a lui Alex. Se gândea să plece în Mallorca imediat după aceea și să o viziteze pe Rebecka împreună cu Susanne. Nu ajungea în Farsta nici de această dată. Vorbise cu firma de avocatură și fusese asigurată că totul era în ordine cu apartamentul.

Crăciunul veni și trecu. Cele trei prietene și-l petrecură fiecare cu familia sa. Fusese ca și cum timpul stătuse pe loc, chiar dacă lipsiseră de acolo timp de mai multe luni.

În prima zi de Crăciun, Susanne o invită pe Rebecka în apartamentul din Söder.

– Asta e cea mai nebunească jumătate de an din viața mea, îi spuse Susanne Rebeckăi, care stătea aproape culcată în fotoliu, cu picioarele pe masă.

– A ta? Dar a mea? chicoti ea. Acum o jumătate de an plângeam încă după căsnicia mea.

– Și acum?

– Acum nu mai plâng după Robert, în orice caz. Acum îmi dau seama că era un tip arogant.

– Era și timpul. Un afectat, dacă mă întrebi pe mine.

Susanne nu spusese nimic în toți acești ani, deoarece o vedea pe Rebecka mulțumită de căsnicia sa, dar când

Sonja mârâise, ea fusese de acord. Era arogant, egoist și lingușitor, dar Rebecka nu vedea asta. Atunci.

– Noroc pentru Robert, care e un rahat. Susanne ridică halba cu bere. Ai spumă în colțul gurii, continuă ea și luă un pumn de alune.

Rebecka tresări.

– Nu-mi mai aminti, te rog.

– Despre ce?

– Despre Adam.

– Oh, iartă-mă. Dar cred că eşti destul de dulce, dacă e de vreun ajutor.

– Ha!

– Ştii ce, Rebecka? Suntem cele mai bune femei din lume. E o greşeală că nu suntem fericite în dragoste.

– Poate. Dar pentru asta trebuie să crezi în noțiunea de dragoste. Eu nu o fac.

– Nu, poate că ai dreptate. Am fost respinsă într-un mod brutal, dar aș merita să mi se îngăduie să fiu îndrăgostită ceva mai mult de o săptămână.

– Doare?

– Îngrozitor. Mai ales că nu știu ce am făcut. Era furios, așa că trebuie să fi fost ceva la mine, nu la el. Dacă ar fi întâlnit pe altcineva la New York, n-ar fi trebuit să fie furios pe mine.

– Şi nu vrei să-l întrebi?

– Dacă îmi amintesc bine, mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă niciodată, așa că, nu, nu pot să-l întreb.

– Ai naibii bărbați! Noroc! spuse Rebecka și se gândi la Adam.

– Aud, aud, răspunse Susanne și se gândi la Michael.

– Ştii ce? M-am plictisit să tot vorbim despre bărbați, spuse Rebecka și puse halba pe masă. Acum vreau să vorbim despre casa mea.

45

Mai erau doar cincisprezece minute din 2009. Rebecka se îndrepta cu paşi înceţi spre locul pe care îl iubise din momentul în care văzuse casa pentru prima oară. În faţa sa se întindea piscina enormă, care în curând avea să fie umplută cu apă.

Îşi încheie mantoul lung şi se strânse cu braţele. Dinspre mare venea o briză rece. Nu puteau fi mai mult de câteva grade. Cumpărase în avion o sticlă de vin spumant şi din apartament luase un pahar de plastic. Scoase dopul, turnă o jumătate de pahar şi se aşeză. Aprinsese luminile de afară şi, când se uită în jurul său, se gândi că era cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată.

Acum rămăseseră doar cinci minute şi primele focuri de artificii începură să lumineze cerul. Încetă să mai lupte cu sine însăşi şi, în timp ce privea spectacolul, veni plânsul pe care încercase să-l înăbuşe toată ziua.

– Rebecka...

Se răsuci. Adam stătea la un metru de ea. Nu spuse nimic şi îşi întoarse privirea înapoi către mare. El veni, se aşeză lângă ea şi îi puse braţul pe după umeri. Nu spuse nimic nici atunci când el, cu cealaltă mână, îi întoarse încet faţa către el. Tăcu şi atunci când îi văzu lacrimile şi când buzele lui se apropiară de ale ei. În timp ce Mallorca strălucea sub focurile de artificii, Adam o sărută pe Rebecka ca şi cum ar fi fost cel mai important sărut din viaţa lui.

Spusese că o iubea şi după aceea plecase.

La şase dimineaţa, în ziua de Anul Nou, Rebecka încă nu închisese ochii.

Sărutul nu schimbase nimic şi schimbase totul. Se gândi la fiecare clipă a lui iar şi iar, dar nu regreta nimic.

Sărutul fusese de la sine înțeles. O iubea. Așa spusese. În gura lui cuvintele sunaseră firesc, simplu, ca și cum și ele ar fi fost de la sine înțelese.

Avea nevoie de odihnă. S-ar fi simțit mult mai bine dacă ar fi dormit câteva ore.

Două zile mai târziu, sună noul arhitect, Sverker, și își anunță sosirea.

– Am studiat întregul proiect împreună cu Adam și mi se parte fantastic de provocator, spuse el. Soția mea, Sofi, și cu mine tocmai ne-am instalat, și sunt gata să încep chiar de mâine.

Rebecka se gândi o clipă. Susanne și Maggan trebuiau să vină, dar, cu siguranță, nu era nicio problemă pentru ele să o urmeze la întâlnirea cu arhitectul.

– Ce bine. Ia-o și pe soția ta, dacă dorește. Dacă nu găsiți adresa, sunați-mă de pe drum. E bine la ora două?

– Cred, de fapt, că am găsit două persoane care ar fi perfecte pentru Londra Sonjei. Un băiat care a lucrat la Hilton o veșnicie și un economist de la Apollo care știe toate dedesubturile branșei.

Susanne ciripea și Rebecka se gândi că era îmbucurător să-și vadă prietena în vechea formă. Se așeză în fotoliul din camera pe care o alesese Susanne.

– Tu ești primul meu oaspete care doarme aici, spuse ea. Ești mulțumită de cameră?

– Ghici. Ar trebui să mă simt ca acasă cu stilul lui Adam. Zâmbi. Cum e noul arhitect? întrebă ea și o privi pe Rebecka pentru a-i vedea reacția.

– Nu știu, mâine îl întâlnesc pentru prima dată. M-am gândit să vă iau și pe voi. Am invitat-o și pe soția lui.

– Ca un fel de garant că nu se va îndrăgosti şi el nebuneşte de tine?

– Nu vor fi niciun fel de nebunii. Asta pot spune cu siguranță.

Maggan începuse să se simtă ca un adevărat om de lume. Într-o singură zi apucase să vadă aeroporturile din Stockholm, Barcelona şi Mallorca. Nu-i mai era frică să zboare. Dimpotrivă, simțea o gâdilătură plăcută în stomac când piloții ambalau motoarele înaintea decolării.

– N-ai fost niciodată neliniștită? întrebă Susanne când stăteau la masa de bucătărie a Rebeckăi, în apartamentul din Palma.

– Ba da, o dată, când a fost o alertă de bombă în Irlanda. Poliția a năvălit în cabină şi ne-a evacuat. A fost foarte neplăcut. Căpitanul era atât de speriat, încât n-a mai vrut să zboare. Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă i s-ar fi făcut frică în timp ce ar fi fost în aer.

Susanne căscă.

– Vă dezamăgesc foarte tare dacă mă culc mai devreme astăzi?

În timp ce Rebecka strângea masa, Maggan o întreținea povestindu-i despre Alex şi Anneli.

– Nu vor să spună cât au dat pe palatul pe care şi l-au cumpărat. Ar trebui să-l vezi. Scutură din cap. Se pare că el câştigă bine la Skistar, dacă are cu ce să-l plătească.

– Poate că preţurile din Östersund nu se compară cu cele din Stockholm, spuse Rebecka.

– Nu, sigur că nu. Dar casa asta nu putea fi ieftină. Anneli e ca o scoică când e vorba de casă.

– Aşa cum eşti şi tu când e vorba de Paris?

Maggan pufni în râs.

– E altceva. N-am nimic de spus atât timp cât moș Perrot nu apare.

46

Dimineața devreme, când Susanne se trezi, se încălță cu pantofii de alergare. Nu făcuse niciun pic de mișcare toate zilele de Crăciun și se bucura la gândul că va descoperi Palma în timpul unei plimbări de una singură. Gândurile i se învălmășeau în creier după ce întâlnise doi aspiranți care doreau să se angajeze la hotelul ei și voia să discute cu Charles de îndată ce se întorcea la Londra.

Practica la Hyatt nu mai era posibilă și nici nu mai avea timp de asta. Era timpul să înceapă activitatea de la Londra Sonjei și, cu asta, colaborarea ei cu Charles avea să se intensifice simțitor. Voia să-l aibă alături la fiecare pas pe care îl făcea.

Nu mai fusese la Palma de o veșnicie, dar orașul era așa cum și-l aducea aminte. Când trecu pe lângă El Corte Inglés[1] zâmbi în sinea sa, amintindu-și de rochia pe care o cumpărase acolo pentru petrecerea de ziua ei, când împlinise douăzeci de ani. Umeri gigantici și spatele gol. Fără sutien. Se îmbătase criță, dar nu fusese singura. Douăzeci de stewardese, proaspăt ieșite de pe băncile școlii, se înghesuiseră mai întâi în apartamentul ei, apoi se

[1] Lanț de magazine universale spaniole (n. tr.).

urcaseră într-o caravană de limuzine şi merseseră până la Café Opera[1], unde chefuiseră toată noaptea.

Acum se culca devreme şi nu mai fusese mahmură de când împlinise treizeci de ani.

– Uau!

Nu era nimic mai mult de spus. Maggan şi Susanne stăteau fermecate în locul favorit al Rebeckăi şi priveau marea.

– Lucrul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată, zise Susanne, care avea termen de comparaţie după ce călătorise în toată lumea.

– Trebuie să fi costat o avere, adăugă ea.

– Da, probabil, răspunse Rebecka. Adam a evaluat lucrările la cel puţin cincisprezece milioane.

– Poţi să crezi că Sonja a plănuit totul? Dacă ţinea atât de mult să ne schimbe viaţa, de ce n-a spus nimic atunci când trăia?

– Dar a făcut-o, replică Maggan. Îmi amintesc că ne zicea mereu că nu părem mulţumite şi că ar trebui să facem altceva cu viaţa noastră. Şi, ar fi primit vreuna dintre voi tot ce ea ne-a lăsat dacă ar fi venit şi ar fi spus: „Poftim. Luaţi!"?

– Ai dreptate, spuse Rebecka. Haideţi, trebuie să vedeţi interiorul. Cred că Sonjei i-ar fi plăcut ce m-am gândit să fac aici.

O oră mai târziu stăteau împreună cu noul arhitect şi soţia acestuia pe veranda în care se ieşea din camera de zi.

---

[1] Cunoscut bar din Stockholm (n. tr.).

– Înțeleg acum de ce Adam era atât de încântat de locul acesta, spuse el și o privi cu subînțeles pe Rebecka, care se înroși toată.

– Ai o casă minunată, zâmbi soția sa și Rebecka o privi recunoscătoare.

– Ce te-ai gândit să faci când Sverker va lucra la casă? întrebă Rebecka cu interers.

– Nu știu încă. Totul s-a petrecut atât de repede încât n-am apucat decât să-mi iau liber de la serviciu. Dar am o prietenă pe insulă care e psihoterapeut și care poate că are o slujbă pentru mine, în cazul în care mă plictisesc.

– Ești psihoterapeut?

– Da. Am lucrat împreună cu ea la Stockholm cu mulți ani în urmă și am ținut legătura tot timpul. Acum are o clinică aici, dar nu știu care este profilul clientelei ei. Ne vedem mâine la prânz și voi afla mai multe.

– Știu pe cineva care ar avea nevoie de ajutorul tău, spuse Maggan, și Rebecka, care se simți direct vizată, o ciupi de coapsă.

– Cafea, cineva? întrebă ea și se ridică.

– Te ajut, spuse Susanne.

Rebecka ridică coșul de picnic și îl puse pe masa de lucru de lângă chiuvetă.

– Deci, terapie?

– Ce vrei să spui?

– Ah, nu te face că nu înțelegi. Se pare că Maggan e convinsă că ai nevoie de terapie.

– Da. Și?

– E o idee bună.

– Mulțumesc, dar mulțumesc, nu.

– Pentru că...

– Pentru că nu e nimic special cu mine.

– Nici n-am spus asta.

– Şi atunci, de ce trebuie eu să merg la terapie, şi nu tu?

– Pentru că ți-e o frică de moarte de bărbați. Nu și mie.

– Nu?

– Nu.

Acum veni rândul lui Susanne s-o privească.

– Eu îndrăznesc, în orice caz, să mă arunc în noi proiecte cu bărbați.

– Dar în ce fel de proiecte te arunci? Niciunul nu are vreo premisă de reuşită.

– Nu ești prea îngăduitoare.

– Aș fi mai îngăduitoare dacă aș spune că şi eu sunt speriată?

Susanne oftă adânc.

– Crezi că îmi lipseşte o doagă? întrebă ea serios.

– Da. În relația cu bărbații. Altfel, nu, zâmbi Rebecka. Ia tu coşul cu sandviciuri. Eu iau termosul cu cafea și paharele.

În aceeaşi seară, Rebecka le povesti despre planurile sale.

De Crăciun, când fusese acasă în Stockholm, luase legătura cu secretarul general al organizației Părinții Fără Pereche, o organizație care sprijinea părinții singuri, şi vorbise despre ideea ei de a dona clădirile adiacente ale casei din Mallorca activității acesteia.

– Ideea e foarte simplă. Ei pot veni aici o săptămână, pot folosi piscina, pot merge la Alcudia, pot mânca bine și se pot relaxa împreună cu copiii lor. Într-una din clădiri vor locui tații cu copiii lor, iar în cealaltă, mamele cu copiii lor. Trei, patru familii în fiecare clădire, în funcție de câți copii au.

Pe buze îi apăru un zâmbet larg și fericit.

Maggan simți o arsură în spatele ochilor.

– Rebecka, asta e minunat, dar e realizabil? Cum vor veni încoace? Drumul e scump pentru cei singuri.

– Despre asta am vorbit. Astăzi cea mai mare parte a

activității de acolo este finanțată de Ministerul Sănătății, dar acești bani nu ajung. Așa că trebuie să inițiem un proiect prin care să adunăm banii pentru călătorii.

Susanne bătu din palme, așa cum obișnuia să facă atunci când considera că avea o idee bună.

– Dar în septembrie vom fi putred de bogate. În orice caz, din câte a lăsat Soinja să se înțeleagă. Nu putem să facem din asta un proiect comun? întrebă Maggan. Restaurantul, hotelul și asta?

– N-am nimic împotrivă. Conduc hotelul cu plăcere, dar ar fi fantastic dacă n-aș fi singurul proprietar. Cu cunoștințele tale despre economie, Rebecka, și cu ale tale despre mâncare, Maggan, m-aș simți mult mai în siguranță.

Când Maggan se urcă în avionul de Paris, o avea cu ea pe Rebecka. Se hotărâseră să se mute în restaurant și să nu mai plece de acolo până când monsieur Perrot nu avea să binevoiască să se arate. Acum n-o mai avea doar pe Maggan cu care să se lupte. Acum erau trei contra unu, chiar dacă numai două dintre ele erau la Paris.

47

La ora cinci bătură la ușă și un ospătar uimit le deschise și le spuse că nu se servea nimic înainte de ora șase.

– Vrem să-l vedem pe monsieur Perrot, spuse Maggan cu un aer serios și păși înăuntru.

În timp ce ospătarul plecă să-l anunțe pe șef, Maggan își aranjă părul și își îndreptă fusta.

– Arăți foarte bine, șopti Rebecka înainte de a-l vedea pe bărbatul cu părul alb îndreptându-se către ele.

– Ah, Dumnezeule, mai apucă Maggan să spună şi se prăbuşi pe podea ca un castel de cărţi de joc.

Rebecka nu înţelegea ce se întâmplase. Cu câteva secunde în urmă, prietena sa era vioaie şi veselă. O secundă mai târziu zăcea pe podea, verde la faţă.

– A leşinat. Ajută-mă, strigă Rebecka şi îşi agită mâinile către bărbatul care se repezi înspre ele.

– Maggan, trezeşte-te! La naiba! Trezeşte-te! Rebecka o lovea uşor pe obraji. Ţine-i picioarele în sus, spuse ea hotărât.

Un chelner veni alergând cu un pahar cu apă şi, dacă Maggan nu s-ar fi trezit chiar în clipa aceea, Rebecka i-ar fi turnat conţinutul peste ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea confuză.

– Ţi-ai pierdut cunoştinţa, spuse Rebecka uşurată.

În aceeaşi clipă, Maggan îşi văzu picioarele în mâinile bărbatului.

– Paul, spuse ea.

– Maggan, spuse el fără să-i lase picioarele.

– Paul? Rebecka se întoarse. Paul? spuse ea din nou fără să-şi creadă ochilor. Ce faci aici? Dar, Paul, ce plăcere să te întâlnesc din nou! Ce întâmplare! Nu-i aşa? spuse ea şi se întoarse către Maggan care rămăsese întinsă pe podea, pământie la faţă.

Paul lăsă uşor jos picioarele lui Maggan şi îi spuse să se ridice şi să-şi pună capul între genunchi.

Trase un scaun şi îi oferi mâna, s-o ajute. Ea i-o refuză şi se ridică singură, mai întâi în genunchi şi, cu o grimasă de durere, îi întinse mâna Rebeckăi.

– Dar, Maggan, spune ceva! Nu e fantastic? Trebuie să fie mai mult de treizeci şi cinci de ani de când nu ne-am văzut, îi zâmbi ea lui Paul, în timp ce îşi ajuta prietena să se ridice.

– Aproape exact, dădu el din cap.

Pentru Maggan era clar, deși se simțea încă ametită. Sonja o dezamăgise crunt, și, dacă n-ar fi fost deja moartă, un glonț în cap ar fi fost lucrul cel mai potrivit pentru ea.

– Deci, domnule Perrot – sau Jones, cum te știu eu – de când o cunoști pe Sonja și cât timp v-a luat să plănuiți asta? spuse ea furioasă.

– Perrot? Tu ești Perrot?

Rebecka, care nu înțelegea nimic, îl privea consternată.

– Eu sunt. Nu putem sta aici, la intrare. Haideți în restaurant. O să vă povestesc.

Paul le povesti tot. Când el și prietenul său se despărțiseră de Maggan, Rebecka și Sonja în acea vară, în urmă cu treizeci și cinci de ani, el voise să continue legătura cu Maggan, și, când nu primise niciun răspuns de la ea, îi scrisese Sonjei.

Maggan roși și își coborî privirea.

– Atunci tu erai gravidă cu Anneli, spuse Rebecka. Nu-i ciudat, de vreme ce aveai la ce te gândi. Dar ciudat e că Sonja nu ne-a spus nimic.

– Și mie mi se pare așa, se răsti Maggan.

– Ea credea că numele meu te-ar supăra. De aceea n-a spus nimic.

Paul o privi cu subînțeles pe Maggan.

– Apropo de nume, îl întrerupse Maggan. Nu te chema Perrot pe atunci.

– Nu, Paul Jones nu suna foarte atractiv când am deschis un restaurant în Paris, așa că am luat numele mamei mele, zâmbi el. Cu un tată englez și o mamă franțuzoaică, ai două nume între care să alegi.

– Nu pot totuși să înțeleg de ce Sonja n-a spus nimic. Tu și Maggan v-ați certat? întrebă Rebecka.

– Nu, dacă mă întrebi pe mine, zâmbi Paul. Dar poate că dacă o întrebi pe Maggan?

– Prostii. Eram gravidă, și aveam altceva la care să mă gândesc decât bărbații francezi. Asta a fost totul, spuse Maggan privindu-l.

În afară de părul care îi albise, era dureros de neschimbat. Şi-l imaginase pe Perrot, dar Paul nu se potrivea cu această imagine. Părul îi era ondulat aproape până la ceafă, era înalt și încă subțire. Maggan l-ar fi dorit un bătrân cocoșat.

– Şi cum se face că ați cumpărat un restaurant împreună?

– A fost propunerea Sonjei. Ne întâlneam des când venea la Paris și, când i-am povestit că vreau să cumpăr restaurantul, mi-a propus să devină coproprietară.

– Şi tu ai acceptat? întrebă Maggan îmbufnată.

– N-am avut prea multe de spus. Sonja e... era... hotărâtă, când își punea ceva în cap.

– Asta pot să confirm, râse Rebecka.

Paul se ridică.

– Pot să invit doamnele la un pahar de vin? întrebă el.

Când Paul se îndepărtă, Rebecka se aruncă asupra lui Maggan.

– Nu ești emoționată? E Paul! Prima ta dragoste!

Rebecka exalta de încântare.

– Sunt furioasă. Maggan își schimbase culoarea feței din verde în roșu intens. Dacă știam cine e, nu m-aș fi angajat. Asta e o conspirație pusă la cale de Sonja.

– Dar... De ce spui asta?

– Pentru că știu că e așa. Sonja s-a gândit la lucruri la care tu și Susanne nu v-ați fi gândit. Și ăsta e felul ei de a mărturisi.

Rebecka era nedumerită, dar, înainte de a apuca s-o întrebe pe Maggan ce voise să spună, Paul se întoarse.

– Salutări de la Mikey. A fost pe aici două zile, dar a plecat la Londra.

Cu un gest care trăda obișnuință, el destupă sticla de vin, turnă puțin într-un pahar și gustă înainte de a le servi pe cele două femei.

– Mikey... Țineți încă legătura? întrebă Rebecka, care și-l amintea foarte bine pe englezul frumos, dar ușor rezervat.

El zâmbi.

– Nu ne vedem prea des, dar încercăm să ne întâlnim măcar de două ori pe an.

Maggan stătea tăcută, în timp ce Rebecka îl întreba pe Paul despre viața lui în ultimii treizeci și cinci de ani, și află că divorțase de mult, că nu avea copii și că restaurantul era o afacere înfloritoare, în principiu – toată viața lui. Spuse că se bucura că va colabora cu Maggan și îi făcu cu ochiul. Roșie toată, ea îi răspunse în același fel.

– Vom vedea cum rămâne cu asta, spuse ea.

48

Susanne era total concentrată pe munca sa și pe a găsi administratorul cu experiență de care era nevoie. Fără Charles, nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Benjamin, un perfecționist de vârstă medie care lucrase în branșa hotelieră toată viața, dar care nu avusese niciodată șansa de a deveni administrator-şef, pentru că nu era femeie. Era un profesionist de nădejde şi lui Susanne îi plăcu încă de la început.

Găsise imediat colaboratorii de care aveau nevoie: spălătorii, firme de taximetre, florării. Enumerase din memorie cele câteva firme potrivite pentru livrarea unor produse ecologice, de la șampon și până la cearceafuri. În plus, știa unde să găsească personal de încredere.

Dintre cei doi suedezi pe care Susanne îi întâlnise la Stockholm, Madeleine acceptase slujba şi Charles îi găsise un apartament central cu două camere, pe care ea îl putea închiria timp de un an. Fusese angajată în primul rând pe postul de economist-şef, deşi Susanne ştia că s-ar fi potrivit de minune şi în domeniul pieţei.

Când, împreună cu Charles, trebuia să meargă la încă o firmă de publicitate, acesta nu mai rezistă.

– Spune-mi, îi ceru el pe un ton hotărât.

– Ce?

– De ce înfloritoarea poveste de dragoste a luat sfârşit.

– Nu mă întreba pe mine. Asta poţi să afli de la prietenul tău.

– E ca o stană de piatră. E imposibil de aflat ceva de la el. Ce s-a întâmplat?

– N-am nici cea mai mică idee. A plecat la New York într-o stare de spirit excelentă şi s-a întors complet schimbat. E tot ce ştiu. M-a dat afară din Hyatt.

– Şi tu nu te simţi vinovată cu nimic?

– Cu nimic. Am stat acasă şi am primit vizita unor buni prieteni din Suedia. Când a venit acasă era ca turbat.

– Ai fost vizitată doar de femei?

Susanne îl privi mirată.

– Da, de ce întrebi?

– Michael bombănea ceva... Spunea că eşti o ipocrită mincinoasă...

– Ce? Spune-mi ce a zis.

– Numai asta. L-am întrebat dacă te-a întâlnit şi mi-a răspuns că nu vrea să se întâlnească cu ipocriţi mincinoşi. Charles o privi. Atunci m-am gândit că poate te-a văzut cu un alt bărbat.

– Nu. Și poate să se ducă la dracu'. Sunt departe de a fi perfectă, dar n-am făcut nimic. Putem schimba subiectul? Nu face decât să mă indispună.

Firma de publicitate nu era una dintre cele mai mari. Patronul însuși, o femeie, îi întâmpină și le prezentă ideile sale despre hotel. Conform viziunii ei, trebuia subliniat faptul că era un hotel suedez, deoarece aceasta era garanția calității. Ea propuse, de asemenea, procurarea rapidă a unei certificări ecologice și profilarea pe mâncare ecologică. Îi lăudă pentru mobilierul și covoarele pe care le cumpăraseră de la un hotel vechi.

– Ce bine că îți place! Arhitectul e genial, zâmbi Susanne, care voia să-l laude pe Adam.

Era unul dintre lucrurile pe care le apreciase cel mai mult. Iubea mobilierul vechi cu care Adam decorase hotelul.

– Propun să subliniați ideea de vintage. E și ecologic și trendy.

– Mi-au plăcut atât ea, cât și propunerile sale, îi mărturisi Susanne lui Charles după întâlnire. Orașul ăsta geme de lux. Știe ce spune.

Charles, care cunoștea fiecare hotel, din centru și până în Heathrow, fu de acord cu ea.

– Dar să nu spunem *shabby chic*. Asta te duce cu gândul la lipsa de gust, și Londra Sonjei e departe de a fi lipsit de gust. Dimpotrivă.

Susanne știa că Charles avea dreptate. Aveau nevoie de câteva zile pentru a hotărî ce firmă de publicitate vor alege. Toate cele la care fuseseră se angajaseră să alcătuiască și pagina de internet a hotelului, o parte importantă în promovarea lui pe piață, și aveau nevoie, la rândul lor, să fie puși în legătură cu firma de IT care să le facă pagina

de comenzi online. Apoi avea să fie produs materialul informativ pe care Madeleine îl putea folosi când prezenta hotelul la târguri, pentru birourile de voiaj şi pentru firmele internaţionale care s-ar fi gândit să închirieze camere la Londra Sonjei.

Pentru a alcătui meniuri, Susanne trebuia să găsească cât mai repede un chef. Şi ea voia să aibă unul suedez.

– Mă îndoiesc că vom putea deschide în mai, spuse Charles. Eventual să deschidem discret şi să testăm afacerea. Ce crezi? Ai putea găsi treizeci de prieteni care ar accepta să vină aici la un sfârşit de săptămână?

– Glumeşti? Am putea să ţinem deschis de probă o lună. Când crezi că am putea avea inaugurarea oficială?

– Aş spune la începutul lui iulie, aşa cum arată lucrurile acum.

– Am încredere în tine. Dacă spui iulie, va fi iulie.

Ziua fusese lungă şi, când Susanne ajunse acasă, îşi scoase cizmele, atârnă mantoul în cuier şi se aruncă pe sofa. Aproape adormise când auzi că primea un sms. Se întoarse pe o parte şi îşi vârî mâinile sub pernă. Oricine ar fi fost, trebuia să aştepte.

49

Rebecka era bucuroasă că se afla la Paris când Maggan avusese un asemenea şoc la întâlnirea cu Paul, dar, în ciuda presiunilor, n-o putuse face pe prietena sa să-i mărturisească de ce fusese atât de furioasă. Nu acceptase explicaţia că Paul şi Sonja ar fi conspirat pentru a ajunge la ea.

În timp ce se grăbea pe străduțele lăturalnice către apartamentul său, cu brațele pline de pungi cu mâncare, se gândea la coincidența de la Paris, dar și la petrecerea la care era invitată ceva mai târziu în acea seară. Se hotărâse să accepte când Maria, colega sa de la cursul de spaniolă, o invitase la cină. Trebuia să rupă izolarea și se bucurase când auzise că Sverker și Sofi vor fi și ei acolo. Adam era cu siguranță pe pământ suedez și, de aceea, nu era niciun pericol să meargă la o petrecere organizată de cunoscuții lui.

– *Hola*, Rebecka, spuse Maria când deschise ușa și o invită înăuntru pe colega ei de curs. Intră, aici e deja plin de lume.

În timp ce Rebecka saluta oaspeții schimbând câteva cuvinte cu fiecare, nu se putu abține să nu studieze discret casa decorată cu mult bun-gust. Spera să aibă ocazia s-o vadă și de afară. Ca mărime, vila era mult mai mică decât a ei, dar era suficient de mare pentru Maria și soțul ei. Exact ca vila Rebeckăi, și aceasta avea un plan deschis, cu camere de zi spațioase.

Era multă lume și Rebecka se uita după Sverker, când o zări deodată pe soția lui Adam, sau, în orice caz, pe femeia cu care îl văzuse de două ori.

Se aplecă instinctiv și se furișă în cealaltă parte a camerei.

Nu văzu scaunul cu rotile decât atunci când se împiedică de el.

– Bună, spuse bărbatul care stătea în el. Rebecka apucă să observe că avea o înfățișare plăcută. În general, bărbaților nu le stătea bine cu părul ras, dar lui i se potrivea perfect. Ochii lui albaștri străluceau. Ce plăcere să ne întâlnim!

El îi zâmbi calm și cu căldură.

– Dar, iartă-mă, ce neîndemânatică sunt! Zâmbi şi ea, în semn de scuză. Mă cheamă Rebecka, spuse ea şi îi întinse mâna.

– Tom. Nu-i aşa că Adam a lucrat o vreme la casa ta?

Rebecka se înroşi toată.

– Da, aşa e. Dar acum Sverker a preluat această însărcinare, şi acum tocmai îl căutam. Nu l-ai văzut?

Tom ignoră întrebarea.

– Trebuie să spun că eu şi soţia mea am fost foarte mulţumiţi de cele făcute de Adam în casa noastră. Se uită în jur. Sylvia, vino, trebuie s-o cunoşti pe Rebecka.

Blondina pe care o văzuse de două ori împreună cu Adam se apropie de ei. Rebecka se împotrivi cu greu impulsului de a fugi de acolo. Trase adânc aer în piept şi se sili să zâmbească.

– Rebecka, ce plăcere să te întâlnesc, spuse Sylvia veselă. Adam mi-a povestit despre casa ta minunată.

Creierul Rebeckăi începu să fiarbă. Era ultimul lucru la care se aşteptase. Adam avea, deci, o relaţie cu unul dintre clienţii săi. Era mai rău decât îşi închipuise şi trebui să-şi folosească întreaga iscusinţă socială pentru a nu o privi pe tânăra femeie cu dispreţul pe care îl simţea.

– Aha, aşa deci... Iertaţi-mă, dar l-am văzut pe Sverker, zâmbi ea şi şi se îndepărtă repede.

Fierbea de mânie. Era clar că Adam le făcea curte tuturor suedezelor care construiau case pe insulă şi fusese cât pe-aci să-i cadă şi ea victimă. Te iubesc, îi spusese el. Du-te naibii, Satan Eriksson.

– Ce crezi despre casă? întrebă Sverker în acelaşi timp în care vârî în gură o bucată de şuncă Serrano.

Avea farfuria plină cu delicatese spaniole, dar Rebeckăi, care era flămândă când venise, îi pierise pofta de mâncare.

– E foarte frumoasă, spuse ea. Unde e Sofi?

– Acolo, răspunse el și arătă către soția sa care stătea împreună cu cineva pe una din numeroasele canapele. Vino să ți-o prezint pe prietena ei. Karin, ea este Rebecka. Eu sunt ajutorul ei până când casa va fi aranjată la începutul verii.

– Sigur că e casa mea, dar ajutorul sunt mai mult eu, spuse Rebecka zâmbind și întinse mâna.

Sofi se ridică și o îmbrățișă spontan pe Rebecka.

– Stai cu noi. Vorbim despre posibilitățile mele de a găsi o slujbă.

– Ești vechea colegă a lui Sofi? întrebă Rebecka în timp ce se așeza.

– Da, spuse Karin. Și e minunat că ea va sta aici jumătate de an. Am auzit că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Avea un zâmbet cald și Rebeckăi îi plăcu imediat de ea.

– Sunt bucuroasă să fac cuiva un serviciu, spuse Rebecka.

– Poate ar trebui să-i mulțumim și lui Adam, care a avut o grabă ciudată să plece acasă, interveni Sverker și se înghesui între ele pe sofa.

– De ce s-a grăbit așa? întrebă Karin.

– Nu grabă *la*, ci grabă *de la*, cred eu, zise Sverker.

Rebecka nu spuse nimic. Obrajii îi ardeau şi dorea din tot sufletul ca în clipa aceea să se afle oriunde altundeva decât pe canapeaua Mariei.

– În orice caz, eu mă bucur că sunt aici, replică Sofi, care avea o dexteritate ieșită din comun de a schimba subiectul unei discuții, luând o felie de pepene galben de pe farfuria soțului său.

– Haideți, fetelor, acum o să luăm și noi puțină mâncare.

Înainte de încheierea serii, Rebecka mâncase şi făcuse cunoștință cu toți suedezii pe care Maria îi invitase în acea

seară. Din când în când îi zărise pe Sylvia şi pe soţul ei. Păreau foarte îndrăgostiţi unul de celălalt şi Rebecka se cutremura de scârbă. Asemenea ei, sărmanul Tom habar n-avea ce se petrecea în spatele lui.

50

Maggan acceptase cu greu să-l întâlnească pe Paul. Înţelesese că trebuiau să vorbească în linişte, chiar dacă linişte era ultimul lucru pe care îl simţea acum.

În timp ce el se uita prin apartament, ea se închise în toaletă şi trase apa, deşi nu era nevoie. Se privi în oglindă. Sprâncenele epilate de curând îi amintiră că altă dată îşi rădea părul de pe picioare. Ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, îşi tăiase chiar şi o parte din părul pubian.

Nu-l mai întâlnise pe Björn de dinainte de Crăciun şi nu se mai răsese pe picioare de mult. Nici nu voia să se gândească la ce o determinase să facă asta înaintea vizitei lui Paul.

– E fiica ta? întrebă el când Maggan se întoarse în camera de zi.

– Da. Anneli.

– Şi ăsta?

– Alexander.

– Nepotul tău? Nu-mi vine să cred că eşti bunică. Bunica mea era o bătrânică adusă de spate, îmbrăcată în negru până în vârful unghiilor, spuse el clipind şi privind admirativ rochia de culoarea smaraldului a lui Maggan.

– Vremurile se schimbă.

– Oare?

Ea îl privi nedumerită.

– De ce ai dispărut, Maggan? Știi foarte bine că inima zdrobită a unui francez nu se vindecă niciodată, zise el.

– Nu, nu știam. Și nu încerca să mă amăgești. Chiar tu mi-ai spus că ai fost căsătorit.

– Da. A fost o prostie.

Ea ridică interogativ din sprâncene.

– Că m-am căsătorit. Din motive prostești. Ajunsesem la o vârstă la care începusem să cred că dragostea nu mai este importantă. După trei ani am înțeles că greșisem.

– N-ai iubit-o? întrebă Maggan surprinsă.

– Ți-am spus doar că o inimă zdrobită nu se vindecă, răspunse el. Și, apropo de asta, cine e vikingul cel blond cu care erai la La Sonja?

Vocea lui își schimbase tonalitatea, de la melodramatică la gravă. Maggan îl privi furioasă.

– Știi ce? Tu n-ai nimic de-a face cu asta.

– Spune-mi numai dacă e un bărbat important în viața ta.

– E un bun prieten. Punct.

– „Bun prieten" ca în „iubit"?

Maggan simți cum obrajii începeau să-i ardă.

– Renunță, Paul.

El începu să se plimbe prin cameră.

– Deci, îți aduci actualul iubit la restaurantul fostului iubit? E just, crezi?

– Dar, dragul meu Paul... habar n-am avut că restaurantul e al tău. Dacă ai fi binevoit să mă întâlnești mai devreme, am fi putut evita asemenea situații penibile. În altă ordine de idei, mă întâlnesc cu cine vreau.

– Sigur, dar asta nu înseamnă că eu consider că e amuzant să văd.

– Nu te mai uita atunci. Mai bine hai să vorbim despre La Sonja. Sau mai e ceva din viața mea privată care te interesează?

Maggan era furioasă. Cu ce drept îi punea întrebări despre viața ei? Nu credea în povestea cu inima zdrobită. Paul era atractiv, și Maggan era convinsă că nu dormea singur nopțile. Numai Dumnezeu știa câte femei existaseră în viața lui.

– La ce te uiți? se răsti ea.

– Ești mai plină decât erai cu treizeci și cinci de ani în urmă. Privirea i se oprise undeva la nivelul sânilor.

– Mulțumesc. Dacă ai de gând să-mi spui că sunt grasă, trec cu plăcere la subiectul următor.

– Grasă? Maggan, tu ești frumoasă. Formele tale sunt apetisante, zâmbi el învăluind-o cu privirea.

– Monsieur Perrot, spuse ea amenințător.

El se opri în fața ei.

– Da.

Înainte ca ea să poată reacționa, el întinse mâna și o mângâie pe obraz. Ar fi putut la fel de bine să-i injecteze un medicament paralizant. Maggan simți că nu se putea mișca. Mâna lui continuă către ceafă și îi dădu fiori. Nu voia asta. Nu voia. Voia.

În cele din urmă îl luă de mână, îl conduse în dormitor și își trase fermoarul rochiei de smarald.

Pântecele îi bubuia. Nu mai simțise niciodată o asemenea voluptate. Limba lui era peste tot și, când nu mai rezistă, îl împinse pe spate și alunecă peste el. Nu era o idee bună. Picioarele ei nu făceau față, dar, fără să-l lase să alunece din ea, se lăsă pe o parte, iar el ajunse deasupra.

El se opri și o privi. Îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte și, fără s-o lase din ochi, începu să se miște încet. Coapsele ei se lipeau tot mai incitant de ale lui, și el zâmbi.

– Așa se vindecă o inimă zdrobită, șopti el.

51

„Sunt în oraș. O cafea?" scria în sms-ul pe care Susanne îl primise înainte de a adormi și nu avu nevoie să se gândească prea mult inainte de a răspunde „nici vorbă" la întrebarea lui Anders.

Când înțelesese că nici Michael nu era mai breaz, i se păruse că întâlnirea cu Anders nu era o idee chiar rea, dar apoi se răzgândise. Dacă exista cineva cu care terminase definitiv, acela era Anders. Și era pe cale de a termina și cu Michael, după cum stăteau lucrurile.

Era obișnuită să cadă și apoi să se ridice și să se scuture. Mama ei fusese exact la fel. După ce tatăl părăsise familia, mama întâlnise alți bărbați. Când al patrulea dintre ei începuse să manifeste un interes neobișnuit pentru corpul de adolescentă al lui Susanne, mama îl dăduse afară și, după asta, fusese „gata cu bărbații".

Nu erau, așa cum spunea ea, demni de încredere.

Pe vremea aceea mama avea aceeași vârstă pe care Susanne o avea acum, și își dedicase restul vieții formulării de avertismente. Susanne trebuia să fie prudentă cu *asta*, atentă la *cealaltă*.

„Cu înfățișarea ta, vei avea probleme", spusese mama, și, când Susanne nu înțelesese în ce fel s-ar fi putut întâmpla asta, mama îi zisese că va descoperi curând. Nu trebuia decât să aștepte. Bărbații aveau să-i promită marea cu sarea, dar aveau s-o părăsească după ce obțineau ceea ce doreau.

Mama știa exact cum era, și o parte din experiența sa se impregnase în Susanne, care învățase să nu se atașeze niciodată de cineva.

Din familie, doar fratele mai mic al lui Susanne, Patrik, avusese noroc cu alegerea partenerului, dar nu fusese

niciodată victima acelorași presiuni ca sora sa. Nu numai că avea o soție minunată, dar și două fetițe frumoase.

De ce nu se gândise la asta? L-ar fi putut angaja pe Patrik pe post de șef al bucătăriei. Nu vorbiseră deloc despre hotel de Crăciun, când se întâlniseră. Singurul lucru pe care fratele său mai mic îl știa despre ea era că demisionase și acum locuia la Londra, unde avea să lucreze la un hotel timp de un an.

Susanne se simțea odihnită după somn și se gândi să-l sune pe Patrik de îndată, dar când se uită la ceas, văzu că era târziu. Adună toate propunerile făcute de firmele de publicitate și, cu cât le studia mai mult, cu atât era mai convinsă că cea pe care o vizitase în acea zi îi făcuse impresia cea mai bună.

Trimise un sms la Palma și o întrebă pe Rebecka dacă era trează și, când primi un „da" urmat de un semn al exclamării, o sună. Susanne avea nevoie să vorbească cu cineva despre problemele sale, dar asta nu o împiedică să o facă abia la sfârșitul discuției. Mai întâi vorbiră despre amanta lui Adam.

– Nu-i așa că e îngrozitor? spuse Rebecka revoltată.

– Da, în cazul în care e adevărat. Dar nu cred că e adevărat. E un bun prieten al celor doi soți. În plus, el execută niște comenzi de serviciu primite de la ei. Doar n-o să pună ochii pe ea. Asta poți pricepe și singură.

– Dar pe mine cum de a pus ochii?

– Tu nu ești căsătorită cu un bun prieten al lui. Rebecka era una dintre cele mai inteligente femei pe care Susanne le cunoștea, dar, când era vorba de Adam, se dovedea a fi de-a dreptul lipsită de judecată. L-am cunoscut, am văzut cât de sincer îndrăgostit de tine este. Nu e tipul care pune ochii oricum pe femei.

Rebecka nu se lăsă însă convinsă. Hotărâse că Adam era un Don Juan și îl judeca plecând de la propriile temeri.

Rebecka, care nu voia s-o audă pe Susanne apărându-l, schimbă subiectul.

– Hai să vorbim despre ceva mai plăcut. Despre hotelul tău, de exemplu.

Susanne îi povesti despre firmele de publicitate și diversele lor sugestii și Rebecka fu de acord că ultima părea să fi înțeles spiritul hotelului. Fu de acord și cu ideea, care i se păru genială, de a-l întreba pe Patrik dacă nu voia să se mute în Anglia. În timp ce Susanne hotăra lucrurile repede și era o fire directă, Patrik era prudent și se gândea de două ori înainte de a spune sau face ceva. N-ar fi luat primul avion spre Londra înainte de a fi chibzuit bine.

– Exact la asta mă gândisem și eu. Ar fi antipodul meu perfect. Când eu încep să funcționez ca un tanc, el ar fi în spatele meu și m-ar opri.

Râse, conștientă că uneori făcea lucrurile prea repede și devenea prea zeloasă.

Patrik fu nevoit să se așeze când Susanne îi povesti despre Londra Sonjei, că Maggan primise un restaurant în Paris și că Rebecka era acum proprietara unei case în Mallorca.

– La asta nu m-am așteptat! N-am știut că Sonja avea atât de mulți bani, spuse el.

– Cine crezi că a știut? Am fost toate la fel de șocate, zise Susanne și îi povesti despre cursul la care fusese pentru a pricepe cum funcționa industria hotelieră.

– Am și un mentor, Charles, fără de care nu m-aș fi descurcat nici măcar o zi.

– Când îl deschizi? Când putem veni să te vizităm?

– De aceea te sun.

Ştia că fratele său era chibzuit, dar atunci când rămase tăcut mai mult de un minut, ea începu să se întrebe dacă nu închisese.

– Alo...

– Da, sunt aici. Mă gândesc dacă să refuz direct sau dacă să vorbesc mai întâi cu Magda.

– Vorbeşte cu Magda, spuse Susanne repede. Am nevoie de tine, Patrik, adăugă ea.

– Nu încerca să mă convingi cu asta. Vorbesc cu Magda şi te sun eu.

– Când?

– După ce termin de vorbit cu ea.

Când primi al doilea sms de la Anders, se gândi să nu-l citească, dar până la urmă îl deschise pentru a vedea la ce *nu* răspundea. „Nu vrei să mă întâlneşti din cauza caraghiosului ăluia brunet?" scria. Caraghios brunet? Susanne căută în minte un asemenea personaj, dar când nu găsi pe nimeni care corespundea descrierii, nu răspunse. Anders putea crede ce dorea.

52

Când sună telefonul, Maggan se trezi goală lângă Paul. Văzu că era Anneli şi se grăbi să răspundă, în timp ce se ridica şi încerca să-şi pună halatul de casă.

– Iubito, s-a întâmplat ceva de suni atât de devreme? întrebă ea neliniştită.

– În cel mai înalt grad. Ai devenit bunică din nou. Anneli plângea şi îşi trăgea nasul şi abia dacă se înţelegea

ce spunea. Sunt atât de mici şi de drăguţe. Nu mă mai pot opri din plâns.

– Dar a mers totul bine? Unde e Peter? Pot să vorbesc cu el? întrebă ea când înţelese că trebuia să vorbească cu ginerele său pentru a-l întreba cum decursese naşterea.

– Bună, Maggan.

– Cum a mers? Fetiţele se simt bine?

– Da, se simt minunat. Mai întâi a venit Klara, care cântăreşte două mii o sută de grame, apoi Isabell, care are cu o sută de grame mai mult. Anneli plânge de bucurie. Aşa cred, cel puţin.

– Unde e Alex? I-aţi povestit?

– Am vorbit acum cu el. Se simte bine, e cu cealaltă bunică, care a venit la sfârşitul săptămânii.

– Ce bine! Trebuie să vin şi eu, dar aştept până pleacă mama ta. Ştii cât timp va rămâne?

– Nu, n-am hotărât încă. Anneli îmi face semn că vrea să vorbească. Ne auzim curând, Maggan, spuse el şi îi dădu telefonul lui Anneli, care părea că se liniştise.

– Doctorul spune că sunt hormonii şi că va trebui să mă împac cu gândul că mă voi smiorcăi o perioadă, spuse ea râzând când o auzi pe Maggan izbucnind în lacrimi.

– Mi-e dor să vă văd pe toţi. Promite-mi că pot veni după ce pleacă Astrid. Promite-mi, Anneli.

– Îţi promit, mama. Peter spune că îţi trimite două poze acum. Te mai sun mâine.

– Ce s-a întâmplat?

Paul intră în bucătărie aşa cum îl crease Dumnezeu şi o găsi pe Maggan plângând la masă.

Ea îi întinse telefonul.

– Tocmai mi s-au născut încă doi nepoţi, spuse ea cu lacrimi în ochi şi strălucind de bucurie.

El se uită la fotografii.

– Cred că n-am văzut niciodată copii atât de mici în realitate, spuse el.

– Klara și Isabell, spuse Maggan cu mândrie și se ridică.

– Trebuie să sărbătorim. Șampanie?

El zâmbi.

– Ce altceva?

Maggan se întoarse pentru a scoate o sticlă. El se furișă în spatele ei, îi puse brațele în jurul taliei și își înfundă nasul în ceafa ei.

– Poți bea șampanie în pat când ești bunică?

Ea se întoarse și îl privi.

– Numai dacă poți mânca și brânză în același timp.

– Poți, spuse el și o sărută pe vârful nasului.

Era adorabilă cu părul ciufulit și cu obrajii roșii. Paul îi văzu prin deschiderea halatului sânii plini, care îi treziră din nou dorința.

Când Maggan remarcă, pufni în râs. Nepoți, șampanie, brânză și sex în aceeași zi era aproape prea mult bine.

Restul nopții rămaseră treji. Amândoi erau plini de o energie neobișnuită și, când se sculară din pat, ceasul arăta unsprezece dimineața.

Maggan crezuse că va regreta graba cu care făcuse dragoste cu Paul, dar nu era așa. Dimpotrivă, fusese una dintre ideile ei bune. Nu-și făcea nicio iluzie că avea să dureze veșnic, dar se gândea să se bucure cât mai mult posibil. Încă de acum treizeci și cinci de ani, chimia unuia se potrivise cu cea a celuilalt și acest lucru nu se schimbase, în pofida perioadei în care fuseseră despărțiți.

– Cine e femeia blondă? întrebă Paul care se uita la fotografiile împrăștiate ici și colo prin apartament.

– Susanne. N-o recunoști? spuse ea.

– Nu. Ar trebui s-o fac?

– Nu, ai dreptate. Ea nu era cu noi atunci. S-a alăturat trupei noastre puțin mai târziu, după ce ne-am întors acasă.

Se apropie de el.

– Am fost întotdeauna împreună: Sonja, Rebecka, Susanne și cu mine.

– Susanne e în Suedia?

– Nu. La Londra. Sonja a avut un hotel acolo pe care i l-a lăsat în grijă.

– Deci Sonja a împrăștiat trupa prin toată Europa? zâmbi el.

– Așa s-ar părea... Totuși, ne întâlnim mai des decât o făceam înainte... Avem nevoie una de cealaltă mai mult ca niciodată.

– Te simți bine la Paris?

– Da, în unele cartiere. N-am văzut prea mult din el încă.

– O să schimbăm asta. Ce faci astăzi?

– Nimic deosebit.

– Bine. Atunci fug până acasă să-mi iau mașina. O să facem o plimbare prin Paris.

Zâmbi ca un copil care primește cadouri de Crăciun. Maggan se molipsi și ea de entuziasmul lui.

– Mii de mulțumiri! Nici nu mi-aș putea imagina ceva mai plăcut astăzi.

53

Când sosi camionul cu mobila comandată, aceasta fu depozitată în una din clădirile adiacente. În restul casei activitatea era încă în toi, chiar dacă totul era aproape terminat. Toate aparatele și mașinile de bucătărie fuseseră

instalate, băile erau gata. Rebecka le permisese muncitorilor s-o folosească pe una dintre ele. Pe toate celelalte le încuiase. Nu voia să aibă urme de pantofi murdari acolo unde se gândise să-şi facă propria oază, şi nici în cele pe care le rezervase prietenelor sale.

Era nerăbdătoare să dezlipească hârtia protectoare de pe chiuvete şi robinete, dar Sverker o sfătuise să mai aştepte puţin. Şipcile nu fuseseră încă puse. Nici armăturile, nici dulapurile. Şi nu putea face nimic singură.

Sfătuită de Maria, găsise o croitoreasă care îi cusu perdelele din materialul pe care îl alesese. Ea, căreia nu-i plăcuseră niciodată perdelele, nu-şi putea imagina noua casă fără valuri de catifea şi galerii special comandate. În casă nu trebuia să existe nicio blană pe jos şi niciun perete sau dulap alb. Covoarele pe care le alesese aveau culori calde: galben-leonin, bordo şi bleumarin. Alesese tapete în nuanţe de bej. Niciun perete cu fond. Un fond mai frumos decât peretele de sticlă din camera de zi, care dădea spre grădină, era greu de găsit.

Când se hotărî cum avea să folosească vila, construi încă două piscine, câte una de fiecare parte a clădirilor adiacente. Bineînţeles, toată lumea putea folosi piscina mare din grădină dacă dorea, dar se gândise că, poate, nu toţi voiau să se scalde împreună cu ceilalţi, în special dacă ar fi fost atât mame, cât şi taţi acolo, în acelaşi timp.

Dar putea fi şi invers. Deoarece nu ştia, şi grădina era mare, nu-i rămânea decât să creeze mai multe posibilităţi de baie şi plajă. Se hotărî să vândă apartamentul din Stockholm. Se gândise mult la asta în ultima perioadă. Nu avea rate şi cei o sută treizeci de metri pătraţi în Gärdet[1]

[1] Zonă centrală a Stockholmului (n. tr.).

i-ar fi adus în jur de șapte milioane. Daca voia să-și viziteze orașul natal, putea locui la Maggan sau la Susanne.

Se gândise să plece acasă pentru câteva zile, dar după o discuție cu Andréasson, acesta o asigurase că va avea grijă de vânzare și că era de ajuns dacă venea când contractul ar fi trebuit semnat. Rebecka primi oferta cu recunoștință, dar avu grijă să specifice că onorariul lui va fi plătit de ea și nu va încărca moștenirea lăsată de Sonja. „Cum vrei", spusese avocatul și se înțeleseră să vorbească din nou când ofertele aveau să înceapă să sosească.

Mulțumită de hotărârea pe care o luase, Rebecka se îndreptă către port, unde trebuia să se întâlnească şi să ia prânzul împreună cu Sofi. Nu se văzuseră de la petrecerea Mariei, și Rebecka abia aștepta s-o vadă. Sofi avea ceva agreabil, nu putea preciza ce anume.

Două ore mai târziu, Rebecka știa ce era: în prezența ei se simțea în siguranță.

– N-a fost chiar gratis să vin aici, zâmbi Sofi.

– Cum așa?

Rebecka stătea rezemată de scaun, complet relaxată, cu o ceașcă de cafea în față. Conversația evoluă de la frazele convenționale de început la subiecte mai adânci. Pentru prima dată Rebecka se simțea în largul său vorbind despre propriile sentimente cu cineva pe care nu îl cunoștea.

– Aveam o părere destul de proastă despre mine când eram tânără și a fost nevoie de multă analiză pentru a înțelege că nu eram chiar atât de rea precum credeam.

Luă o linguriță de înghețată de ciocolată și oftă de plăcere.

– Ah, ce bună e! Cafeaua nu e grozavă aici, dar înghețata...

Luă șervețelul și se șterse la gură.

– A trebuit pur și simplu să am grijă de mine. Să mă mângâi pe obraz în loc să mă lovesc. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Rebecka dădu din cap.

– Ce anume nu-ți plăcea la tine?

– Aproape nimic. De la înfățișare până la lucruri mai profunde care îmi spuneau că m-am născut rea. Râse. Astăzi zâmbesc când îmi aduc aminte cât de urât m-am purtat cu mine însămi. Atunci nu vedeam cât de adânc îmi era disprețul. Când primul meu bărbat m-a părăsit, am luat asta ca pe o confirmare de cât de imposibil era pentru cineva să trăiască cu mine. Mă autocriticam în loc să înțeleg că faptul că mă înșelase ar fi făcut imposibilă o căsnicie caldă și apropiată.

– Și când l-ai întâlnit pe Sverker?

– Atunci m-am vindecat și am îndrăznit să-l primesc în viața mea.

Rebecka se aplecă spre ea.

– Crezi că toată lumea ar trebui să meargă la psihoterapie?

Sofi râse.

– Nu, nici vorbă. Dar ar putea fi o idee bună dacă te-ai împotmolit în vechi canoane care îți pun bețe în roate.

Se împotmolise? Rebecka era inteligentă, înțelegea că mariajul ei o ținuse cu mâinile legate la spate, dar se împotmolise cu adevărat?

– Poți să păstrezi un secret? întrebă ea și, când Sofi dădu afirmativ din cap, Rebecka îi rezumă în câteva fraze căsnicia sa.

– Ce crezi? Am nevoie de ajutor?

– Mi-e imposibil să spun. Numai tu poți decide. Dacă vrei, pot să-ți dau numărul prietenei mele. Dacă devii pacientul meu, nu mai putem fi prietene. Și eu vreau să fim.

Deschise poșeta și scoase o carte de vizită pe care i-o întinse Rebeckăi.

– Prima dată nu e prea plăcut. După aceea vei simți nevoia să te afli în cabinetul ei.

54

Patrik avusese cel puțin trei sute de întrebări înainte de a accepta propunerea de a deveni șeful bucătăriei.

– Nu te mai smiorcăi. Nu faci o faptă bună. Pentru mine e o provocare.

– N-are nicio importanță, spuse Susanne. M-ai salvat.

Era, poate, o exagerare, dar așa simțea ea în clipa aceea.

El nu lucrase într-o bucătărie de restaurant în ultimii trei ani. Magda se săturase de serile petrecute în singurătate, iar el de munca grea. Ca șef era altfel. Putea să-și facă programul cum voia și, cu personalul potrivit, putea lăsa multe sarcini în seama lui. Se gândea să-l ia pe Benny cu el. Pe lângă faptul că era un bucătar excelent, era şi cea mai de încredere persoană pe care o cunoștea. Susanne nu avusese nicio obiecție. Dimpotrivă, îl aprecia pe prietenul fratelui său, pe care îl cunoscuse din copilărie.

– Dar, poate?

– Da, cred că da. S-a despărțit de soție acum un an și de atunci nu face altceva decât să se plângă de cât de tristă e viața.

– N-ați putea veni aici amândoi la sfârșitul săptămânii? propuse ea. Eu plătesc biletele și veți locui, bineînțeles, la mine.

– Nu la hotelul tău?

– Ba puteți și acolo... Dar va trebui să vă luați cu voi cearceafuri, prosoape și orice altceva de care aveți nevoie. Nu am încă nimic.

– Am glumit. Vom locui cu plăcere la tine. O să vorbesc cu el și revin.

Dacă nu s-ar fi înțeles să se întâlnească în acea seară, Susanne l-ar fi sunat imediat pe Charles să-i spună noutatea și, în același timp, să-l roage să găsească un apartament potrivit pentru Patrik și familia lui. Din câte înțelesese de la fratele său, Magda se entuziasmase peste poate și începuse deja să caute școală pentru fetițe. El nu spusese nimic despre cum priveau acestea mutatul la Londra, dar avantajul gemenelor era că se aveau una pe cealaltă în cazul în care nu și-ar fi făcut prieteni imediat. Nu se neliniștea câtuși de puțin pentru nepoate, care erau extrem de extroverte. Nici pentru Magda. Dacă voia, exista și pentru ea o slujbă la hotel.

Susanne nu era, de fapt, interesată de vernisajul serii, dar acceptaseră invitația pentru că o rugase Charles. Interesul său pentru artă era inexistent și, de obicei, nici n-o înțelegea. Dar se simțea bine în compania lui Charles și spera într-o seară plăcută.

– Crezi că toți cei de aici știu la ce se uită? îi șopti Susanne la ureche lui Charles.

– Nu, cu siguranța nu, răspunse el. Cred că majoritatea sunt aici pentru că artista e cunoscută pentru aventurile ei cu bărbați cu stare.

Susanne îl privi mirată.

– Povestește-mi, șopti ea.

El făcu un semn cu capul către colțul din dreapta.

– E cea care stă în mijlocul grupului de costume. Chiar dacă toți fac pe ei de frica unei femei ca ea, sunt pregătiți să-și înșele nevestele cu ea.

– De unde știi?

– Spune-mi ce nu știu despre ce se întâmplă în acest oraș, zâmbi el. Acum să încetăm bârfa și să salutăm artista.

Susanne îl luă de braț și, în timp ce se apropiau de grup, începu să aibă un sentiment neplăcut. Când aproape ajunseseră, îl smuci de braț pe Charles.

– Întoarce-te, spuse ea printre dinți, dar era prea târziu. Michael îi văzuse deja.

– Respiră adânc, nu ți se va întâmpla nimic rău, șopti Charles.

– Știai că va fi aici? continuă ea printre dinți.

– Nu. Uite că vine.

– Charles. Susanne, spuse el și îi salută pe amândoi cu o aplecare a capului.

– Michael, ce plăcere să te întâlnesc! Ai cumpărat ceva?

– Sunt aici pentru a o felicita pe Zombat pentru expoziție, răspunse el și o fixă cu privirea pe Susanne.

Zombat. Ce nume era ăsta?

– Nu vrem să te deranjăm, spuse Susanne. Îți pierzi locul la coadă dacă nu te grăbești.

– Nu e niciun pericol. Vom avea un supeu mai târziu, așa că voi supraviețui.

Ochii lui o priveau cu intensitate și energia din ei deveni atât de puternică, încât Charles se văzu nevoit să se îndepărteze și să-i lase singuri.

– Iertați-mă, spuse el și dispăru.

– Cum merge cu hotelul? întrebă Michael cu aceeași privire pătrunzătoare.

– Mulțumesc, bine. Dar cu al tău?

Susanne îi întoarse privirea. Nu avea de gând să se lase.

– Și cum merge cu logodnicul?

Michael scuipă cuvintele și, dacă n-ar fi fost o grămadă de oameni în jurul lor, Susanne era sigură că s-ar fi repezit la ea.

– Logodnicul?

Nu înțelegea despre ce vorbea.

– Nu te face că nu știi. Nu-ți stă bine.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Blond. Suedez. Nu te mai preface. L-am întâlnit doar, așa că lasă expresia asta de neștiutoare.

– Unde l-ai întâlnit?

– Acasă la tine, pe scară.

– Pe scară?

– Când m-am întors de la New York am venit direct la tine. Bărbatul care mi-a deschis s-a prezentat ca logodnicul tău.

– Deci, asta crezi despre mine. Că am un logodnic pe care îl ascund în casă în timp ce îmi satisfac plăcerile cu tine, în a ta.

Trase adânc aer în piept pentru a se împiedica să urle.

– Poți să-ți iei invențiile și să ți le vâri undeva. Sper că tu și Zombie veți fi fericiți, spuse ea și se întoarse.

În ciuda picioarelor sale lungi, nu ajunse prea departe.

Fără să înțeleagă cum se petrecuse asta, îl văzu stând în fața ei, oprind-o din mers.

– Cine e?

– Ești gelos? răspunse ea furioasă.

– Da.

Ea îl privi surprinsă.

– Nu știu, pentrru că nu am niciun logodnic, oftă ea.

– Dar cine era bărbatul din casa ta, cel care mi-a deschis când am sunat? Doar nu crezi că mint.

– Tu crezi că te mint, spuse ea și, de această dată, el n-o mai opri când ea începu să meargă din nou, dar n-o slăbi din privire decât atunci când ea părăsi încăperea.

55

Maggan îi spusese lui Björn că nu se mai puteau vedea, iar el nu păruse să sufere din cauza asta. Dimpotrivă, îi ură succes și îi mulțumi pentru compania ultimelor luni.

Nu era stilul său să se întâlnească cu doi bărbați odată și în clipa aceea era în totalitate ocupată cu Paul. Dacă nu erau împreună la La Sonja, erau acasă la ea sau la vreo plimbare, pentru că Paul voia să-i arate orașul. Relația lor era necomplicată, dar când el propuse s-o urmeze în Suedia pentru a-i cunoaște familia, ea refuză.

– Nu. Vom merge împreună la Londra să-l întâlnim pe Mikey, apoi eu plec mai departe către Anneli, iar tu te întorci acasă la La Sonja.

Maggan aștepta cu nerăbdare această călătorie.

La fel și Susanne, care, de-a lungul anilor, auzise atât de multe despre periplul de vară de acum treizeci și cinci de ani al prietenelor sale, încât simțea că îl cunoștea deja pe Paul. Când Rebecka află că Paul și Maggan erau pe drum către Londra, se hotărî să vină și ea.

Avea să locuiască la Susanne, împreună cu Maggan. „Nicio discuție", spusese Maggan când Paul protestase.

– Bine, dar în ultima noapte trebuie să stai cu mine. Auzi? Vei pleca în Suedia și nu ne vom vedea două săptămâni.

Nu acceptase că nu putea s-o urmeze.

– Sigur că ne vom petrece ultima noapte împreună, spuse Maggan și se ghemui în brațele lui.

Nu știa exact cum avea să-i povestească lui Anneli despre Paul, dar se gândea să încerce. Nu era simplu. Ar fi trebuit să mintă, și Maggan nu s-ar fi simțit în apele ei. Lucrurile pe care i le ascunsese fiicei sale erau puține și,

atunci când o făcuse, fusese pentru a nu o răni. În orice caz, asta crezuse în toți acești ani. Când, într-o zi, se întrebase dacă nu o făcuse decât pentru a se proteja singură, încercase să alunge gândul la fel de repede cum îi venise.

Susanne cumpărase flori la îndemnul lui Benjamin. Îi spusese să fie exigentă, pentru că voia să testeze firma pe care se gândea s-o angajeze ca furnizor pentru hotel. Susanne își jucase bine rolul. Fusese pretențioasă și complicată.

Aceasta nu era câtuși de puțin natura ei, și fusese nevoie de un efort considerabil pentru a găsi cusururi frumoaselor buchete. Acum, cele pe care le primise drept compensație pentru nemulțumirea ei îi umpleau casa și, bucuroasă, pusese flori în toate camerele de oaspeți.

Din minut în minut se ducea la fereastra dinspre stradă pentru a-și vedea prietenele sosind și o dată deschisese chiar ușa când i se păruse că vede un taxi venind.

Atunci înțelese.

Anders.

Când el era acolo, cineva sunase la ușă și ea îl rugase să deschidă. După aceea el spusese că cineva avea o adresă greșită și sunase la ușa ei. Nu se mai gândise la asta apoi. Fusese ocupată să-l vadă plecat din casă cât mai repede.

Anders. Acel mizerabil.

Nici Michael nu era cu mult mai bun. Îl crezuse pe Anders și se aruncase în brațele lui Zombi.

Susanne era întotdeauna loială bărbaților pe care îi întâlnea, indiferent cum se purtau cu ea. Nu avea niciodată de-a face cu doi deodată, și pentru ea era firesc să creadă că toți înțelegeau că așa trebuiau să funcționeze lucrurile.

Dar nu și Michael. Dacă ar fi înțeles, ar fi încercat să afle adevărul în loc să o dea afară aproape cu forța din

Hyatt, când venise să-i ceară explicații pentru comportamentul lui atât de ciudat.

Se hotărî din nou să înceteze de a se mai gândi la el. Nu avea decât să facă ce dorea și să meargă unde dorea, cu testosteronul său țâșnind din fiecare por. Începând din clipa aceea, asta nu avea s-o mai tulbure la eventualele lor întâlniri întâmplătoare.

Mulțumită de hotărârea pe care o luase, văzu un taxi care se oprise în fața porții și fugi afară pentru a o ajuta pe Rebecka la bagaje.

– N-ai idee cât de bucuroasă sunt să te văd, spuse ea și se aruncă de gâtul Rebeckăi.

– Și eu pe tine. Maggan a venit?

– Nu. Dar cred că întârzie.

– Am pregătit o sticlă de vin și am o mie de lucruri să-ți povestesc.

Maggan abia aștepta să i-l prezinte pe Paul lui Susanne. Și pe Mikey, desigur.

Era cu siguranță un bărbat pe gustul lui Susanne. Pe de altă parte, era poate puțin prea rezervat pentru a o atrage. Maggan nu-l cunoscuse nici ea decât foarte puțin, atunci când îi întâmpinase în gară. Adolescentul lung și slab pe care îl întâlnise în 1975 era acum un bărbat impozant de vârstă medie.

Lui Susanne avea să-i placă înfățișarea lui. Maggan era sigură de asta. Cum era el astăzi ca persoană nu apucase să afle înainte de a se urca în taxi, dar avea timp s-o facă în timpul cinei din seara aceea. Cel mai important era ca Paul să-i placă lui Susanne.

Primul și singurul bărbat pe care îl iubise vreodată.

56

Erau trei femei vesele când intrară în restaurant. După ce își lăsară mantourile la garderobă, un chelner le arătă drumul spre bar.

– Să vină Paul mai repede! Mor de curiozitate, spuse Susanne, care refuzase băutura alcoolică și sorbea dintr-un pahar cu apă.

– Vine, poți fi liniștită. E nebun după Maggan și nu pierde nicio ocazie de a se întâlni cu ea.

Rebecka zâmbi cu căldură și își puse brațul după umerii prietenei sale.

– Tot așa era și acum treizeci și cinci de ani. Au stat nedezlipiți tot timpul cât am fost la Paris. Nu-i așa?

– Da, exact.

– Ce ciudat că nu v-ați mai întâlnit. De ce? întrebă Susanne.

– Am rămas gravidă. Simplu, zâmbi Maggan și se uită la ceas.

– Am timp să mă duc la toaletă? întrebă Susanne și coborî de pe scaunul de bar.

Când sosi Paul, însoțit de Mikey, Rebecka nu-l recunoscu.

– Mikey, ai devenit un bărbat adult, spuse ea și se ridică pe vârfuri pentru a-l putea îmbrățișa.

El o luă în brațe.

– Dar tu ești neschimbată, zise el zâmbind când o puse din nou jos.

Îl îmbrățișă pe Paul cu aceeași căldură și îi șopti la ureche că se bucura că el și Maggan se regăsiseră. El radia de bucurie și nu avea nevoie să spună cât era de fericit.

Cand Susanne se întoarse, grupul dispăruse și barmanul o informă că se așezaseră la masă. Îi indică o direcție

undeva în local, când o văzu pe Maggan, care îi făcea semn cu mâna.

Susanne se îndreptă zâmbitoare catre ei, îi întinse mâna şi se prezentă lui Paul, care se ridică şi o îmbrăţişă.

– Eşti renumită, zise el. Te-am văzut în multe fotografii.

– Şi eu te-am văzut pe tine. Niciuna nouă, totuşi, dar trebuie să-ţi spun că nu te-ai schimbat prea mult.

Îi făcu cu ochiul lui Maggan. Apoi se întoarse pentru a-l saluta pe Mikey şi, în clipa aceea zâmbetul îi pieri de pe buze.

Era o glumă? Prietenele sale conspiraseră împotriva ei? Ce căuta el aici? Unde era Mikey?

– Susanne, acesta este prietenul nostru, Mikey, făcu Rebecka prezentările.

Susanne înţelese imediat că ceilalţi nu aveau habar că bărbatul din faţa lor era aceeaşi persoană pe care o disecaseră cu câteva ore mai devreme.

Nici Michael nu părea mai vesel şi îl privea furios pe Paul, care nu remarcase nimic, ci întreţinea o conversaţie veselă cu Maggan, ca şi cum nimic important nu s-ar fi întâmplat.

Susanne îşi reveni şi întinse mâna.

– Susanne, spuse ea apăsat. Ce plăcut că, în sfârşit, ne întâlnim.

– Mikey, spuse el scurt, şi singura care observă că atmosfera era apăsătoare fu Rebecka, care se nelinişti.

– Aşază-te aici, îi spuse ea lui Susanne, arătând spre scaunul de lângă Mikey. Înţeleg că aveţi o grămadă de lucruri în comun. Mikey lucrează în industria hotelieră.

– Chiar aşa? spuse Susanne. Ce interesant. Trebuie să-mi povesteşti *tot*. Am atât de mult de învăţat, continuă ea jucându-şi rolul.

Rebecka o privi şi se întrebă dacă nu băuse prea mult. Dar se hotărî s-o lase în pace. Se aplecă şi îl întrebă pe Paul cum fusese la Sonja.

Michael o privi pe Susanne și ea îi întoarse privirea.

– O lume mică, șopti el.

– Fără îndoială, răspunse ea.

– N-ai știut nimic?

– Nu. Nici tu?

El scutură din cap.

– Cum merge cu Zombi?

El o privi mirat.

– Pictorița.

– Zombat. De ce întrebi?

– Mă întrebam doar.

– Esti geloasă?

Lui Susanne îi păru rău că întrebase și căzuse în capcană. Nu răspunse.

– Mi-ai spus odată că răspunzi întotdeauna sincer și direct la o întrebare. Ești geloasă?

Susanne îi evită privirea.

– La asta nu răspund.

Se uită la chelnerul care tocmai îi umplea paharul cu vin.

– Mulțumesc, nu doresc decât apă, zâmbi ea și se întoarse către Paul. Tu, care ești maestru la mâncare, comandă-mi și mie, spuse ea.

Nu-i mai era foame, dar știa că, asemenea Rebeckăi, devenea prost-dispusă dacă nu mânca şi, de aceea, se gândea să se chinuie să mănânce tot din farfurie.

– Cu mare plăcere. Carne sau pește?

– Pește, mulțumesc, răspunse Susanne în același timp în care simți mâna lui Michael pe coapsa sa.

– Ce faci, se răsti ea printre dinți și îi îndepărtă repede mâna.

– Încerc să-ți salvez şervetul, dar acum poți să ai singură grijă de el. A căzut pe jos.

Susanne mormăi ceva, dar nu spuse nimic. Se aplecă şi luă şervetul de jos.

Când se ridică, o văzu pe Rebecka, care se uita fix la ea.

– Susanne, n-ai vrea să-mi arăţi drumul către toaletă? spuse ea cu subînţeles.

Susanne înţelese ce voia prietena sa, dar nu făcu decât să arate cu mâna în direcţia în care se afla toaleta şi, când Rebecka se ridică, ea rămase pe loc.

– Cât vrei să mai continuăm şarada asta? Prietenele mele ştiu totul despre Michael şi, dacă crezi că e jenant, pot să joc mai departe în farsa ta.

– Farsa mea? N-a fost ideea mea, pot să te asigur.

Apoi bombăni ceva neinteligibil.

– Ce-ai spus?

– Am spus că dacă ar fi fost ideea mea, scenariul ar fi fost altul.

– Da?

Fură întrerupţi de Maggan.

– Despre ce vorbiţi? întrebă ea.

– O întrebăm pe Susanne dacă ar vrea să ieşim şi să luăm puţin aer, spuse Michael.

– Şi eu am spus da.

Se ridicară în acelaşi timp.

– Dar mâncarea vine imediat, spuse Paul mirat.

– Ne întoarcem până atunci, replică Michael şi o apucă pe Susanne de braţ.

Lui Susanne ideea nu i se părea prea bună. Se scutură înfrigurată.

– Cine eşti tu, de fapt, Susanne? Nu pot să-mi fac nici cea mai mică idee despre tine. Poţi fi cea mai caldă femeie pe care am întâlnit-o vreodată, pentru ca în momentul următor să devii o reptilă.

Îşi scoase sacoul şi i-l puse pe umeri.

– Cel mai bine mă comport atunci când lumea are încredere în mine în loc să mă dea afară din totemurile ei fără nicio explicație, răspunse ea. Mi-am amintit pe cine ai fi putut întâlni pe scară, acasă la mine, și dacă ai fi avut un pic de minte, m-ai fi întrebat cine era. În loc de asta, ai ales să crezi un idiot, ceea ce arată ce crezi tu despre mine.

Îl privi intens.

– Nu sunt nici cea mai caldă, nici cea mai rea femeie din lume. Dar sunt cea mai de de încredere. Luă haina lui de pe umeri și i-o înapoie. M-ai rănit, spuse ea și intră din nou în restaurant.

57

– Imposibil.

Maggan și Rebecka fură surprinse când înțeleseră că Susanne nu îl întâlnea pentru prima dată pe prietenul lor din tinerețe.

– Așa se pare, spuse Susanne.

Renunțase să mai creadă în ideea unei conspirații. Cum ar fi putut prietenele sale să știe?

– Dar Paul e un drăguț, spuse Susanne care se plictisise să mai vorbească despre Michael.

În dimineața următoare, Susanne le servi prietenelor sale micul dejun în pat. Era singura masă pe care se pricepea s-o pregătească bine. Le dădu omletă, pâine cu cereale, bacon, o ceașcă mare de cafea Gevalia și o bucată de ciocolată cu lapte Marabou, pe care fratele său o adusese din Suedia.

Maggan, care nu voia să mănânce micul dejun singură în camera sa, se vârî în pat cu Rebecka. Susanne stătea

ghemuită în fotoliu și își studia prietenele, care, în pijamalele lor, arătau ca niște fetițe de zece ani.

– Purtați întotdeauna la fel de multe haine când dormiți? întrebă ea.

– Nu-i nevoie să ne spui că dormi goală, spuse Rebecka cu gura plină.

– Acum port pijama din bun-simț, dar recunosc că am murit de căldură azi-noapte. Uneori bufeurile mă ucid, zise Maggan oftând.

– Cum e viața sexuală la menopauză? întrebă Susanne fără să se jeneze.

Auzise povești înspăimântătoare despre asta, și cine putea răspunde mai bine decât Maggan, singura dintre ele care făcuse sex în ultimul timp.

– Mulțumesc, bună. Uită ce-ai auzit. Există mijloace excelente pentru a evita situațiile neplăcute. Un bărbat bun e un asemenea mijloc.

Zâmbi, și Rebecka îi dădu un ghiont.

– Putem mânca micul dejun fără să vorbim despre sex? întrebă ea.

– Nuuu, răspunseră Maggan și Susanne la unison.

Când Maggan propuse o plimbare până la Londra Sonjei, celelalte două acceptară cu entuziasm. Susanne le povesti despre vizita lui Patrik din weekendul precedent. El se întorsese în Suedia și se gândea cum putea să folosească bucătăria în felul cel mai eficient. Chiar dacă sala restaurantului nu era mare, putea fi aranjată în multe feluri.

Maggan își luă aparatul de fotografiat și o rugă pe Susanne să-i dea o cheie cu care să poată intra în camere. Când se întoarse în lobby, Rebecka și Susanne discutau cu Madeleine, care le spunea că Apollo inclusese hotelul în programul său. Era nerăbdătoare să inaugureze site-ul

hotelului cât mai repede și Susanne o liniști la capitolul acesta. Din clipa în care însărcinase cu asta firma de publicitate, cei de acolo se și apucaseră de treabă și, așa cum o informaseră, înaintau cu pași uriași. Ea și Madeleine aveau o întâlnire cu ei săptămâna următoare.

Maggan o salută pe Madeleine și, când aceasta întrebă ce făcuse cu aparatul de fotografiat, se așeză și îi povesti.

– Vreau să scriu o carte. Nu mă întreba de ce, dar o voi scrie. M-am gândit să scriu despre Sonja. Așteptă o reacție, dar când văzu expresiile mirate ale prietenelor sale, continuă: Pe scurt, m-am gândit că va conține lucrurile care i-au plăcut Sonjei cel mai mult: mâncare, băutură, artă și oameni. Dar vreau să vorbesc și despre viața ei, de la început, până la sfârșit. Există o istorie de-a dreptul fascinantă care poate fi dezvoltată. Deoarece am aflat de curând mai multe decât știam înainte, aș vrea să includ și activitățile pe care le avem în clipa asta: Sonja Paris, Sonja Londra și Sonja Mallorca.

Tăcu și își privi prietenele. Dacă Susanne nu va bate din palme, așa cum obișnuia când auzea un lucru care o entuziasma, va renunța la idee.

Dar Susanne nu se limită doar la asta. După ce bătu din palme, se ridică și o sărută pe gură.

– Drace, ce bine! Ce idee minunată! Rebecka, ce zici?

Rebecka avea lacrimi în ochi, dar nu se gândea s-o sărute pe Maggan, chiar dacă ar fi vrut. Nu m-aș fi putut gândi la o comemorare mai frumoasă a Sonjei. E un proiect amplu. Te putem ajuta cu ceva? întrebă ea.

– Încă nu, până una-alta. Dar aș vrea să lăsați un fotograf profesionist să fotografieze hotelul, restaurantul și vila atunci când vor fi gata. Cu scrisul n-am nicio problemă, deocamdată. Și toate fotografiile și scrisorile din apartamentul Sonjei îmi vor fi de mare ajutor.

Madeleine, care nu ştia cine fusese Sonja, deveni curioasă.

– Nu știu exact despre cine vorbiți, dar dacă hotelul va apărea într-o carte, vom folosi asta în campania de promovare, spuse ea.

– Mai întâi trebuie să găsesc o editură care să accepte publicarea. Nu cred că voi apuca să pun în ordine materialul anul acesta. Dacă îl prezint cuiva în 2011, va apărea, în cel mai bun caz, în 2012, și atunci hotelul e deja promovat.

– Atât de mult durează? întrebă Madeleine dezamăgită, în timp ce părăsea grupul.

– Nu pot să mă prefac că nu am vorbit cu tine, spuse Maggan, când își luară rămas-bun în fața casei lui Susanne.

– Înţeleg, zise Susanne. Sunt convinsă că vei spune cât mai puţin.

– Salut-o pe Anneli, spuse Rebecka dându-i șoferului de taxi valiza lui Maggan. Și pe Mikey, și pe Paul, adăugă ea.

– O să-i salut, o asigură Maggan și își îmbrățișă prietena.

– Da! Exact! Salută-i pe Paul și pe Anneli, spuse Susanne şi zâmbi forțat.

Nu era interesată să mai transmită un salut şi altcuiva.

58

Paul aştepta în fața casei lui Michael și ea simți o căldură plăcută când îl văzu. Spera că odată şi-odată el îi va ierta vechile păcate şi poate că avea să înţeleagă de ce făcuse ceea ce făcuse. Dar nu era sigură. Se hotărâse să vorbească cu el când se întorcea la Paris. Acum nu voia decât să se bucure de încă o seară în compania lui.

– Mi-ai lipsit, spuse el când se îmbrățișară.

– Şi tu mie.

Când o sărută, ea simţi acea dorinţă pe care numai el i-o putea trezi şi, când îi şopti că Michael nu era acasă, nu mai avu nicio îndoială despre ce aveau să facă în orele următoare.

În faţa lui Paul nu era timidă. Dimpotrivă, se dezbrăcă cu mândrie. Sânii mari îi atârnau şi fundul nu era, pur si simplu, la locul potrivit. Abdomenul proeminent şi cicatricele de pe picioare nu puteau fi trecute cu vederea. Totuşi, nu se simţise niciodată mai frumoasă.

Când îl ajută să-şi scoată cureaua, nu se putu abţine să-l mângâie pe proeminenţa întărită din pantaloni.

– Grăbeşte-te, îl îndemnă ea şi, înainte ca el să apuce să-şi scoată ciorapii, ea îl trase peste coapsele ei desfăcute.

– Alo, sunteţi acolo? strigă Michael şi deschise uşa. Oh, iertaţi-mă, spuse el şi închise ochii când înţelese ce se petrecea.

Se dădu încet înapoi şi închise uşa. Îl auziră cum cobora scara din nou şi, râzând, se ridicară din pat.

– Poţi să-i ceri gazdei noastre iertare până fac un duş? întrebă Maggan. Şi când vii sus, poţi să-mi aduci valiza?

Îşi înclină capul într-o parte, într-o poză rugătoare.

Paul stătea pe marginea patului şi o privea, îndrăgostit. Totul părea atât de familiar, şi totuşi atât de nou. Dragostea lui era orice altceva, dar nu nouă. Mulţi ani îi dăduse durere şi bucurie. Compania Sonjei fusese fantastică, dar îi amintea de ceea ce îi lipsea. Era dureros că Sonja nu mai trăia, să-i vadă împreună.

– Crezi că Sonja ne-a făcut să ne întâlnim din nou intenţionat?

– Da, în mod sigur.

– Şi Mikey şi Susanne?

– Asta e mai greu. Nu avea de unde să știe că Susanne va face practică la el.

– Nu? Nu m-ar mira să aflu că a avut de-a face și cu asta. Nu vom ști niciodată, presupun, dar nu am nimic împotriva acestei idei. Pentru că, într-un fel, e și ea aici, deși nu mai este.

– Adevărat. Se uită la el. Cum rămâne cu valiza mea?

El se ridică și scoase dintr-un dulap un halat de baie cu logoul hotelului Hyatt.

– Sigur furat, dar merge, spuse el și o sărută pe obraz.

Michael râdea singur când Paul intră în bucătărie.

– E normal ca bătrânii să facă asta în mijlocul zilei?

– Nu, nu bătrânii. Ar fi cumplit. Dezgustător, de-a dreptul. Ce mesteci?

Michael îi întinse un castron cu măsline verzi.

– Tocmai îmi făceam un cocktail. Vrei și tu?

– Cu plăcere. Fug doar până sus cu valiza lui Maggan. Nu-l face prea tare, spuse el în timp ce ieșea pe ușă.

Michael își invidia prietenul, dar îi voia doar binele. Vorbiseră despre Maggan de sute de ori de-a lungul anilor. Michael îl îndemnase de multe ori s-o uite și să meargă mai departe, dar asta nu ajutase la nimic. Era Maggan, sau nimeni altcineva. Chiar și atunci când Paul, pentru o scurtă perioadă, fusese căsătorit.

Și Michael avusese o scurtă căsnicie. Spre deosebire de Paul, fusese profund îndrăgostit de soția sa, dar, din păcate, dragostea nu fusese reciprocă. Și când descoperise că ea nu se antrena atunci când spunea că face asta, în orice caz nu pe o pistă de alergare, se văzuse nevoit s-o părăsească. De atunci avusese multe relații, dar niciuna pe care s-o transforme într-o nouă căsnicie. În schimb, se căsătorise cu munca sa. Singurul lucru care lipsea din

această relație era apropierea fizică, altfel munca îi dădea tot ceea ce îi lipsea.

Deschise o sticlă de tonic și umplu paharele, când Paul se întoarse. Michael îi întinse un pahar și îl ridică pe al său.

– Pentru sexul de după-amiază.

– Atât timp cât mai putem, adăugă Paul.

Primise medicamente pentru potență de la doctorul său atunci când remarcase că trupul nu mai avea aceeași ușurință de a presta. La cincizeci și patru de ani, ar fi trebuit să fie mulțumit că era singurul lucru de care corpul său nu mai era în stare. Altfel era, dacă nu în mare formă, într-o stare foarte bună. Nu folosise încă medicamentele. Era ca și cum partea de jos a corpului avea o memorie latentă și își amintea ceea ce se întâmplase în anii șaptezeci. Când o întâlnise pe Maggan, se trezise din nou la viață fără proteste.

– De ce zâmbeşti? întrebă Michael.

– De tot și de nimic.

Atunci o auziră pe Maggan și Michael ieși s-o întâmpine.

– N-am intenționat să fim indecenți în casa ta, zâmbi ea când se îmbrățișară.

– Voi doi m-ați speriat de moarte încă în 1975, așa că voi supraviețui, spuse Michael râzând.

– Câți ani aveai atunci?

– Șaptesprezece.

– Atunci nu-i de mirare că mi se pare că ai devenit adult, spuse Maggan și îl ciupi de obraz.

– Hei, o să stați în hol toată ziua? strigă Paul.

– Nu, răspunse Michael. Vă invit la cină.

După trei pahare de gin tonic atmosfera din bucătărie se încinse. Paul fusese pus să taie legumele și, în timp ce Michael stătea la aragaz, Maggan era doar pe post de

observator. Stătea cocoțată pe un scaun și se uita la cei doi bărbați. Se vedea că se știau de mult și, în timp ce găteau, povesteau cum se cunoscuseră în școală, pentru că părinții lor erau prieteni. Când Paul împlinise cincisprezece ani, familia lui se mutase la Paris, deoarece mamei i se făcuse dor de casă, dar cele două familii păstraseră legătura. Paul era cu doi ani mai mare decât Michael, dar diferența de vârstă nu avusese nicio importanță.

– Eu am fost întotdeauna destul de copt la minte, spuse Michael cu o grimasă.

– Mai puțin în cazul lui Susanne, îi scăpă lui Maggan, care regretă imediat ce spusese.

Nu trebuia să mai bea nicio picătură de alcool.

Michael puse jos lingura de plastic și se întoarse.

– Așa?

– Uită ce-am spus. Continuă cu prăjitul antricoatelor, cred că trebuie întoarse chiar în clipa asta.

Își agită degetul arătător în direcția tigăii, lucru pe care însă Michael îl ignoră.

– Ascult, Maggan. Ce a spus Susanne?

Paul oftă. Știa că Michael nu avea să renunțe. Maggan putea la fel de bine să pună toate cărțile pe masă încă de la început.

– Preia tigaia, Paul. Eu am să vorbesc acum cu femeia din viața ta.

Își șterse mâinile cu un șervet și se așeză pe un taburet în fața ei.

– Spune-mi.

Ea oftă și privi către cer.

– Poți să faci ce vrei cu ochii. Și chiar și cu urechile. Vorbește, femeie.

O privi cu severitate.

Discuția nu mai putea fi evitată.

– Da, consider că comportamentul tău față de Susanne e cel al unui bărbat necopt. Ea a lucrat pentru tine mai multe săptămâni și a arătat ce poate și ce fel de femeie este. Ar fi fost mai matur să vorbești cu ea înainte de a o judeca și de a o cataloga drept ușuratică.

– Dar n-am făcut asta.

– Nu?

Maggan îl privi uimită.

– Nu.

– Atunci îmi cer scuze. Așa am interpretat eu toată întâmplarea, spuse Maggan, care acceptase varianta pe care i-o povestise Susanne.

Versiunea lui Michael era alta. El îi povesti cât de fascinat era de felul direct și sincer al lui Susanne. Cât de bine se adaptase ea personalului din hotel și cum se surprindea tot mai des gândindu-se la frumoasa suedeză blondă. După noaptea lor de dragoste fusese total pierdut și, când venise de la New York și voise să-i facă o surpriză, fusese cuprins de disperare când constatase că era femeia altui bărbat.

– Pot să jur că e adevărat, spuse Paul care, după acea întâmplare, vorbise cu prietenul său în fiecare zi.

– Deci n-ai dat-o afară din Hyatt pentru că o credeai ușuratică?

– Deloc. Eram nebun de gelozie și nu mai voiam s-o văd.

Vocea îi era reținută și nu era greu să-ți imaginezi cât de mult îl chinuia povestea asta.

– Nu are pe nimeni altcineva, spuse Maggan.

– Știu, dar acum nu mă mai vrea, zâmbi el amar.

59

Sofi avusese dreptate. Numai înaintea primei vizite la psihoterapeut Rebecka avusese emoții. Când păși în cabinetul lui Karin pentru a patra oară, avea inima ușoară. Nu fusese chiar atât de greu cum crezuse să povestească despre ea însăși. Era chiar relaxant. Terapeuta nu voise să vorbească despre Robert, ci doar despre sentimentele Rebeckăi pentru el, despre căsnicie, despre cât de trădată se simțise atunci când fusese părăsită și ce influență avusese asta asupra ei mai târziu. Vorbiseră chiar și despre copilărie. Rebecka nu înțelegea ce legătură avea asta cu alegerile pe care le făcuse în viața adultă, dar Karin îi spusese zâmbind că la asta vor ajunge, poate, data viitoare.

Soarele de martie începuse să încălzească și Rebecka își scoase jacheta de lână înainte de a urca în mașină și de a porni către aeroport. Buletinele meteo din Stockholm anunțau că acolo era încă zăpadă. Își pusese o geacă mai groasă în bagaj. Ar fi supraviețuit trei zile în vechiul său oraș, dar nu mai mult de atât.

Vânzarea apartamentului mersese repede și, chiar dacă noul proprietar nu avea să se mute decât peste o lună, Rebecka se hotărâse să-l golească. Ceea ce nu se arunca putea fi mutat în apartamentul Sonjei, care, oricum, era gol. Voia să profite de ocazie și să împacheteze câteva din tablourile Sonjei, pe care se gândise să le aducă în casa sa din Mallorca. Susanne o rugase să aleagă tablouri care s-ar fi potrivit în hotelul ei și asta fusese o însărcinare pe care o primise cu bucurie.

Peste opt săptămâni avea să se mute în noua sa casă și inima făcu o tumbă de bucurie când se gândi la asta. Mai era destul de făcut, dar proiectele mari erau terminate.

În ultima săptămână din iunie, se hotărî să organizeze o petrecere de inaugurare și, când numără oaspeții, ajunse la peste cincizeci. În afara celor de la sine înțeleși, se gândise să-i invite și pe cei care, într-un fel sau altul, contribuiseră la proiect și care făcuseră o treabă minunată. Voia să-l invite și pe Andréasson, care o sprijinise în tot acest timp cu o profesionalitate impecabilă. Angajase un birou spaniol de avocatură ca ajutor, dar Rebecka nu avusese niciodată nevoie să vorbească cu altcineva decât cu biroul din Stockholm.

Nu mai era nevoită să zboare via Barcelona. Acum, când venea primăvara, zborurile directe începuseră să funcționeze din nou. Când își luă biletele se uită la ceas și socoti că peste patru ore avea să fie în Stockholm.

Se așeză lângă poarta de îmbarcare și începu să răsfoiască ultimul număr din *House & Garden.*

– Rebecka, și tu mergi acasă?

Mirată, privi în sus și o văzu pe Sylvia.

– Ce plăcere! spuse femeia și se așeză lângă Rebecka. Ma bucur că am companie.

Rebecka nu știu exact ce să spună. Nu i se părea la fel de plăcut. Se întreba dacă Sylvia mergea la Stockholm să-l întâlnească pe Adam, dar nu zise nimic. Zâmbi cât putu de amabil.

– Aha, și tu mergi acasă? spuse ea.

– Da. A trebuit să fac câteva călătorii acasă în ultimul timp. Poți să păstrezi un secret? Sunt gravidă, spuse Sylvia și chipul îi străluci de fericire.

– O, ce bucurie! Felicitări! replică Rebecka fără niciun entuziasm.

Simțea că era gata să vomite.

– E aproape un miracol, zâmbi Sylvia. Înainte de accidentul lui Tom, credeam că făcutul copiilor e o bagatelă. Dar s-a dovedit a fi destul de greu. Acum, după a treia încercare de fecundare in vitro, am reușit. Acum două săptămâni testul de graviditate a arătat că vom deveni părinți.

Rebecka o privi confuză. In vitro? În eprubetă?

– În situația noastră, suntem și mai bucuroși, așa cum sigur înțelegi. Nu i-am spus încă lui Adam, mă gândesc să-i fac o surpriză plăcută după ce ajung acasă. Cred că se va bucura să primească un nou membru în familie.

Rebecka nu înțelegea nimic. Cum adică, membru de familie?

– Ah, nu știai că eu și Adam suntem rude? De departe, eu sunt fiica vărului lui, dar familia e familie, nu-i așa? zâmbi ea.

Cea pe care o crezuse soția lui Adam era, deci, o rudă mai tânără a lui. Rebecka se simțea cumplit de jenată. Adam, care nu-i povestise nimic despre asta era, de aceea, singurul vinovat pentru că sărmana, gravida Sylvia devenise, fără să merite, ținta disprețului său. Se înroși de rușine.

– Mă bucur sincer pentru tine și pentru Tom, spuse ea cu un zâmbet cald și își puse mâna peste cea a tinerei femei.

Rebecka nu știa de ce credea întotdeauna că va găsi Stockholmul schimbat de fiecare dată când se întorcea acolo. Poate pentru că ea însăși se schimbase. Dar în Stockholm totul era la fel. După-amiaza întunecată, lapovița, oamenii grăbiți să ajungă acasă după o zi de muncă.

Când coborî din taxi, privi în sus la apartamentul său. Locuise în Gärdet toată viața, iar în acel apartament timp de șapte ani. Când intră avu sentimentul că intra în casa altcuiva. De ce alesese toți acești pereți albi? Se scutură de oroare. Apartamentul era rece, în ciuda mobilierului ales

cu multă grijă. Aprinse lămpile. Simțea nevoia de mai multă lumină. Plănuia să-și petreacă seara în fața televizorului cu programe suedeze, singurul lucru care îi lipsea în noua sa viață. Dimineața următoare, cei de la firma care o ajuta la mutat aveau să vină și să împacheteze. Trebuia să se scoale devreme și să pună deoparte lucrurile pe care voia să le ia cu ea în Mallorca și să marcheze tot ce nu trebuia aruncat. Fotografia de nuntă, care încă atârna pe peretele din dormitor, era prima care avea să dispară.

Rebecka deschise ușa apartamentului Sonjei cu durere în suflet. Multe lucruri care aminteau de prietena sa nu mai existau. Toate teancurile de hârtii, lămpile kitsch, covoarele din cârpă, sofaua uzată pe care stătuseră împreună de atâtea ori de-a lungul anilor. Cel mai mult îi lipseau Sonja și firea ei agitată, râsul răgușit cu care o întâmpina întotdeauna în ușă.

Își șterse ochii cu dosul mâinii și intră în atelier. De-a lungul pereților stăteau sprijinite în jur de cincizeci de tablouri. Rebecka nu le văzuse atât de bine data trecută când fusese acolo. Alesese doar trei pe care le luase în apartamentul din Gärdet, dar acum, când se uită cu atenție și la celelalte, văzu că toate erau la fel de frumoase.

Se dădu câțiva pași înapoi pentru a le putea privi de la distanță și se lovi de biroul care se afla în spatele său, singura mobilă aflată în cameră. Pe el rămăseseră scrisorile pe care nici ea, nici prietenele sale nu le citiseră încă. Se uită la prima și văzu data de pe plic. 1985. O ștampilă de Londra. Zâmbi. Astăzi se trimiteau rar scrisori. Puțin trist, de fapt, se gândi ea în timp ce deschidea plicul.

Scrisoarea era scurtă. Cineva îi mulțumea pentru un sfârșit plăcut de săptămână și spera că se vor vedea din nou cât mai repede. Semnau Michael, Paul și *Adam*.

60

Maggan nu putu să-i povestească lui Anneli despre Paul și puse această slăbiciune pe seama nepoțelelor, care stăteau mereu ca lipite de pieptul mamei lor.

În plus, Anneli era ocupată cu sine însăși. Alăptat și nopți nedormite. Nu accepta niciun fel de ajutor, cât de mic, și umbla toată ziua ca în transă.

Alex considera că micuțele sale surori erau drăguțe, dar plicticoase, iar de mama sa se plictisise de mult. Era destul de mare acum și își putea scrie numele, chiar dacă de-a-ndoaselea. În plus, era îndrăgostit. Singura îngrijorare a lui Alex cu această dragoste era că lui Joakim nu-i plăcea să se sărute.

– Ce prostie, bunico, nu-i așa că poți să săruți și fete, și băieți? întrebă el cu nemulțumire în glas.

– Da. Cel puțin așa cred, răspunse Maggan, dar nu-l poți săruta niciodată pe cel care nu vrea.

Maggan îl ducea pe Alex în fiecare zi la grădiniță și, cât el era acolo, ea făcea prăjituri, spăla hăinuțele gemenelor și deretica prin casă.

– Eşti o gospodină desăvârşită, spuse Anneli. Şi frumoasă, pe deasupra. Parisul îți prieşte, mama. O privi cu ochi plini de dragoste. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că eşti îndrăgostită.

Maggan nu răspunse. Știa că Isabelle va începe imediat să plângă și subiectul va fi uitat pe loc.

Când Rebecka sună din apartamentul Sonjei, Maggan intră în camera sa şi răspunse. Se arătă la fel de mirată ca și Rebecka când auzi că Adam semna o scrisoare din anii optzeci adresată Sonjei.

– Poate că nu e același Adam, dar nu m-ar mira să fie el. Se pare că ne așteaptă mereu noi surprize, spuse Rebecka și îi povesti despre ruda pe care o crezuse soția lui Adam.

– Îl voi întreba pe Paul despre Adam când mă întorc la Paris.

– Da. N-a dat niciodată de înțeles că ar cunoaște-o pe Sonja, deși i-am vorbit despre ea de mai multe ori. Nu e o falsitate? spuse Rebecka, care voia să aibă şi de la altcineva confirmarea naturii enigmatice a lui Adam.

– Da, sună ciudat, zise Maggan, auzind-o pe Anneli strigând-o. Te sun mai târziu, spuse ea şi se întoarse la fiica sa care stătea în aceeași poziție, pe sofa, cu cei doi copii, fiecare pe câte un braț.

– Poți s-o ridici pe Klara? șopti ea.

Maggan nu înțelegea cum avea să se descurce Anneli după plecarea ei, dar aceasta o asigură că nu va fi nicio problemă, deoarece cumnata ei venea în ziua în care Maggan pleca.

– Nu înțeleg cum suporți să ai lume în casă tot timpul.

Maggan își privi fiica plină de îngrijorare.

– Glumești? Până acum toți oaspeții s-au comportat exemplar. Tuturor vă e puțin milă de mine și de aceea ascultați și faceți tot ce vă cer. Mai bine nu poate fi, spuse Anneli şi căscă. Iartă-mă, acum. Voi încerca să mă culc puțin cu fetițele. Dacă am noroc, apuc un sfert de oră de somn.

În timp ce Anneli încerca să se odihnească, Maggan se gândi să rezolve o integrală din ziarul local și intră în biroul familiei să găsească un creion. Nu găsi niciunul pe masa de lucru, așa că trase un sertar. În el nu erau creioane, dar văzu o scrisoare de la firma de avocatură Andréasson.

Ciudat. De ce îi trimiseseră o scrisoare lui Anneli? O mânca în buricele degetelor s-o deschidă, în timp ce gândurile îi zburau prin cap. Nu, oricât de mult ar fi vrut, nu putea citi ceea ce nu îi era adresat. Închise repede sertarul

ca pentru a se împiedica să comită o faptă reprobabilă. Apucase totuşi să vadă data de pe ştampilă. Fusese trimisă în aceeaşi zi în care Susanne, Rebecka şi ea făcuseră prima vizită la firma de avocatură, după moartea Sonjei.

Ce ciudat că Anneli nu-i spusese nimic. Se uită din nou la sertar.

Nu, trebuia să renunţe. Nu-şi putea acuza fiica pentru că avea secrete. Se scutură pentru a scăpa de senzaţia de neplăcere care o cuprinsese. Înainte de a vorbi cu Anneli, trebuia să povestească totul altcuiva. Aştepta acest lucru la fel de puţin cum aştepta discuţia cu fiica sa. O minunne n-ar fi stricat chiar acum.

Alexander plângea. La fel şi bunica.

– O să mă suni, bunico?

– Dragule, ştii bine că o voi face. Îl ţinea strâns în braţe. În ce zi vrei să te sun?

– Mâine.

– Promit.

Părul lui mirosea a balsam şi transpiraţie. Se ondula spre ceafă, exact aşa cum fusese şi părul lui Anneli când era mică.

– Înainte de Bolibompa[1]? spuse el cu capul pe umărul ei.

– Dacă aşa crezi că e bine...

– Da.

Se desprinse din braţe şi o privi cu ochii lui mari şi negri. Deodată un zâmbet îi înflori pe buze.

– Vom pleca în Spania şi vom merge cu avionul. Uite-aşa.

Îşi ridică mâinile şi începu să alerge, mimând zborul unui avion.

---

[1] Program pentru copii la televiziunea suedeză (n. tr.).

Încă cineva care o aștepta cu mâinile ridicate era Paul. Îi spuse că fuseseră cele mai lungi săptămâni din viața lui și, înainte ca ea să apuce să-l oprească, el o prinse în brațe, o aplecă în spate și începu s-o sărute în fața tuturor celor din sala de sosiri. Maggan roși. Nu pentru că se jena – lumea nu avea decât să se uite – ci pentru că nu-și putea aminti că făcuse atâta bucurie cuiva vreodată. Îl întrecea chiar și pe Alexander atunci când se întâmpla să țopăie de fericire.

– Data viitoare vin cu tine, spuse el hotărât când se îndreptau către mașină.

– Mai întâi trebuie să vorbim, spuse Maggan.

– Sună de rău augur, zise el pe un ton de glumă.

– Da, murmură Maggan. Riscul există.

61

Jens striga în receptor.

– Charles a făcut infarct! L-au dus chiar acum cu salvarea! Susanne, nu știu ce să fac. Ajută-mă!

Susanne simți un fior de gheață străbătându-i șira spinării. Charles?

– Liniștește-te acum, Jens. Spune-mi la ce spital l-au dus și ne întâlnim acolo.

Creierul ei refuza acum orice sentimentalism și deveni dintr-odată stewardesa care se antrenase ani la rândul pentru situații de urgență.

– La St Tomas.

Jens începu să plângă și Susanne înțelese că era șocat.

– Liniștește-te. Sună acum după un taxi. Ne vedem acolo.

Susanne stătea la intrarea spitalului și aștepta, atunci când Jens intră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea și îl cuprinse pe după umeri, în timp ce intrau.

– Nu știu. M-a trezit și mi-a spus că îl doare inima. M-a rugat să sun la salvare.

Jens tremura și pentru Susanne era clar că era în stare de șoc.

– A fost conștient tot timpul? întrebă ea, continuând să-l țină strâns.

– Da, dar nu putea vorbi. Susanne, nu-i așa că se va face bine? Nu are decât cincizeci și doi de ani. E destul de tânăr ca să reziste, nu-i așa?

– Sunt convinsă de asta, spuse Susanne cu hotărâre în glas. Acum trebuie să-l găsim.

Deși Susanne nu apucase să se schimbe și era îmbrăcată în bluza și pantalonii roz de casă, nimeni nu o privi cu neîncredere când explică situația și când spuse că trebuiau să afle unde era internat Charles McDougall.

Asistenta îi îndrumă către serviciul de urgență, unde fură preluați de altă asistentă, care îi rugă să ia loc în sala de așteptare. În același timp, îi informă că lui Charles i se făceau niște investigații și că un doctor avea să le comunice rezultatul cât mai repede posibil.

Să-i spui lui Susanne să se așeze era ca și cum i-ai fi spus unui cal sălbatic să se liniștească. Își aruncă mantoul pe un scaun, îl plasă pe Jens alături și începu să meargă înainte și înapoi prin sala cea mare. Ici și colo stăteau grupuri de oameni care erau acolo din aceleași motive ca și ei. Unii plângeau, alții priveau în pământ. Susanne era singura care era în picioare și se plimba.

Umplu două pahare de la automatul de apă și îi dădu unul lui Jens. Apoi îl mângâie pe cap.

– O să fie bine. Nu te neliniști, spuse ea și mai făcu o tură.

Se gândea că poate Londra Sonjei îl obosise pe Charles din cale-afară. Presiunea sub care se aflaseră amândoi în ultimul timp fusese enormă. Cu numai câteva săptămâni înainte de inaugurare, el o ajutase cu toate lucrurile practice și fusese alături de ea în nopțile nedormite. Era clar că și el fusese la fel de stresat ca și ea. Se așeză greu lângă Jens.

– Eu sunt de vină, spuse ea. Dacă n-am fi lucrat atât de intens, nu s-ar fi întâmplat.

El nu răspunse, dar îi luă mâna. Când veni doctorul, stăteau strânși unul lângă celălalt și capul lui Jens se odihnea pe umărul lui Susanne.

– L-am dus pe Charles la blocul operator. Cred că trebuie să-i facă o dilatare de coronare, zise el după ce le spuse că Charles suferise un infarct miocardic masiv.

– Trebuie să-l tăiați? întrebă Jens disperat.

– Nu, vom încerca să ajungem la coronare printr-un vas de sânge din zona inghinală. E o operație standard aici, nu trebuie să vă neliniștiți. Dacă mă urmați, vă duc la secția de terapie intensivă, spuse el și se ridică.

Șapte ore mai târziu, Susanne părăsi spitalul și plecă acasă, după ce vorbi puțin cu Charles, care își revenise neașteptat de repede și care, cu Jens lângă el, părea în afara oricărui pericol. Înțelese că acum trebuia să se descurce singură.

În cel mai bun caz, Charles putea să înceapă s-o ajute din nou peste două luni, doar parțial. Până atunci era singură, cu toate pe cap. Când vârî cheia în broască, se gândea ce noroc avea că angajase oameni atât de pricepuți

Era șapte dimineața, dar nu se gândea la somn. Trebuia să ia legătura cu toți și să le spună despre boala lui Charles, pentru a-i împiedica să-l mai sune și să-l mai deranjeze cu

întrebările lor. Din clipa aceea o vor întreba pe ea sau își vor rezolva singuri problemele.

La nouă și un sfert auzi soneria de la ușă. Nu aștepta pe nimeni. Se îndreptă surprinsă către intrare şi deschise.

– Înainte să-mi închizi uşa în nas, lasă-mă să-ți spun că sunt aici pentru că m-a rugat Charles, zise Michael și intră. Privi încântat în jurul său. Ce casă minunată ai, zise el în timp ce își atârna haina. Vrei să mi-o arăți?

Susanne nu voia, și, dacă nu i-ar fi fost teamă că i-ar fi cauzat lui Charles un nou infarct, l-ar fi sunat să-i spună ce credea despre ideea de a i-l trimite pe Michael în ajutor.

– N-ai un hotel de care trebuie să te îngrijești? întrebă ea furioasă.

– Nu astăzi, răspunse el în timp ce se uita curios în dormitorul ei. Wow, fantastic! spuse el făcându-i cu ochiul.

Ea se repezi și închise uşa, arătând către bucătărie.

– Acolo poți să te duci.

El se prefăcu că se întristează, dar zâmbetul îi juca în colțul buzelor.

– Femeie fără suflet, spuse el conformându-se însă.

– Şi descalță-te.

El ridică din sprâncene.

– Chiar?

– Chiar.

Când punea de cafea, îl întrebă ce spusese Charles şi, după cât putu afla, acesta nu zisese mai mult decât că Susanne avea nevoie de ajutor, deoarece el avea probleme cu inima.

– „Probleme cu inima"? A făcut un infarct miocardic masiv și e internat la terapie intensivă la St Tomas, spuse Susanne.

– Ah, n-am știut nimic. Cum se simte? Părea puțin slăbit când am vorbit cu el, dar nu știam că e la terapie intensivă.

Michael nu spuse că se aruncase direct în maşină şi venise la Susanne fără a-l mai întreba pe Charles despre problemele lui de sănătate. Ar fi trebuit să-i fie ruşine, dar nu-i era. Era prea bucuros s-o vadă din nou.

– I-au dilatat o arteră cu un fel de balon. Nu ştiu exact cum funcţionează asta, dar trombul a fost acum, în orice caz, îndepărtat. Era slăbit când am plecat de acolo, acum două ore. Lapte?

– Da, mulţumesc.

Susanne turnă cafeaua în două cești mari de ceai.

– Obosită? întrebă el şi făcu un semn cu capul spre cantitatea enormă de cafea din ceaşca ei.

– Terminată, recunoscu ea şi puse pe masă un pachet de prăjituri uscate.

„Terminată sau nu, e mai frumoasă decât oricând", se gândi Michael.

Îmbrăcămintea roz îi mângâia formele şi, deşi nu avea niciun machiaj, era mai frumoasă decât şi-o amintea. Rezistă impulsului de a o atinge, de a-i masa umerii obosiți, de a o dezbrăca şi de a o duce goală în pat.

– Asculți, sau... spuse ea şi îl privi.

El părea absent.

– Nu, iartă-mă. Ai spus că...

– Că va lipsi cel puțin două luni.

– Te voi ajuta.

– Şi cum te-ai gândit să faci asta?

– Nu ştiu încă, dar ştiu că noi doi putem lucra împreună. Am demonstrat asta şi altă dată.

– Dar a fost înainte de...

Ea tăcu.

– Înainte de a mă seduce, zâmbi el.

– Înainte de a te arăta a fi un nebun gelos.

El privi jenat în jos, apoi ridică privirea şi i-o întâlni pe a ei.

– Cum aș putea să-mi răscumpăr greșeala? Privirea îi era chinuită. Știu bine că am exagerat și te rog să mă crezi când îți spun că regret din tot sufletul. Ai avut dreptate, trebuia să am încredere în tine, zise oftând.

Susanne nu știa ce să spună. Nu era obișnuită ca bărbații să-și ceară iertare. Dimpotrivă, dăduseră întotdeauna vina pe ea pentru nereușitele lor. Dar ea nu acceptase niciodată asta și, de aceea, totul se termina cu distanțarea de ei. Dar acest bărbat era altfel. Cât de altfel, urma să vadă.

– Nu știu cum m-ai putea ajuta, dar vreau să încheiem pace. Nu am nici timp, nici chef de conflicte, sunt lucruri mai importante de rezolvat acum. Îi luă mâna. Prieteni? întrebă ea.

– Prieteni, răspunse el și zâmbi. Pot să-ți văd casa acum?

62

Maggan nu știa dacă avea să-l mai întâlnească pe Paul vreodată. Expresia feței lui se schimbase din bucurie în durere și apoi în furie, după care se năpustise ca o furtună afară din apartament.

Se pregătise pentru reacția lui și se gândise la toate scenariile posibile. Acesta era unul dintre ele. Dar, în timp ce era ocupată să se gândească la reacția lui, uitase să o prevadă pe a ei și, când ușa se închise în urma lui, ea izbucni într-un plâns disperat.

Secretul celor treizeci și cinci de ani fusese dezvăluit. Totuși, nu simțea nicio ușurare. Doar durere. O durere sfâșietoare pentru tot ce pierduseră cu toții din pricina lașității ei. Că nu înțelesese atunci nu era o scuză. Ar fi putut să repare totul când pricepuse ce făcuse. În loc de asta, evitase chiar și

simplul gând. Când venea vorba, cel mai adesea adusă de Anneli, ea se fofila şi răspundea că trecuseră mulţi ani de atunci, că nu-şi aducea aminte, sau că nu avea nicio idee.

Acum plătea pentru laşitatea sa şi nici măcar nu îndrăznea să se gândească la reacţia fiicei sale. Nu mai exista drum de întoarcere. Era nevoită să vorbească cu Anneli, şi asta cât mai repede.

Nu acum. Mâine, după ce vorbea cu Alex.

Îşi turnă un pahar cu vin şi îl bău dintr-o înghiţitură. Apoi pe următorul. După ce goli sticla, adormi pe sofa.

Telefonul o trezi.

– Bună, Rebecka, spuse ea reţinut.

– Bună dimineaţa, Paris! Care e situaţia?

– Nu ştiu. Abia m-am trezit. Se uită la ceas. Nouă. Dormise zece ore.

– Eşti puţin răguşită.

– Sunt mahmură.

– O, sper că v-aţi simţit bine. Ce-aţi făcut?

Maggan se hotărî să-i spună. Angoasa o părăsise peste noapte, dar acum i se răsucea în piept şi abia putea să vorbească. Povesti pe îndelete adevărul pe care nu-l împărtăşise nimănui până atunci, în afara lui Paul, cu o seară înainte, şi se rugă unei forme mai înalte de spirit ca Rebecka să n-o părăsească, şi ea.

– Dar, draga mea, ai purtat singură povara asta atâţia ani? Sigur că înţeleg reacţia lui Paul. Şi eu m-aş fi simţit cumplit de dezamăgită dacă aş fi fost în locul lui. Dar eu nu te judec. Înţeleg bine de ce ai făcut aşa cum ai făcut.

– Chiar înţelegi?

– Bineînţeles. Erai foarte tânără. Că acum ai o oglindă retrovizoare şi poţi vedea totul într-o altă lumină nu schimbă nimic din ce a fost atunci, când ai făcut ceea ce credeai tu că era mai bine.

Rebecka simțea o mare empatie pentru Maggan, care fusese nevoită să ia o hotărâre de viață înainte de a împlini nouăsprezece ani.

Maggan oftă. Era atât de speriată, atât de speriată... Fără Paul mai putea trăi, o făcuse toată viața sa de adult. Dar nu și fără Anneli, de a cărei reacție se temea cumplit.

– Las-o să fie furioasă și dezamăgită, atunci, spuse Rebecka.

– Poate că n-o să vrea să mă mai vadă niciodată, zise Maggan izbucnind în plâns.

– Sunt convinsă că va vrea, dar poate că va avea nevoie de o perioadă în care să se gândească. Trebuie să-i dai timp. Poate să mă sune pe mine și, dacă îi vei povesti și lui Susanne, va fi și ea la dispoziția lui Anneli. Ai încredere în fiica ta. E o persoană minunată.

Maggan asculta și încerca să înțeleagă ce-i spunea Rebecka. Să-și părăsească fiica atunci când aceasta ar fi fost îndurerată și rănită era unul dintre lucrurile cele mai grele cu care Maggan se confruntase vreodată.

Totuși, știa că Rebecka avea dreptate. Ea era cea care le provocase durere tuturor și nu era rațional ca Anneli să găsească sprijin tocmai în ea.

– Mulțumesc, Rebecka. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Și eu îți mulțumesc că mi-ai povestit.

Terminară convorbirea fără să mai amintească despre problema Rebeckăi, eventuala prietenie dintre Paul și Adam. Asta trebuia să mai aștepte.

Reacția lui Susanne fu asemănătoare celei a Rebeckăi. Niciun cuvânt acuzator, niciun reproș, doar sprijin și căldură. Maggan ar fi vrut ca prietenele ei să fie lângă ea, pe sofa, atunci când avea să o sune pe Anneli, dar știa că

trebuia să treacă singură prin asta, chiar dacă prietenele ar fi fost de față sau nu.

Seara, la șase fără un sfert, formă numărul din Östersund și Alex răspunse imediat. După ce vorbi cu el, Maggan îl rugă să i-o dea pe Anneli.

– Ai avut noroc. Fetele dorm amândouă, ciripi ea.

Maggan trase adânc aer în piept și îi povesti tot. Începu cu începutul și sfârși cu reacția lui Paul atunci când aflase, cum se înfuriase și părăsise apartamentul ca o furtună. Anneli rămase tăcută. Maggan auzi un oftat, dar asta fu tot.

– Am văzut fotografii cu el, spuse Anneli. După moartea Sonjei am primit o fotografie pe spatele căreia scria să te întreb peste un an, nu mai devreme, despre bărbatul din imagine.

– Ai primit fotografia de la Sonja?

Maggan nu înțelegea.

– De la Andréasson, dar era scrisul Sonjei. De ce i-ai povestit Sonjei, dar nu și mie?

– Nu i-am povestit. N-am povestit nimănui. Era secretul meu, dar ea a bănuit.

– Îi semăn, șopti Anneli.

– Da. Foarte mult, spuse Maggan cu duioșie.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

– Dacă nu vrea să mă întâlnească?

Maggan simți o arsură în piept când intui nesiguranța fiicei sale.

– În mod sigur o să vrea. Paul e un bărbat minunat, dar acum e rănit pentru că a aflat că te-am ținut departe de el în toți anii ăștia.

– A fost o cruzime, mama. N-aș fi crezut asta despre tine.

– Știu. Îmi pare atât de rău pentru că te-am rănit. Ai fi meritat să-ți cunoști tatăl.

– Și el pe mine.

– Da.

– Nu vreau să mă mai suni până nu rezolvi problemele cu Paul. Îmi ești datoare cu asta, spuse Anneli cu o asprime subită în voce. Și dacă tot am început să dezvăluim secrete, îți pot spune că vila din Östersund și o mare parte din acțiunile la Skistar sunt de la Sonja. Toate au fost în același plic cu fotografia tatălui meu. Eram gata să refuz totul pentru că îmi era milă de tine. Ți-a fost vreodată milă de mine, mamă? Nu te-ai întrebat niciodată cum mă simțeam când colegii mei de clasă se lăudau cu ce cumpăraseră de Ziua Tatălui sau când povesteau ce făcuseră cu tații lor la sfârșit de săptămână? Nu m-ai întrebat niciodată cum e să crești fără tată. Știu că nici tu nu ai avut vreunul, dar n-ai înțeles niciodată că eu nu sunt ca tine. Auzi? Eu nu sunt tu. Trase adânc aer în piept. Acum o s-o sun pe tanti Rebecka și o să vorbesc cu ea.

63

Rebecka se răzgândise. Renunțase să-și mai golească apartamentul și să-și mute lucrurile la Sonja. În loc de asta, fotografie tot ce i-ar fi putut aduce bani – era cazul majorității lucrurilor – și puse anunțul de vânzare pe internet. Se gândise să investească banii într-un microbuz pentru părinții și copiii care aveau să-i fie oaspeți în casa din Mallorca.

Puse niște prețuri mici pentru a putea vinde cât mai mult și, două zile mai târziu, adunase în jur de două sute de mii de coroane. Cele șase paturi marca Hästens îi aduseseră treizeci de mii, iar cele patru scaune Le Corbusier, la fel de mult. Serviciul complet Nobel îl vânduse cu cincisprezece, iar mașina cu cincizeci. La început plănuise să

stea două zile, dar după anunț, planul fu dat peste cap. Când cele câteva lăzi cu lucrurile care mai rămăseseră fură duse în apartamentul Sonjei și altele trimise în Mallorca, trecuse deja o săptămână. Când plecă din hotel, se simți mulțumită. Nu mai avea nimic de-a face cu Stockholmul sau, în orice caz, cu vechea sa viață.

După divorț, Robert nu luase cu el nimic, deoarece voia să aibă un „start nou". Dar îi ceruse Rebeckăi bani pentru lucrurile pe care le lăsase și ea îi plătise fără să crâcnească. Nu spusese nimic nici când el pretinsese jumătate din valoarea de piață a apartamentului, deoarece nutrea o adâncă speranță că, dacă avea să se poarte frumos, el se va răzgândi și se va întoarce.

Ce prostie! Robert se putea duce la dracu'.

„Uneori trebuie să fii atent ce-ți dorești", se gândi Rebecka când Robert stătea în fața ei în Arlanda. Zâmbetul lui spunea că pentru el era o surpriză plăcută s-o întâlnească, iar îmbrățișarea lui veni atât de neașteptat, încât nu avu timp s-o evite.

– O ceașcă de cafea, în amintirea timpurilor trecute? întrebă el amabil.

– Nu, nu cred. Am lăsat timpurile trecute în spatele meu. Nu vreau sa beau cafea cu tine.

Robert nu se așteptase la acest răspuns și o privi nesigur.

– Nu... Deci așa... Atunci îți doresc călătorie plăcută.

– Mulțumesc, la fel, spuse ea și simți o totală indiferență.

El îi atinse spatele.

„Deci, așa e când durerea unei dragoste neîmpărtășite a trecut", se gândi ea în timp ce își punea bagajul de mână în lădița de la controlul de securitate. *„Și așa e când* nu a trecut", își spuse când îl văzu deodată pe Adam. Gheara

din stomac era atât de puternică, încât simți nevoia să se ghemuiască. Se uită după un loc în care să se ascundă și văzu că cel mai apropiat era librăria, care se afla la zece metri mai acolo. Se rugă în gând ca Adam să treacă mai departe fără s-o observe. Se opri în spatele unui raft cu cărți fără să vadă nici măcar un titlu. Poarta de unde pleca era prima și se afla chiar în fața librăriei. Dacă el nu mergea în Mallorca, nu aveau să se întâlnească. Ieși încet și văzu că îmbarcarea începuse. Se văzu nevoită să se așeze la coadă.

„Bine măcar că sunt avizată", apucă să mai gândească, când auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse.

– Bună, Adam.

– Către casă? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Casa ta începe să fie gata.

Nu era o întrebare și ea înțelese că Sverker îl informase. Într-un fel, se bucura că el mai era interesat de casă.

– Vino s-o vezi, dacă tot eşti în Mallorca, spuse ea fără să se gândească.

– Aș putea? întrebă el în timp ce arăta personalului de la poartă talonul de îmbarcare și pașaportul.

– 18 B, spuse funcționara înapoindu-i actele. 18 D, îi zise ea Rebeckai.

Adam zâmbi și, când înțelese că nu-i despărțea decât culoarul, Rebecka se întrebă dacă nu-i jucase cineva vreo festă.

– Sigur, răspunse ea. Sverker dorește cu siguranță să-ți arate cum a finalizat planurile noastre.

– Nu și tu?

Ba da, voia să-i arate ce frumos era. Cât de minunată era grădina, cu toate mimozele care tocmai înfloreau. Cum palmierii, măslinii, cactușii și chiparoșii fuseseră

puşi exact acolo unde plănuise Adam, şi cum covorul de iarbă fusese adus şi aşezat de fiecare parte a aleilor care duceau la piscină. Voia să-i arate vasele de piatră în care plantase flori minunate şi cât de frumoasă era partea acoperită a terasei.

– Nu, Sverker poate să-ţi arate, spuse ea şi îşi puse mica valiză în spaţiul pentru bagaje de mână.

El o ajută s-o împingă până în spate şi, când se apropie, ea simţi mirosul de aftershave.

– Mulţumesc, zise ea şi se aşeză.

Spera că nu-i va vedea roşeaţa din obraji. Îşi puse centura de siguranţă şi se lăsă pe spate în scaun.

După ce toţi pasagerii se aşezară, Adam se întinse către ea.

– Rebecka, şopti el şi ea se întoarse.

Îi făcu semn cu degetul arătător să vină mai aproape şi când ea se aplecă şi îi întâlni privirea, simţi că avea nevoie de o mască pentru a primi aer.

– Suntem doar noi doi. Când o să înţelegi asta?

Ea reveni în scaun.

Restul călătoriei nu mai făcu decât să privească în faţa sa, în gol.

În felul acesta putu să-l evite. Problema reapăru când aterizară în Mallorca. De această dată, nu numai că stătu în spatele ei când o ajută să-şi dea jos valiza, dar se şi lipi de ea.

– Aş putea să stau aşa un timp, îi şopti el la ureche, întârziind intenţionat să-şi îndepărteze braţele.

Rebecka nu răspunse. Era ocupată să-şi convingă corpul să nu reacţioneze. Numai când pasagerii vociferară că Adam şi Rebecka blocau culoarul, el renunţă.

Îi întinse valiza, ea o luă de mâner şi se îndreptă grăbită spre ieşire.

64

Cu două săptămâni înainte de deschiderea oficială a hotelului Londra Sonjei, întreg personalul era prezent la adunarea generală la care fusese convocat.

Cu ajutorul firmei de publicitate, Susanne întocmise o prezentare, care, spera ea, avea să le sugereze tuturor spiritul și atmosfera hotelului. Se aștepta ca toți cei care lucrau acolo s-o respecte și s-o întrețină.

Începu cu o fotografie a Sonjei. Era făcută în apartamentul acesteia și fusese luată de Susanne într-o seară de toamnă, cu doi ani în urmă. Sonja stătea pe sofaua sa, care era oricum altcumva decât nouă, îmbrăcată într-un mantou verde, lung până la glezne, cu broderii care se întindeau de la umeri până la tiv. Dedesubt avea o rochie la fel de lungă, de un roșu intens, care altcuiva nu i s-ar fi potrivit. Decolteul îi expunea sânii mari, peste care atârnau mai multe șiraguri de mărgele. Bijuterii false și veritabile într-un amestec care, pentru alții, ar fi părut imposibil. În jurul părului roșcat și rebel își înfășurase un șal, iar buzele aveau aceeași culoare roșie ca și rochia.

Buzele roșii ale Sonjei erau semnătura ei. Indiferent de anotimp sau ocazie, rujul era la locul lui. Zâmbea larg în fotografie. O altă semnătură. Susanne îi făcuse Sonjei multe fotografii de-a lungul anilor, dar niciodată nu reușise să-i surprindă zâmbetul la fel de bine ca în aceasta. De la moartea Sonjei, Susanne se întrebase de multe ori dacă prietena sa fusese cu adevărat atât de mulțumită cum voia să pară. Boala trebuie să fi fost o povară grea.

Susanne își drese glasul.

– Aceasta este Sonja, a cărei moștenire o vom gestiona împreună, începu ea.

În timpul prânzului, două ore mai târziu, avu prilejul de a-i cunoaşte pe toţi. Patrik şi echipa lui de la bucătărie organizară un bufet suedez. Personalul savură încântat mâncarea. Unii se cunoşteau deja între ei, alţii fuseseră angajaţi recent.

Susanne se aşeză la una dintre mese şi fu asaltată cu întrebări despre ea însăşi, despre Sonja şi despre hotel. Râzând, ridică mâinile într-un gest de apărare şi îi rugă să vorbească pe rând.

– Ţi-ai făcut un *lifting*?

– Nu, Dumnezeule! Aşa arăt? răspunse Susanne.

– Eşti atât de frumoasă! Mama are aceeaşi vârstă cu tine şi nu arată deloc aşa. Ar avea nevoie de o operaţie estetică.

Ceilalţi izbucniră în râs.

– Am nişte gene bune. Uită-te şi la Patrik.

Fratele ei tocmai intra cu un platou pentru bufet în mână. Toţi cei de la masa lui Susanne se întoarseră şi îl priviră.

– Drăguţ, constată comeseana cea îndrăzneaţă. E liber?

– Soţia lui stă acolo, spuse Susanne şi făcu un semn cu capul în direcţia unei mese ceva mai departe de acolo.

– Dar tu? Ai vreun bărbat?

Vecina de scaun a îndrăzneţei îşi aşeză mâna pe braţul acesteia şi îi aruncă o privire mustrătoare. Susanne nu se supără însă. Îi plăceau oamenii direcţi.

– Nu.

– Aşa cum arăţi?

– Da. Nu-i aşa că e trist?

Susanne izbucni în râs, se ridică şi îşi luă farfuria cu ea. Ajunsă în bucătărie, o clăti şi o vârî în maşina de spălat vase.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă ea pe Patrik.

– Da, dacă ai putea ajuta la strânsul farfuriilor, ar fi bine, spuse el.

După prânz, Susanne simți oboseala. Cu cheia în mână, se îndreptă către apartamentul Sonja. Se gândea să se odihnească puțin înainte de a despacheta tablourile pe care Rebecka i le trimisese din Stockholm.

Tocmai adormise, când cineva bătu la ușă. Sălță somnoroasă capul și întrebă cine era. Următorul ciocănit o obligă să se ridice din pat și să deschidă.

– Ah, te-am trezit? întrebă Michael când îi văzu ochii cârpiți de somn.

– Nu-i nimic. Intră.

Mirosea ca și cum atunci ar fi ieșit de sub duș.

– Ce apartament delicios! Intră în dormitor și ea îl urmă. Înțeleg de ce îl numești Sonja, spuse el. N-am vizitat-o niciodată în Stockholm, dar așa mi-am imaginat locuința ei. Patul e comod?

– Foarte.

– Pot să încerc?

– Da.

El se culcă pe partea pe care dormise Susanne.

– Vino, prietene, spuse el și bătu cu palma în saltea.

– Pentru?

– Vreau să aud cum a decurs ziua, spuse el.

– Și nu poți să auzi din picioare?

– Ba pot, dar nu vreau. Vino, acum.

Ea se conformă. Îi plăcea că cineva preluase comanda, măcar de data aceasta. Se gândea totuși să păstreze distanța, deoarece nu avea încredere în ea însăși când era vorba despre Michael.

El se culcă pe o parte și o privi.

– O să faci crampe la mâini dacă le mai ții așa.

– Și tu o să faci crampe la obraji, dacă nu încetezi să mai zâmbești ironic.

El întinse un deget și îi atinse mijlocul. Ea luă o pernă și îl lovi cu ea în joacă.

Era semnalul de care fusese nevoie.

O trase lângă el. Ea nu întârzie să răspundă gestului lui. Deschise gura și, când limba lui o găsi pe a ei, gemu. Se lipiră unul de celălalt. Ea îi simțea sexul întărit. Pântecele îi bubuia. Își scoase bluza și sutienul și oftă de plăcere când el îi atinse sfârcurile întărite și apoi le luă pe rând în gură. Era minunat. El îi sărută încet sânii și își lăsă limba să se joace pe corpul ei. Susanne se zvârcolea excitată și, când el ajunse la mijloc, începu să-i scoată jeanșii.

El se ridică în genunchi și își trase cămașa peste cap. Apoi începu să-și descheie pantalonii, iar ea îl ajută, sărutându-l.

– Culcă-te, șopti ea și, când el făcu cum i se spusese, ea îi trase pantalonii dintr-o mișcare.

Nu exista nicio îndoială că era pregătit și, când Susanne îl atinse cu gura, el îi șopti să fie cu grijă. Limba ei care se juca îl făcu să gâfâie.

– Așteaptă... așteaptă... o rugă el. Nu rezist la mai mult acum.

O luă de mijloc și o răsturnă pe spate, sub el.

– Ești o rea, spuse el în timp ce mâinile rătăceau pe corpul ei. Trebuie să plătești pentru asta.

– Nu... te rog... spuse ea.

El coborî cu gura spre pântecele ei. O privi.

– Imediat, dragoste, imediat.

Nu știa dacă erau limba sau degetele lui cele care o mângâiau, dar nu avea nicio importanță. Cu mâinile îngropate în părul lui, simțea cum valuri de voluptate veneau și plecau continuu. Apoi o penetră. El se mișca atât de repede, încât primul ei orgasm nu apucase să se stingă când veni al doilea. Când plăcerea veni și pentru el, jumătate din hotel află ce făceau.

Apoi rămaseră nemișcați.

– Mă sufoc, spuse ea.

El se ridică puțin și o privi cu duioșie.

– Ești un bun prieten, spuse el și șterse lacrima de pe obrazul lui Susanne.

– Mulțumesc. Nici tu nu ești mai prejos.

Ce vrei să facem restul zilei?

– Eu voi atârna tablouri. Ce vei face tu nu știu.

– Mă gândesc să te ajut. El se ridică din pat. Trebuie să fim curați când lucrăm cu tablouri. Ce zici de un duș ca între prieteni?

65

Maggan îl sunase pe Paul în fiecare zi timp de o săptămână, dar nu primise niciun răspuns. În restaurant, cei pe care îi întreba spuneau că era ocupat. Odată se dusese până acolo, dar nu-l găsise, deși mașina lui era parcată în față.

Rebecka și Susanne o sfătuiseră să-i dea timp, dar era cumplit de greu. Anneli nu voia să vorbească cu ea și Maggan era cuprinsă de disperare de fiecare dată când suna și nu răspundeau decât Peter sau Alex.

Pentru a face timpul să treacă mai repede, începuse să scrie cartea despre Sonja. În timpul acelor ore, durerea era mai suportabilă.

Vorbea cu prietenele sale în fiecare zi, dar, cu toate acestea, se simțea mai singură ca niciodată. Îi era dor de Farsta și de fostul ei apartament. Îi lipsea până când și peretele lambrisat din subsol.

– Decât să te duci în Farsta, mai bine vino aici, îi spusese Susanne. Poți la fel de bine să stai la mine și să scrii.

Dacă vrei, poți locui în hotel. Patrik ar leșina de plăcere dacă ai vrea să vii și să ne faci câteva din delicioasele tale pâini.

Rebecka se arătă și ea de acord.

– Aș veni și eu cu câteva zile înainte de inaugurare. Ne-am putea plimba prin Londra, în timp ce Susanne va fi ocupată cu pregătirile.

Suferea pentru durerea lui Maggan și se recunoscuse în povestea ei când se gândise la perioada care urmase despărțirii de Robert. Atunci făcuse totul să se izoleze. Dacă prietenele sale n-ar fi obligat-o să iasă din casă, nu știa cum s-ar fi sfârșit totul.

Maggan o rugă s-o lase să se gândească. Voia să facă o ultimă încercare de a-l găsi pe Paul și, în cazul în care n-ar fi reușit nici de data aceasta, se gândea să renunțe. Nu putea să-l silească s-o accepte nici pe ea, nici pe Anneli.

De această dată, Susanne o întâmpină la aeroport. Dar nu singură. Michael insistase să meargă împreună, cu mașina lui.

– E și prietena mea, spusese el.

Când Maggan îi văzu împreună, lacrimile izbucniră din nou. Nu se terminau niciodată. Încercase să se abțină în timpul călătoriei cu avionul și, în afara unui scurt moment în care plânsese la toaletă, reușise. O emoționa să-și vadă prietenii împreună, fără gheare scoase.

Michael o luă în brațe și o sărută pe cap.

– Îi va trece, te asigur. E cel mai bun prieten al meu și știu cât e de încăpățânat. În afară de faptul că e nebun după tine, va dori să-și cunoască fiica.

Maggan înțelese că Susanne îi povestise.

– Ți-a spus Susanne și că l-am sunat de o sută de ori?

– Nu, Paul mi-a zis. Susanne nu mi-a spus niciun cuvânt.

– Ai vorbit cu el?

– De două ori pe zi, după ce i-ai mărturisit adevărul.

– Şi ce spune?

– Că e furios, confuz, şi nu ştie ce să facă.

– Nu-i nimic de râs, zise Maggan când văzu zâmbetul larg al lui Michael.

– Ba da, pentru că el e întotdeauna aşa când se întâmplă ceva important în viaţa lui. Despică firul în patru până la epuizare, şi deodată, problema e rezolvată.

Susanne se sătură să le asculte conversaţia.

– Alo, pot să primesc şi eu puţină atenţie? spuse ea şi amândoi se întoarseră în direcţia ei. Şi eu vreau o îmbrăţişare.

Susanne şi Maggan se îndreptară către maşină ţinându-se de braţ. Michael mergea cu un pas în urma lor. Nu avea nimic împotrivă. Cu privirea aţintită pe posteriorul lui Susanne, putea merge oricât. Dacă ar fi fost singuri, i-ar fi propus o scurtă partidă de dragoste în garaj. Aproape că trebuiseră să oprească maşina în drum spre Heathrow, pentru că nu se puteau abţine să se atingă. El ştia că ea nu purta chiloţi pe sub jeanşi şi acum, când o privea, nu simţea decât o exitaţie crescândă.

Când trecu pe lângă ea pentru a descuia maşina, o prinse cu toată mâna de una din fese.

– Dacă o mai legeni mult, să ştii că... îi şopti el în ureche.

Ea se întoarse şi, când mâna lui se încleştă şi mai tare, ea se smulse din strânsoare râzând.

– Mă aşez în spate, cu Maggan. Eşti periculos.

Michael le lăsă în faţa casei lui Susanne. Trebuia să mai lucreze câteva ore şi, dacă apuca, ar fi trecut pe la ele seara. În timp ce Maggan despacheta, Susanne desfăcu o sticlă de vin şi aprinse câteva lumânări.

– E la fel de încăpățânată ca tatăl său. Întotdeauna a fost așa? întrebă Susanne după ce îi povesti că vorbise cu Anneli.

– Da, când e ceva important. Dar pe mine nu m-a exclus niciodată așa cum o face acum. Ți-a spus că a primit de la Sonja o fotografie a lui Paul?

– Da. Sonja știa adevărul?

– Trebuie să-l fi dedus. Anneli seamănă mult cu tatăl său și Sonja s-a întâlnit cu el de-a lungul multor ani, fără ca noi să știm.

– Totuși, de ce s-ar fi amestecat Sonja în asta?

– Ea s-a amestecat în tot. A vrut s-o determine pe Anneli să părăsească Stockholmul dându-i o casă în alt colț de țară. E limpede că a dorit să mă combine din nou cu Paul și sunt aproape sigură că și pe tine te-a plasat în brațele lui Michael.

– Crezi? Nuuu... L-am cunoscut prin Charles.

– Da, dar dacă nu s-ar fi întâmplat așa, l-ai fi cunoscut prin mine și prin Paul. Sunt sigură de asta. În plus, îl cunoștea într-un fel sau altul pe Adam, ceea ce înseamnă că a încercat să-i găsească un iubit și Rebeckăi.

Susanne nu se putu abține. Nu era prea potrivit acum, când Maggan era supărată, dar era imposibil să se oprească și, în cele din urmă izbucni într-un râs cu sughițuri. Lacrimile îi curgeau, nu se putea controla.

– Nebuna, spuse ea gâfâind. Ar fi putut să-i roage pe toți acești bărbați să vină la Stockholm și să ni-i prezinte, în loc de această enormă planificare.

– N-ar fi mers. Nu înțelegi? Sonja a intuit de mult că vom fi nevoite să descoperim singure ce e mai bine pentru noi, indiferent dacă e vorba de bărbați sau de altceva. Dacă doar ne-ar fi servit soluția, n-am fi acceptat-o.

– E ca și cum s-ar fi jucat de-a Dumnezeu. Încetase să mai râdă și lovi cu pumnul în masă. Sonja face semne cu bagheta sa magică și noi dansăm așa cum ne cântă ea.

– Tu nu pari să ai vreo problemă să dansezi cu Mikey, zâmbi Maggan.

– Michael? Ah, dar nu suntem decât prieteni, zâmbi Susanne.

66

Stăteau cu capetele aplecate și studiau lista cu invitați. Charles, care participa prin telefon, sau mormăia câte un „nu, mulțumesc", sau jubila la auzul unor nume. În seara inaugurării nimeni nu avea să doarmă în hotel, pentru că toate camerele trebuiau arătate. La acest punct Charles fusese de neînduplecat. Celor care rămâneau peste noapte li se propusese să doarmă la Hyatt sau în altă parte. La Londra Sonjei aveau să fie o petrecere și un tur ghidat al hotelului, nimic altceva.

Patrik insistase să servească la bufetul de dimineață preparate din materie primă suedeză: elan, icre de obleț și pâine vikingă coaptă de Maggan. Dacă ar fi fost după Susanne, ar fi trebuit să facă spaghete cu sos de carne tocată. Ea avea grijă ca oaspeții să se simtă bine și să capete informații utile despre hotel. Charles voise să-i trimită fotografiile celor mai acerbi critici pentru ca ea să știe pe lângă cine să se pună mai bine, dar renunță când o auzise pufnind în râs. În hotelul ei toată lumea era la fel de importantă și, dacă Charles nu înțelegea asta, însemna că nu era la locul potrivit, spusese ea.

– Iartă-mă, Charles. Am uitat de inima ta bolnavă, râse ea, iar el o iertă imediat.

Cel mai bun medicament pe care îl putea primi era să fie tratat ca de obicei și se bucura că Susanne înțelesese asta fără să fi fost nevoit să i-o spună.

Michael şi Susanne se ridicară din pat în acelaşi timp, după ce îi mulţumiră lui Charles pentru ajutor. El trebuia să se întoarcă la hotelul său, iar ea să ia prânzul împreună cu Maggan. În timp ce se îmbrăcau, el o întrebă dacă obişnuia să vorbească goală la telefon, şi când ea îi răspunse că se întâmpla câteodată, ochii lui străluciră.

– Şi de câte ori duci la bun sfârşit lucrul început? întrebă el.

Ea făcu un pas către el.

– Nu ştiu la ce te gândeşti, spuse ea şi îşi lăsă sutienul descheiat.

– Există multe exemple. Cum te lingi pe buze. Cum nu-ţi ţii mâinile pe propriul corp. Sau, de ce nu, cum îi presezi pe ăştia de mine.

Îşi rotunji palmele în jurul sânilor ei grei.

– Duc întotdeauna la bun sfârşit lucrurile astea, spuse ea şi îşi umezi buzele în timp ce degetele lui se jucau în jurul sfârcurilor ei.

În cele din urmă îi lăsă oftând şi îi luă faţa în palme. O mângâie pe obraji şi o sărută pe frunte.

– Sunt o persoană foarte importantă, cu o slujbă de care trebuie să mă îngrijesc. Există vreo posibilitate de a primi datoria puţin mai târziu?

– Nici nu mă gândesc.

– Deci, sau acum, sau niciodată?

– Da.

Ea îi puse mâinile pe piept şi îi mângâie părul.

– Eşti o femeie îngrozitoare, dar minunată, murmură el şi o sărută în timp ce ea se retrăgea către pat.

În timp ce Rebecka şi Maggan erau la Selfridges pentru a găsi ceva de îmbrăcat la petrecerea de inaugurare, Susanne rămase acasă. Trebuia să fie în hotel cu câteva ore

înaintea prietenilor săi și se gândea să-și îmbrace rochia de seară numai atunci când era gata cu toate pregătirile.

Pentru ca toți oaspeții să se simtă bine, rugase personalul care avea posibilitatea să vină și să ajute în seara aceea. Când părăsise hotelul, ceva mai devreme, mulți dintre ei sosiseră deja, și Susanne fu impresionată când văzu noile uniforme cu logoul hotelului Londra Sonjei brodat pe buzunarul de la piept.

Indiferent unde lucra în hotel, personalul trebuia să poarte aceleași haine. Susanne explicase încă de la interviul de angajare că, în cazul în care nu erai pregătit să faci curățenie, chiar dacă lucrai ca recepționist, nu erai potrivit pentru un post la Londra Sonjei. Mulți dintre cei care solicitaseră o slujbă acolo nu fuseseră acceptați tocmai din acest motiv, dar lui Susanne nu-i părea rău. Dacă Londra Sonjei avea să reușească sau nu depindea de capacitatea de colaborare a personalului fără ca unul să fie mai cu moț decât altul. De aceea, toți aveau, fără excepție, același salariu.

Rochia lungă și strâmtă marca YSL avea câțiva ani vechime, dar era la fel de frumoasă ca atunci când o cumpărase. Mângâie mătasea gri-neagră înainte de a o atârna în garderobul de călătorie. Se gândea să poarte o pereche de pantofi de culoare verde-închis cu tocuri foarte înalte, și în urechi cerceii cu smaralde pe care îi avea de câțiva ani. Enorm de scumpi. Îi cumpărase în Gran Canaria, dintr-un magazin cu bijuterii suedeze, după ce strânsese bani pentru ei timp de peste un an.

În timp ce împacheta tot de ce avea nevoie pentru a se preface puțin mai târziu într-o prințesă, se gândea la Adam și la Paul. Niciunul dintre ei nu răspunsese la invitația la petrecerea serii și, deși lui Susanne îi erau simpatici ambii bărbați, considera că făcuseră o impolitețe. Rebecka

părea bucuroasă că Adam nu va veni, în timp ce Maggan ar fi dorit să-l vadă acolo pe Paul și să aibă o discuție cu el.

– Nu poate să nu-mi pese de el, pentru că e cheia către Anneli, răspunsese Maggan când Rebecka o întrebase dacă nu-l dorea cât mai departe de acolo.

Maggan găsi o rochie de culoarea albastră a cerului care, de fapt, era prea scumpă pentru ca măcar să o atingi, și, în afară de asta, prea decoltată. Sânii aveau să-i iasă din ea.

– Probeaz-o, îi propuse Rebecka. Din câte știu, aici nu te vor obliga s-o cumperi.

Ea luase în mână ceva roșu. Nu avusese niciodată o rochie de culoarea aceea, dar minunata vreme de primăvară din Mallorca îi dăduse un bronz frumos și se simți de o prospețime neobișnuită când se văzu în oglindă cu acea culoare vie pe ea. Fusta largă se termina la genunchi și corsajul drapat îi punea în evidență noile linii. Cu o pereche de sandalete frumoase, era gata de petrecerea de inaugurare.

– Măsurile sunt ciudate aici, spuse Maggan care căuta ceva pe care să scrie patruzeci.

– Probează mărimea doisprezece. Uite aici.

– Mulțumesc. Vii cu mine?

Maggan nu se obișnuise încă cu măsurile mici. Desigur, remarcase că slăbise, nu mai puțin pentru că pielea îi atârna și pentru că acum avea, spre deosebire de altă dată, mai multe rochii mulate pe corp. Trucul consta într-un furou strâmt, lucru pe care îl învățase de la Susanne, care știa despre ce vorbea. Înainte de a pleca la cumpărături, Susanne îi amintise să-și pună pe ea un furou potrivit pentru probe, lucru pentru care ea îi fu recunoscătoare când încercă rochia bleu. Se potrivea perfect, chiar și Maggan putea vedea asta. Decolteul era aproape nerușinat, dar nu fără gust. Aruncă o privire pe etichetă, deși știa ce

va vedea acolo. Patru sute cincizeci de lire. Erau cumplit de mulți bani.

– Termină, spuse Rebecka. Ai cu ce plăti.

Rebecka găsise o poșetă pe care i-o arătă lui Maggan, dar prietena ei scuturâ din cap. Dacă ar fi cumpărat rochia, avea nevoie și de o pereche de pantofi noi. Ajungea. Poșeta ei era veche, dar, altfel, nu avea niciun cusur.

– Prânz?

Rebecka era flămândă și Maggan simțea nevoia să-și odihnească picioarele. După ce ieșiră din Selfridges se așezară, cu un pahar de vin în față, în așteptarea spaghetelor, într-un mic restaurant italian, pe o străduță laterală, în apropiere de Oxford Street.

– Ce faci dacă Adam vine în seara asta?

– Zâmbesc și mă duc să mă ascund, presupun, răspunse Rebecka. Dar nu cred că vine. E în Mallorca. Are un nou proiect acolo.

– A fost să vadă casa din nou, așa cum a spus?

– Nu știu. Sverker nu mi-a zis nimic, iar eu nu am întrebat.

– Sărmanul... A făcut o singură greșeală: să se îndrăgostească de tine. Cât te gândești să-l mai pedepsești pentru asta?

Rebecka își ridică privirea din farfurie.

– Asta crezi că fac?

– Da.

– Îi voi spune psihoterapeutei mele că prietena mea crede că sunt un om care pedepsește.

– Ai început să mergi la psihoterapie? În Mallorca?

– Da.

– Și cum ți se pare?

– Plăcut și anevoios. Credeam că îmi va spune cât de greșit gândesc, dar nu așa funcționează.

– Şi despre Adam...?

– N-am vorbit, răspunse Rebecka. Dar am ajuns la concluzia că mă temeam, lucru pe care tu şi Susanne mi l-aţi spus de mai multe ori. Nu-i aşa că e ciudat? La serviciu mă simţeam în siguranţă, activă şi hotărâtă în deciziile mele, dar în viaţa privată... Tăcu. Poate că nu e un lucru chiar atât de important să fii părăsit de cineva... spuse ea gânditoare. Am supravieţuit, doar, nu-i aşa?

67

El stătea într-un colţ al lobby-ului şi o privea cum trecea de la un oaspete la altul şi le ura bun venit. Vedea cum cei mai mulţi dintre ei erau şocaţi de frumuseţea ei, dar şi cât de repede uitau asta, datorită felului ei natural de a se purta. Trecuse peste un an de când acelaşi lucru îl dăduse şi pe el gata. Nu avea de gând să se mai ridice de la pământ.

– De ce stai aici şi lâncezeşti? Vino să mâncăm ceva împreună.

– Cu plăcere. Ce bine arăţi! adăugă el şi Rebecka îi mulţumi.

– Ar trebui s-o vezi pe Maggan. E minunată.

– Da? Unde e?

– Pe lângă bucătărie, bănuiesc.

Se îndreptară împreună către restaurant şi, când trecu pe lângă Susanne, Michael o mângâie pe spate.

– Vino când ai timp, îi şopti el.

În faţa bufetului era înghesuială şi personalul mişuna printre mese pentru a îndepărta cât mai repede farfuriile folosite.

– Trebuie să guști pâinea vikingă făcută de Maggan, spuse Rebecka și îi puse o felie pe farfurie.

– Asta? întrebă Michael și se încruntă.

– Lasă scepticismul. Dacă ai de gând să continui relația cu Susanne, ar fi mai bine să înveți gusturile suedeze.

– O s-o fac. Crezi că am vreo șansă?

Nesiguranța lui o surprinse.

– N-ai întrebat-o?

– Nu îndrăznesc.

Zâmbi larg la gândul propriei lașități.

– Nu e periculoasă.

– Ba da. Pentru mine și pentru liniștea mea, este.

Rebecka îi aprecie sinceritatea.

– Cum l-ai cunoscut pe Adam? îl întrebă ea când se așezară.

– Adam?

– Adam Eriksson, arhitectul meu.

El o privi mirat.

– Adam Eriksson e arhitectul tău?

– Da. Și am motive să cred că vă cunoașteți.

– Sigur că ne cunoaștem. De mulți ani. Și Sonja îl cunoștea.

– Tocmai asta e ciudat. El n-a schițat niciodată vreun gest atunci când am vorbit despre ea.

Michael începu să râdă.

– Deci, când am reținut camere la Miramar, Adam a fost acolo împreună cu tine și cu Susanne?

Rebecka roși.

Michael se uită la ea.

– Ascunzi ceva. Ce?

– Oh, e o prostie.

– Spune-mi-o.

– Pretinde că are anumite sentimente pentru mine, zise ea şi îşi coborî privirea.

Michael o privi tăcut.

– Şi mă emoţionează, adăugă ea cu voce scăzută.

– Pentru că îţi împărtăşeşte sentimentele?

– Pentru că mă zăpăceşte, replică ea cu un ton de disperare în glas. Ne-am întâlnit pe stradă în Stockholm de două ori şi apoi a apărut la uşa mea în Palma, spunând că mă va ajuta cu casa.

Rebecka îi povesti totul cu lux de amănunte. Nu lăsă pe dinafară nici bănuielile că ar fi fost căsătorit, care fuseseră infirmate când o întâlnise pe femeia care nu-i era soţie, ci rudă.

– Se pare că a reuşit să treacă peste tot, spuse Michael.

– Peste ce?

– N-ai ştiut că soţia lui a murit de cancer acum câţiva ani? Dacă îmi amintesc bine, nu a durat decât trei luni de când s-a îmbolnăvit până a murit. Adam a fost complet distrus.

– N-am ştiut nimic. N-am vorbit niciodată despre trecutul nostru.

– Poate vrea să înceapă o viaţă nouă?

Îi făcu cu ochiul. Adam şi Rebecka. Incredibil.

Susanne, care ajuta la servit, veni la masa lor şi îi întrebă dacă aveau tot ce le trebuia.

– Da. Dar nu ştiu unde e Maggan. N-ai văzut-o?

– Ba da. S-a închis cu Paul într-o cameră. Numai Dumnezeu ştie ce fac acolo.

Nu era momentul frazelor de politeţe.

– Putem vorbi? întrebase el în timp ce se apropia de ea cu paşi mari.

Ea o privise pe Susanne.

– Luați camera Maggan. Dar încuiați ușa, pentru Dumnezeu.

În lift el îi întoarse spatele. Făcu la fel şi când intrară în cameră.

– Nu pot fi furios pe tine când eşti aşa de frumoasă. Aşa că prefer să stau cu spatele.

Ea nu răspunse. Inima îi bătea cu putere. Putea respira, dar atât. Spatele lui era drept și distant, mâinile i se mişcau când vorbea. Abia auzea ce spune. Ceva despre Anneli, că voia s-o întâlnească împreună cu familia ei și că dacă ea s-ar fi opus, atunci el...

Ea se lipi de spatele lui.

– Bineînțeles că o vei întâlni pe Anneli. Și ea dorește asta din tot sufletul.

El îi îndepărtă brațele și se întoarse.

– I-ai povestit? Ce-a spus?

– În afară de faptul că s-a supărat pe mine, mi-a spus că nu voi mai putea vorbi cu ea dacă nu lămuresc mai întâi totul cu tine.

– Noi doi avem multe de lămurit.

– Ştiu.

– Nu știu dacă te pot ierta.

– Înțeleg.

– Voi avea nevoie de mult timp.

– Ai tot timpul de care este nevoie. Dar n-o pedepsi pe Anneli.

– Am toată viața?

Ea îl privi. N-o va ierta niciodată, asta voia să spună.

Paul văzu că Maggan se străduia să nu izbucnească în plâns. Cerule, cât o iubea pe această femeie blestemată și înşelătoare!

– Mărită-te cu mine, Maggan. Îi luă mâinile. Nu mai rezist nici măcar o singură zi fără tine, spuse el cu glas

moale. Voi fi furios. Voi plânge că mi-ai ţinut fiica departe de mine. Dar te voi iubi la fel de nebunește ca acum.

Scoase batista din buzunar și îi șterse lacrimile de pe obraji.

Ea rămase tăcută. Dar zâmbetul care îi înflorise pe buze spunea tot ce el voia să audă.

68

Pentru Sverker, punctul culminant era să vadă reacția celui care îl angajase. Când clientul deschidea ușa de la intrare, atingea pereții noi, vedea micile detalii, proba întrerupătoarele, trăgea apa în toalete, deschidea ușa la dressingroom, își trecea palma peste podea.

Rebecka hotărâse singură fiecare detaliu din casa sa. Dar și ea reacționase ca toți ceilalți când proiectul fu terminat. Nu se putea sătura de privit. Casa era pregătită pentru a fi mobilată, dar Rebecka voia să întârzie acel moment. Sverker o lăsă să facă ce voia, își luă cana de cafea și ieși pe terasă. Era mulțumit. Chiar dacă preluase proiectul după ce Adam renunțase, se simțea mândru de ceea ce făcuse.

Era impresionat de Rebecka. În ciuda trupului firav şi a celor cincizeci şi cinci de ani, era puternică şi plină de energie. Nimic nu scăpa spiritului ei de observaţie şi, când el spunea că ceva era imposibil de făcut, îl ruga să se mai gândească. Râdea în sinea lui. De cele mai multe ori, ea avea dreptate. Lăsă scaunul de plajă pe spate. Probabil că avea să aştepte destul de mult şi nu-i strica un moment de odihnă înainte de mobilarea casei.

Rebecka stătea pe podea, în mijlocul camerei de zi. În spatele său se afla bucătăria cu plan deschis, iar în față –

grădina. Terasa acoperită ascundea soarele, dar căldura se răspândea înăuntru prin peretele de sticlă deschis. Sonja dispăruse de peste un an.

Cele trei prietene vorbiseră în acea dimineață. Plânseseră. Le fusese dor. Totul era ciudat, în același timp în care totul era de la sine înțeles.

Rebecka nu era singura care își găsise locul. Maggan și Susanne simțeau la fel. Pentru Rebecka, mai importantă decât mutarea în Mallorca era liniștea interioară pe care și-o găsise pentru prima dată, după mulți ani. Nu se mai întreba unde o va duce viața, ci se lăsa dusă fără să-și mai pună întrebări. Înainte avea nevoie de ceva la care să spere, dar nu mai era așa. Aici și acum erau de ajuns. Desigur, voia să-și vadă casa folosită de Părinții fără Pereche, dar asta nu însemna că nu se putea bucura de fiecare zi care mai rămăsese până atunci. Până acum închisese ochii și mersese înainte. De acum avea să-i țină larg deschiși.

Mângâie podeaua o ultimă dată și se ridică.

– Sverker, strigă ea prin ușile deschise. Sunt gata.

Deși hotelul era plin, Susanne era sigură că se vor descurca fără ea o săptămână. Din motive lesne de înțeles, ea fusese cea care muncise cel mai mult și doar noaptea nu fusese prezentă în Londra Sonjei. Dar n-ar fi rezistat să lucreze oricât în ritmul acesta. O săptămână de concediu i-ar fi făcut bine atât ei, cât și personalului.

Șoferul de taxi privi perechea în oglinda retrovizoare. Erau penibili. Oameni adulți... Schimbă poziția oglinzii pentru a nu-i mai vedea...

Zborul de la Paris la Palma avea întârziere. Era greu de spus cine era mai îngrijorat de acest lucru: Paul sau Maggan. Paul se plimba înainte și înapoi prin sala de plecări și, de

fiecare dată când auzea vocea din difuzoare, tresărea. Maggan stătea pe unul dintre scaunele incomode de lângă poarta de îmbarcare. Din când în când el se apropia şi îi dădea câte un sărut zgomotos pentru a arăta că îi aparţinea, în cazul în care vreunul dintre bărbaţii care se aflau în jur ar fi avut vreo intenţie necurată. Aveau un copil. Un copil pe care aveau să-l întâlnească curând pentru prima dată împreună.

Să zbori cu doi bebeluşi gălăgioşi şi cu un băieţel de şase ani care nu înceta să pună întrebări nu era uşor. Anneli era deja transpirată când urcară în avion. Ca prin miracol, gemenele adormită aproape instantaneu şi Anneli avu câteva momente pentru ea însăşi. Peter, acest înger, se dedică lui Alex. Anneli îi trimise o privire recunoscătoare şi îşi strecură mâna într-a lui. Fără el ar fi devenit o epavă.

Rebecka o întâmpină pe Anneli la aeroport şi, cu această ocazie, inaugură microbuzul. Cu cele şapte locuri – dintre care trei erau prevăzute cu scaune pentru copil – era perfect, se gândi Rebecka în timp ce conducea către est. Abia aştepta s-o întâlnească pe Anneli. Se împlinea un an de când n-o mai văzuse, iar pe gemene nu le văzuse decât în fotografii. Într-un fel, o considera pe Anneli copilul ei. Îi fusese aproape încă de când se născuse şi, când Anneli voia să evadeze de acasă din cauza lui Maggan, care i se părea o mamă exagerată, se adăpostea pe rând la Rebecka, Susanne sau Sonja. Acum era adultă şi avea, la rândul ei, trei copii.

Rebecka scutură din cap. Poate că venise timpul ca Anneli să nu-i mai spună „mătuşă".

Anneli simţi o nevoie imperioasă de a se freca la ochi şi, când îl privi pe Peter, văzu că rămăsese cu gura căscată.

Nu era o casă, era un paradis.

– Pot să fac baie, pot să fac baie, mă duc să fac baie! strigă Alex și începu să-și scoată hainele.

În pielea goală, alergă către piscină. Peter îl prinse pe băiețelul care nu știa să înoate chiar în momentul în care voia să se arunce în apă și îl duse înapoi în casă.

– În dulapul din clădirea anexă stângă sunt aripioare de înot și saltele, spuse Rebecka râzând.

– Vrei să faci baie cu mine? o întrebă Alex cu capul aplecat într-o parte.

– Da, cu plăcere, răspunse Rebecka.

– Acomodați-vă, spuse ea adresându-se lui Anneli și lui Peter. Dacă sunteți flămânzi, este mâncare destulă în frigider.

Apoi îl luă pe Alex de mână și, râzând, începură să alerge pe dalele de piatră către piscină. Când Susanne și Michael sosiră, îi găsiră prinși în tot felul de jocuri de apă. Un minut mai târziu, era în piscină și Susanne.

– Faceți cunoștință. Eu vreau să-l întâlnesc pe Alex, spuse ea și sări în apă.

Alex țipă de plăcere. Două tanti care voiau să se joace cu el. Aproape că era prea mult.

– Mă bucur să te întâlnesc, în sfârșit, îi spuse Michael lui Anneli înainte de a-i da mâna lui Peter. Îmi dai voie? întrebă el și făcu semn către Isabell, care stătea în brațele tatălui său.

– Te rog, spuse Peter și îi întinse copilul.

– Ești emoționată să-l întâlnești pe Paul? întrebă el și se întoarse către Anneli, în timp ce Isabell îl cerceta cu ochi mari.

– Speriată de moarte, recunoscu ea.

Michael o privi atent.

– Semeni cu el, constată.

– Da, mi-a spus și mama. Zâmbi.

După ce auzise că Maggan și Paul se împăcaseră, Anneli reluase contactul cu mama sa și, de atunci, vorbiseră în fiecare zi. Anneli pusese toate întrebările care o preocupau şi Maggan răspunsese cum putuse. Anneli avea nevoie de timp s-o ierte şi, fără Susanne şi Rebecka – care îi cunoscuseră mama când aceasta hotărâse să-l elimine pe Paul din viața sa – n-ar fi fost nici măcar în apropiere de asta.

Privi către piscină și ascultă râsul fericit care venea de acolo.

– Să ai grijă de mătușa mea Susanne, spuse ea cu o mină serioasă uitându-se la Michael. Înseamnă mult pentru mine.

– Atunci avem ceva în comun, spuse el. Vrei să le ținem companie?

Paul nu spuse o vorbă pe toată durata zborului. Era paralizat de emoție și teamă. Maggan îi ținea mâna transpirată, încercând, inutil, să-l liniștească. Era convins că Anneli îl ura și că avea să fie nevoit să ia primul avion înapoi.

Anneli stătea în fața ușii. Era atât de frumoasă în rochia ei simplă de vară și în picioarele goale.

Când zâmbi, Paul nu se mai putu abține. Izbucnind în plâns, deschise brațele și își îmbrățișă frumoasa fiică.

Cu lacrimi în ochi, Maggan trecu pe lângă ei. Clipa era a lor.

– Bunica a venit, bunica mea a venit! strigă Alex și în secunda următoare Maggan îi ținea trupușorul ud în brațe.

Erau adunați cu toții. Rebecka savura momentul. Paul și Anneli nu se despărțiseră toată seara.

– Bunicul meu nu poate vorbi cu mine, spuse Alex îngrijorat.

– Nu poate? întrebă Rebecka.

– Nu, nu înțelege ce spun eu.

– Poate că ar trebui să-i arăți ce vrei? Prin semne. Și să-l iei de mână. O să vezi că va înțelege, propuse ea.

Alex reflectă câteva secunde, apoi fugi și aduse mingea de fotbal. O întinse în fața bunicului și, când acesta se ridică, Alex înțelese că așa trebuia să facă.

Dar de ce bunicul plângea când era așa de bine nu înțelegea. Când o întrebă pe bunica, ea îi răspunse că uneori se întâmpla să plângi de fericire. În orice caz, dacă erai om mare.

Alex încercă să-i șteargă lacrimile, dar atunci veniră și mai multe, așa că se hotărî să-l lase pe bunicul să fie trist-fericit. Atât timp cât voia să se joace, nu avea decât să fie cum voia el.

69

Rebecka se trezi devreme. Căscă și se întinse după halat. Dacă ar fi fost singură în casă l-ar fi ales pe cel scurt de mătase. Dar acum îl purta pe cel lung de froté. Deschise ferestrele din dormitor pentru a lăsa aerul curat să intre. Nu pentru că aerul s-ar fi mișcat. Nu adia nicio boare de vânt. Dar aerul era aer.

Când avea mulți oaspeți, aerul condiționat funcționa în toată casa. Altfel, nu-l deschidea decât în dormitor. Cele mai acute tulburări de menopauză se liniștiseră acum, dar, dacă încă mai răbufneau, erau sub formă de transpirații nocturne. Un dormitor răcoros era, de aceea, necesar.

În timp ce își punea lentilele de contact se gândea la festivitățile zilei. Avea să fie un amestec perfect de muncitori,

avocați, prieteni, prietenii prietenilor și membri ai familiei. Fratele și cumnata ei veniseră din Stockholm cu o zi înainte și fuseseră cazați în apartamentul său din Palma. Trebuiau să stea o săptămână și orașul era cea mai bună soluție. Deoarece avocatul Andréasson și fiica sa aveau un apartament pe insulă, Rebecka nu trebuise să se îngrijească de cazarea lor.

Susanne fu trezită de sforăitul lui Michael. Încercă să se strecoare din pat, dar nu ajunse prea departe când el o apucă de mână.

– Unde te duci? întrebă el cu glas răgușit.

– Să văd dacă Rebecka s-a trezit.

– Vii înapoi?

– Da.

– Și când vii nu ai o grămadă de haine pe tine?

– Ba da, dar pot să mi le scot.

– Bine, zise el, se întoarse pe o parte și se ridică într-un cot. Spune-i Rebeckăi că nu mă mai satur.

– Nu pot. Ar leșina.

El râse.

– Bine. Ajunge că tu știi că nu mă pot sătura de tine. Se culcă din nou. Grăbește-te.

Susanne începu să fredoneze o melodie și se îndreptă spre bucătărie. Spre deosebire de Rebecka, ea nu avea nicio problemă să poarte halatul de mătase. Singurul căruia îi păsa de ce se afla sub el era Michael și el avea să vadă mai mult peste puțin timp.

– Mmm... ce bine miroase. Este și pentru mine?

Se așeză în fața barului.

– Poftim, zâmbi Rebecka și îi puse în față o ceașcă de cafea proaspăt fiartă.

– Te potrivești aici, spuse Susanne. E ceva cu casa asta.

Se uită în jurul ei. Nu era nimic din răceala pe care o percepea în apartamentul din Stockholm al Rebeckăi. Dimpotrivă.

– E masa pe care ați găsit-o când ați fost la Barcelona? întrebă ea și arătă către masa din sufragerie.

– Da. Nu-i așa că e frumoasă?

Atât ea, cât și Adam se bucuraseră enorm când o găsiseră la unul dintre furnizori. Cu cele douăsprezece scaune, asigura loc pentru un grup mare de invitați. Adam glumise, spunând că acum puteau organiza petreceri în fiecare săptămână. „Noi", spusese el.

– Te gândești mult la el? întrebă Susanne.

– Da. El a ales fiecare piesă de mobilier din casă. Așa că e greu să nu mă gândesc.

Luă o înghițitură de cafea și se lăsă pe spate în scaun.

– Mă gândesc să înot puțin. Vii cu mine?

– Nu. Mă duc să fac dragoste cu Michael.

Rebecka o privi mai întâi surprinsă, apoi zâmbi. Casa avea nevoie de dragoste și, dacă sexul era obligatoriu să fie inclus în asta, atunci nu avea decât să fie.

Când Susanne intră în cameră, el se spăla pe dinți. Se așeză în spatele lui la chiuvetă și se lipi de el. Voia să-i simtă apropierea și căldura.

Făcuseră dragoste de multe ori. Nu aveau nevoie decât să se privească pentru ca pasiunea să se aprindă. Totuși, Susanne aprecia cel mai mult prietenia și apropierea. Pentru ea era ceva nou și nu se putea compara cu nicio trăire anterioară.

El se întoarse și o îmbrățișă.

– Vrei să mă guști acum, când m-am spălat pe dinți? zâmbi el.

– Nu. Nu vreau decât să mă ții în brațe.

El o strânse și mai mult.

– Te iubesc, Susanne. Nu-i aşa că am voie, chiar dacă suntem numai prieteni?

– Şi eu te iubesc, şopti ea abia auzit.

– Şi nu ne vom căsători niciodată?

– Niciodată.

– Şi nu te gândeşti să te măriţi cu altcineva?

– Niciodată.

El o lăsă din braţe şi îi desfăcu halatul.

– Am făcut vreodată dragoste pe un covoraş de baie?

După aceea lacrimile începură să curgă. Nu avea nicio importanţă dacă se iubeau sălbatic sau duios. Plângea de fiecare dată.

Rebecka nu ştia exact câţi oaspeţi se aflau afară, în grădină, deoarece se hotărâse în ultima clipă să-şi invite şi vecinii. Poate şaptezeci?

Firma care se îngrijea de servit avea mult de făcut, dar se descurca exemplar. Şampania era bine răcită, şi nimeni nu avea nevoie să spună când dorea să i se umple paharul. Personalul care servea circula tot timpul şi venea mereu în întâmpinarea dorinţelor tuturor.

Rebecka bea doar apă. Nu voia să piardă nicio secundă din petrecerea sa.

Începuse să se întunece şi ea aprinse luminile de afară. Disc-jockey-ul porni muzica şi pe terasă mai multe perechi dansau.

Când începu o melodie mai lentă, îşi văzu prietenii îndreptându-se către ringul de dans. Michael şi Susanne, Maggan şi Paul. Se bucura pentru ei şi pentru că erau aici.

Sprijinită de pervaz arăta fericită.

– Dansezi?

O căldură îi năvăli în suflet. Inima începu să-i bată cu putere. Se întoarse încet.

– Ai venit.

– Da, am venit.

El deschise brațele și ea se strecură între ele. Nu se mișcau. Muzica și oaspeții dispărură.

El era acolo. Venise.

– Să nu mă mai lași, șopti ea, lipită de pieptul lui.

– N-o să te mai las niciodată.

El începu să se miște și o purtă dansând peste podeaua sufrageriei. Ea îi privi chipul bine cunoscut în timp ce degetele lui îi mângâiau obrazul.

– Te iubesc, Adam.

– Știu, zâmbi el cu duioșie. Știu.

Când toată lumea plecă la culcare, soarele era deja sus. Rebecka închise ușa după ea și Adam. Niciunul dintre ei nu se apropiase fizic de altcineva timp de mai mulți ani. Împărtășeau atât teama, cât și dorința. Nu trebuia să se întâmple în ziua aceea, nici în cea următoare. Într-o zi aveau să fie pregătiți pentru a se reuni, dar nu era nicio grabă.

Trei ore mai târziu, Rebecka îi pronunța gâfâind numele, repetându-l. Nevoia ei de el era atât de mare, încât nu putu să-i reziste.

Își aruncase timiditatea pe podea, împreună cu hainele, și era total subjugată de frumosul bărbat, de ceea ce el făcea cu ea și de ceea ce ea îndrăznea să facă cu el.

În cele din urmă rămaseră transpirați și încolăciți unul într-altul. Ea îi șterse câteva picături de transpirație de pe frunte.

– Când te poți muta aici?

Degetele îi urmau liniile bine cunoscute de pe chip.

– Iubito, am făcut-o deja.

70

Ultima care sosi, în picioarele goale pe dalele de piatră ale terasei, fu Rebecka. Maggan și Susanne zâmbiră când o văzură venind.

– Credeți că Sonja ne vede acum? întrebă ea în timp ce se așeza.

– Sper, răspunse Susanne. Toate secretele ei au fost acum dezvăluite, iar noi suntem mai mult decât fericite. Cred că e mulțumită.

– Eu nu cred, spuse Maggan. Mai este ceva.

Susanne inspiră adânc.

– Imposibil. De unde ai scos asta?

– Din cercetările pe care le-am făcut când Paul și Anneli nu voiau să vorbească cu mine. Din păcate, doamnele mele, surprizele nu s-au terminat încă.

Rebecka, care tocmai se logodise, clătină din cap.

– Nu vreau să mai aud nimic, Maggan... Te rog...

– De această dată nu e vorba despre noi. E vorba despre ea.

– Dar ea e moartă. N-o putem lăsa în pace? oftă Susanne.

– Desigur, dar asta nu mă împiedică să am curiozitățile mele atunci când scriu o carte despre viața ei. Lipsește o piesă din puzzle și nu am de gând să mă dau bătută până nu aflu adevărul.

Rebecka și Susanne deveniră curioase, chiar dacă nu voiau.

– OK, povestește-ne ce ai aflat până acum, spuse Rebecka.

Susanne își agită mâinile.

– Stop! Nu putem doar să ne bucurăm de clipa asta împreună? Își drese glasul. Pe parcursul acestui an am învățat în special un lucru: fără voi nu m-aș fi descurcat. Sunteți niște prietene minunate. Cred că abia acum am

înțeles ce înseamnă prietenia adevărată. Aș putea face orice pentru voi.

Își puse mâna pe cea a Rebeckăi, iar Maggan și-o puse peste cea a lui Susanne.

– Pentru veșnicie, amin. Ei, ce voiai să ne povestești despre Sonja?

Åsa Hellberg s-a născut în 1962 și este fiica scriitorului suedez Hans-Eric Hellberg.

A încercat mai multe meserii, de la stewardesă la vânzătoare și șefă de producție, experiențe care au ajutat-o la scrierea savuroaselor romane cărora li se dedică acum, cu care a cucerit cititorii din lumea largă.

A debutat cu autobiografia *Femeia lui Casanova*.

Au apărut apoi cele două volume, *Promisiune de lux* și, continuarea, *Marele secret*.

De curând a publicat *Lumea e mică* și *Toscana tur-retur*.